

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Romulus. En Novelle

Citation: Gjellerup, Karl: "Romulus. En Novelle", i Gjellerup, Karl: *Romulus. En Novelle*, 1883, s. I. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gjellerup02-root.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Romulus. En Novelle

KARL GJELLERUP

ROMULUS. EN NOVELLE.

**KJØBENHAVN.
ANDR SCHOUS FORLAG.
1883.**

II
III
Til
FRU ELISABETH BERGH.

IV
V

Rettelser.

Forfatteren til denne Bog har altid fordret noget Selvarbejde af sine Læsere.

Denne Gang maa han endnu paabyrde den samvittighedsfulde Læser et særligt Arbejde: - at gøre Bogen læselig ved at rette en Mylr at Trykfejl.

Mængden og Arten af disse Fejl vilde være utilgivelig, hvis Forfatteren selv havde læst Korrektur. Imidlertid, - hvis man overhovedet vil undskylde at en Skribent, der endnu er uerfaren i dette Punkt, lader sin Bog udkomme under Omstændigheder, som forbyder ham selv at besørge Korrekturen, saa kan man ikke lægge ham til Last, at Sætteren trykker "skægget", naar han skriver "skægles", eller "udenfor", hvor der staar "indenfor". -

Endnu bedes undskyldt enkelte Mislyd (f. Ex. det tre G-ange "mørk" p. 100), som ere fremkomne ved Tilbagerettelser, og vilde være undgaaet, hvis vi Porf. ikke først havde faaet Bogen at se i Rentryk.

De vigtigste Fejl ere følgende: -

I L. 2. P. 4 L. 11. P. 10 L. 6 & 10 Schenkel, læs Schinkel

8 L. 10 Manken, 1. Mannen.

25 L. 5 fr. n. blaa 1. brune

42 L. I ivrige, 1. ivrig

69 L. I ubenævnet, 1. ubenævuede

70 L. 16 ideelt., L ødselt

71 L. 2 fr. n. Bølgeslag, L Bølgekog

72 L. 3 fr n. Skuffelse, 1. Skuffelses

80 L. 5 fr. n. tildryppede, 1. tildryppedes

" L. 2 " " blød, 1. blødt

81 L. IS Slutningen 1. Sætningen

86 L. 15 Kalvekryds, 1. Kalvekrøs

88 L. 15 klingede, 1. klingrede

94 L. 4 ensom, 1. ensomme

" L. 10 glødede 1. gløde

99 L. 7 sekundere, 1. skandere

100 L. 15 vuggede, 1. vuggedes

101 L. 5 glødede, 1. gløde

115 L. 12 hvidrosa, 1. kødrosa

121 L. 11 fr. n. lidt temmelig, 1. temmelig

127 L. I fr. n. Album, 1. Albums.

145 L. 7 blide, 1. bløde

148 L. 6 skæggede, 1. skægløse

149 L. 11 fr. n. tvertimod Respekt 1. tvertimod, Eesp.

150 L. 5 evige, 1. unge

" L. 11 fr. n. at udsætte, 1. udsætte.

155 L. I fr. n. men kunde hun være det? læs: naar havde hun været det?

VII

Pag. 161 L. I var kommet, 1. var der k.

" L. 13 Revselse, 1. Eenselse

164 L'. 4 blaa, L graa

" L. 9 ir. n., ved, 1. med

166 L. 3 Lilla, 1. Silke

167 L. 10 med Skuldren, 1. ved Sk.

" L. 10 fr. n. tvinge, 1. bruge

169 L. 3 fr. n vidtrykkede, L indtrykkede

170 L. 10 Relativitetstidens, 1. Relativit e ternes

174 L. 15 Fruen dér, 1. Tonen dèr

178 L. 2 frit, L fint

185 L. 8 Galten,, 1. Galton

188 L. 15 har, 1. hin.

193 L. 13 for, 1. fra.

203 L. I noget, 1. raget

232 L. 3 Ridehandsker, 1. Ridehandske.

" L. 7 inderste, 1. underste

242 L. 2 udenfor Gærdet, 1. indenfor G.

245 L. 9 ir. n. udskiltes, 1. adskilles - 246 L. 4 Lyd, 1. Syd

248 L. 13 fr. n. Porten, 1. Posten

" L. 4 fr. n. Navner, 1. Navne.

250 L. 12 Den havde, 1. Kun havde den

252 L. 9 bekvem, 1. letnem.

254 L. 15 Boccaccio-Marsch, 1. B-Valsen

259 L. 7 sine, 1. tire

261 L. 11 fr. n. Schinkler, L Schinklen

281 L. 11. 1: Gavlvindue. Hovedet hang ned og pustede

282 L. 7 fr. n. tog hun den, 1. tog Haanden

309 L. 6 dem, 1. Dem

310 L. I fr. n. en, 1. et

VIII

Pag. 313 L. 3 to, 1. ti

314 L. 3 hvor pæn lav, 1. hvor paa Lav

" L. 9 foldet, 1. fældet

316 L. 6 fr. n. Vadskefarver.. L Vædskefarver

318 L. 13 bevise. 1. bevidne.

1

I.

- Runding paa Haandleddene . . . Schenklerne bedre tilbage, - føre Hesten frem til Biddet... Tøjlerne indstillede hele Tiden - saadan ... Og saa Albuerne fast til Kroppen - De vilde blive en fattig Mand, hvis De mistede alle de Kroner, som kan falde ud dør . . . Laaret lidt mer omdrejet . . .

Berider Henriksen, Oversergeant i Artilleriet, travede rundt i Filosofgangens Manege, ved Siden af sin Elev. Oberstens Skimmel, som han red, luntede magsomt afsted, tyg gende paa Bidslet og huggende med sin krumme Hals, med en vis militærisk Stolthed i Rejsningen, medens dens jordvindende Skridt holdt den en lille Hovedlængde forud for den civile Sidehest. Den bar højt, og for et uøvet Blik syntes Sergeanten at støde en Smule Peber i Sadlen. Det var en færlig Mand, blond, med en hvidlig Knebelsbart i det rødmussede Ansigt, hvis plumpe Former havde et godmodigt Udtryk og oplivedes af et gemytligt Smil, naar han tillod sig en lille teknisk Vittighed som den om Kronerne under Albuerne. Ved Siden af ham, inderst mod Barrieren, red en Mand, der så ud til at være hen imod de Tredivte. Hans Figur, der holdt sig lidt skoleret rank paa Hesteryggen, var høj og slank, men sluttet, af en vis senet Smidighed. Et studset sort Skæg dækkede det nederste af Ansigtet, der var temmelig regelmæssigt, og som med de sikkert skaarne Øjenomgivelser og den lige Næse mindede om en græsk Statue. Om de smalle, haardt tegnede Læber var der et Glimt af vantent Udtryk over disse uafledelige Paamindelser og Rettelser paa alle Legemsdele: men han smilede næsten barnlig stolt, da Berideren sagde:
- Saa, nu sidder De fortræffeligt . . . Næste Gang skal vi have Bøjlerne paa igjen ... De falder Pokkers godt over Hesten.

Det begyndte at mørknes i Ridehuset. Gennem det store Vindue i Gavlen, udenfor hvilket Filosofgangens Lindeløv begyndte at tyndes, trængte Lyset sig paalangs ind i det store Rum og mødtes i Midten med en Tverstraale, der tilligemed et frisk Lufttræk kom ind gennem Døren, som stod aaben ud til Banen, hvor et Par Artillerister rørte deres Heste. Men i Baggrunden af Manegen og i Hjørnerne havde Skyggen samlet sig, og den var ganske nattetæt oppe under Taget, af hvis Sparreværk kun de underste Bjælker flettede et matematisk Net af mat lysende Streger. Dør oppefra lød bestandig Fuglekvidder, og hvert Øjeblik strøg et Par Svaler ned under Bjælkerne og syntes i deres frie svirrende Flugt at spotte deres

firbenede Medskabninger, som nedenunder maatte trave rundt under Ryttere.

Foruden Artilleri-Sergeant Henriksen og hans Elev var der endnu en Dame i Ridehuset. Hun red ogsaa paa venstre Volte og holdt sig i det samme korte Trav som de, saa langt fra dem, at det var vanskeligt at sige, om hun red foran dem eller bag efter dem.

Den unge Mand var en Smule nærsynet, og han kunde ikke skælné Damens Ansigtstræk, skønt han skelede til Siden ud bag Sergeantens Ryg, hver Gang de red hinanden forbi paa Midten af de lange Vægge, med 4 Ridehusets Bredde imellem sig. Hun var vist ung - at dømme efter den slanke Figur, som den mørkeblaa Ridekjole malede paa Barrierens hvide Grund. Hun sad godt til Hest og red aabenbart bedre end han. Et langt hvidt eller ganske lysegraat Slør vimplede sig efter hende fra den lille Fløjels-Barret.

Hver Gang hun nærmede sig til Døren, kortede hun Travet af og kiggede ud.

- Volte - Err-sch! . . . Ikke for stor ... Ja, højre Schenkel var der ikke, - Hesten fik Bagparten ud af Volten . . . Prøv en Gang endnu . . . Saa det var bedre. Venstre-omkring og changer . . . Traversere Hesten ind den sidste Tredjedel . . . Lad den faa venstre Skulder lidt mer ind - godt saa . . . Hvad er det, Frits, - har du glemt din Børnelærdom ?

De sidste Ord vare henvendte til Oberstens Hest, som ikke var vejet villig nok for Schenklen.

- Vil De ride lidt alene, - den store Volte.

Berider Henriksen drejede ind paa Banen og lod sin Hest traversere og versere til begge Sider i Skridt, Trav og Galop. Men imidlertid havde han bestandig et Øje hos sin Elev.

- Ikke vende fra dør paa højre Volte, Hr. Zeuthen! Den Høflighed kan vi ikke s ha'e . . . Hælene bedre ned ... Se lige ud over Hestens Øren.

Denne Kommando er aldrig behagelig for et livligt Gemyt. Men i dette Øjeblik var den særlig irriterende for Zeuthen, som, idet han red forbi den unge Dame, havde set en usædvanlig fin og pikant Profil, som kunde friste de fleste Hoveder til at vende sig om, og som hos ham vakte Erindringer, der gjorde hans Ansigt yngre og blødere.

Da de igjen mødte hinanden og hun red af Vejen, førte han med samvittighedsfuld Omhyggelighed den venstre Tøjle over i højre Haand, tog sin lille bløde Stofhat af og hilste:

- God Aften, Frøken Berkow.

Frøkenen bøjede Hovedet gracieust og svarede uden noget Spor af Overraskelse eller Glæde ved Gensynet: -

- God Aften, Hr. Zeuthen.

- Ah, De kender hinanden, udbrød Henriksen, idet han parerede Skimlen og klappede den paa Halsen. - Det var da morsomt, - saa kan De jo ride sammen.

Da ingen svarede paa denne Bemærkning, fortsatte Oversergeanten, der havde faaet Lyst til en lille Passiar:

6 - Hvem rider De hos Frøken -? Han ledte forgæves efter Navnet.

- Hos Berider Wulff.

- Ah - (Den Flab, tænkte Henriksen, for der havde længe været Uvenskab imellem dem, og fornylig var det blusset stærkere op paa Grund af en ung Remontehest, som Obersten havde ladet gaa over til Wulff, efter at den allerede en Maanedstid var bleven dresseret af Henriksen. - Glad ved at kunne hakke lidt paa sin Fjende, tilføjede han:) Wulff forsømmer Dem, synes jeg.

- Ja, det varer noget længe idag, vi skulde være redet ud Klokken fem, svarede hun lidt ærgerlig, idet hun standsede ved Døren og sa ud.

- Rr-ør! ... Og nu er Klokken tyve Minutter i sex, - naa det maa jeg sige! - -

Zeuthen, som var naat hen til Døren, gjorde omkring og lod sin Hest gaa i Skridt ved Siden af Frøken Berkows.

- Det var morsomt at træffe Dem igen, Frøken Berkow. De kunde vel knap kende mig?

- Aa jo, - skønt det er rigtignok længe siden vi har setes.

- Ja, fire Aar.

- Sa-aa, svarede hun i en ligegyldig 7 Tone, som om Tiden ikke var falden hende længer af den Grund. - Har De set Schmidts siden?

- Ja, for tre Aar siden, da jeg var bleven Kandidat, - da besøgte jeg dem ovre i Horsens.

- Praktiserer De her i Byen?

- Jeg er Amanuensis hos min Fader.

- Ah. - Og skal vel være Doktor snart?

- Ja, hvis jeg kunde finde et Emne, - som laa for mig, - saa . . .

- Sig mig, - De - har været i Udlandet, siden man slet ikke har set noget til Dem? . . . Jeg mener, København er dog ikke større, end at man i al Fald paa Gaden -

- Jeg var halvandet Aar i Udlandet og studerede. - For Resten har jeg ikke synderlig Lejlighed til at komme paa Gaden om Formiddagen . . . Jeg har meget at bestille . . . Jeg trængte ogsaa til Motion, derfor var det, jeg gav mig til at ride ... De bor vel endnu paa det gamle Sted?

- Ja, vi bor skraas her over for.

- Dèr har jeg fulgt Dem hjem nogle Gange - i de Dage.

Hun svarede ikke, og de red tavse i et Par Minutter. Zeuthen følte sig pludselig saa fordummet, at han ikke kunde linde paa noget 8 at sige, indtil han tilsidst gav sig til at rose hendes Hest, - en lille fintbygget Damehest af kastaniebrunt Lød, blank og glat rundet i i alle Former, som om den var høvlet og poleret. Denne trivielle Indledning faldt i god Jord; Frøken Berkow blev pludselig langt livligere: -

- Ja, ikke sandt, den er sød, sagde hun, idet hun bøjede sig let fremad, klappede den paa Halsen og strøg en Lok af Manken, der var flagret over, tilbage til venstre Side. - Det er en svensk "flicka" - Ulrikka hedder hun ... Den er saa kælen . . . Man skal have en blød Haand for at ride den, men det har jeg ogsaa, - jeg har ikke spillet Oktavetuder for Intet . . . Hvad hedder Deres røde dèr? ... Lady, - den er Halvblods, tror jeg ... Ja, den traver godt, men jeg kan ikke lide den Hjortehals. Se, hvor Ulrikka krummer sin smukt. - -

- Skal vi tage Tøjlerne igen, Hr. Zeuthen, spurgte Henriksen, der kom ridende hen til dem. - Vi maa vel arbejde lidt videre . . . Kort Trr-av.

Frøken Berkow lod dem trave forud, gjorde omkring og satte i Galop.

I nogle Minutter hørtes der ikke andet i 9 Ridehuset end den dæmpede, ligesom udviskede Lyd af Hovslagene i det foddybe pulveriserede Grus, Knirken af Sadeltøjet, Oversergeantens Rettelser og Kommandoer, - Kvidder af Svalerne oppe under Taget.

Frøken Berkow standsede og blev holdende omtrent midt i Ridehuset, hvor hun kunde se ud af Døren. Hendes Berider viste sig endnu ikke; Porten henne ved Hjørnet af Volden var lukket. Regelmæssig travede et Par Artillerister forbi ude paa Banen. To Serganter stod henne ved Døren og snakkede sammen, idet de svippede med Ridepiskene paa de lange Støvler.

Da hun havde holdt der et Øjeblik, kom Henriksen hen til hende. Han var en høflig Mand og - skønt gift - ingenlunde uimodtagelig for ung Dameskønhed. Frøkenen var varm efter Galopen, og det trak temmelig koldt ind; - om det ikke var bedre at lukke Døren, Hun lod ikke til at have noget imod det, da hun virkelig begyndte at føle det køligt, og hun alligevel ud over Døren kunde se, naar Porten blev lukket op; og han befalede Sergeanterne at lukke. - Hvorlænge Frøkenen havde redet? Et halvt Aar. - Virkelig ikke længer? - Frøkenen red 10 fortræffeligt . . . Frøkenen red nok altid ud, han havde ikke set hende blive i Ridehuset. - Ja, hun holdt mest af at ride ude.

- Skrridt! - Ikke falde forover . . . Giv Agt! - Galop til venstre - Err-sch! ... Højre Schenkel, højre Schenkel, Hr. Zeuthen ... Hun er der, giv Luft, hun gaar . . . Kortere Galop - hold an og giv efter, hold an og giv efter - kort Galop - en to, en to ... Støt med venstre Schenkel bag Gjorden, højre mer tilbages, - lavere med venstre Haand, - venstre Skulder lidt mer frem - godt saa... Haa! da havde De nær ligget der.

Lady havde gjort et pludseligt Spring til Siden henne ved Døren, som i det samme blev slaaet tilbage med en tung Klang af Metal. Den yderste Dørkarm stod fornedet som Ramme om en mørk Ryttersilhouet, hvis Hoved ragede op over Barrierelinjen. Der lød et Øjeblik Prusten og dansende Stampen af en Hest. der trykker sig ved at gaa frem. Saa kom Berider Wulff ridende ind paa en sort Hest.

- God Aften! sagde han, idet han bøjede sig let frem og løftede Haanden op til Kasketten. - Jeg beder Dem meget undskyldte, Frøken Berkow, at jeg kommer saa utilgivelig 11 sent, men Parolen trak saa længe ud. Det var mig virkelig ikke muligt at slippe bort, - man er saa bunden.

- Ja, det er sgu vist, det er et Hundeliv, mumlede Henriksen.

- Aa, De behøver ikke at gjøre Undskyldninger, svarede Frøken Berkow med et meget naadigt Smil, medens hun betragtede den statelige Skikkelse, som holdt foran hende paa den sorte Hest.

Berider Wulff kunde vel være i Omegnen af Fyrrenerne, men hans Ansigt saa snarest ældre ud. Det var et haardt, tørt Bronceansigt med skarpe Træk; der var kommet nogle graa Stænk i den lille militæriske Knebelsbart, der krummede sig ned og standsede lige ved Mundvigen, medens en spids Tot strittede ud mellem Underlæben og den korte Hage. Den ranke Figur var let bygget med en ungdommelig elastisk Kraft. Under ham stampede Hesten utaalmodig; Krydset bevægede sig dansende med et blankt Lys frem over det sorte Skind; foran i Mørket huggede Pandens hvide Stjærn op og ned, og fra det tyggede Stangbidsel føg Fraaden som Flokker af Tøsne ned over det sortbrune Grus. Som han sad dør paa det stærke, urolige Dyr, en Smule 12 tilbagelænet, i den stramt sluttende Uniformsfrakke, med den højre Haand, der var knyttet om Ridepisten, støttet paa Laaret og den bøjede venstre fjerende for Tøjlen, med en tilbagetrukket Ridestøvle, fra hvis sænkede Hæl Sporestjærnen glimtede, - lignede han en af disse elegante franske Kavalerister, som Detaille ynder at male, medens Henriksen ved Siden af ham holdt sig paa Hesten med en vis dansk Jævnhed.

- Hvad er det for en Hest, De dør rider? spurgte Frøken Berkow. Det var da et smukt Dyr.

- Synes De? ... Dens Hals er lidt for kraftig for en Ridehest.

- Nej, det er netop kønt? - Hvad hedder den?

- Remonte Nr. 311.

- Men den burde have et Navn, den ser saa karakterfuld ud.

- Han ligner sgu noget efter din gamle Romulus, som døde ifjor, Wulff, sagde Henriksen.

- Det var et stolt Navn, udbrød Frøken Berkow. Lad os kalde den det. - Og idet hun med en spøgende Højtidelighed berørte 13 dens Pande med Spidsen af Ridepisten, raabte hun: "Romulus!"

- Jo, det kan sgu blive en flot Ridehest, udbrød en af Sergeanterne, der var gaaet ind bag efter Wulff, - og han kildede den med Pisten bag paa Forbenene, saa den traadte lidt frem med dem og strakte dem stift ud.

- Aa ja . . . Men den har jo ikke Begreb om nogen Ting endnu.

- Nej, naar de saadan nylig er kommen ind fra Landet, det kender vi nok, udbrød den anden Sergeant, en lille knortet Husar, der stod skrævende paa Benene med Hænderne borede ned i Lommerne og Pisten under Armen. - Det er ligesom med Rekrutterne; de skal bare have nogen Klø først.

- Ja, Klokken er rigtignok blevet temmelig mange, Frøken Berkow, men vi kan maaske nok tage et lille skarpt Trav langs Søerne.

- Ja, hvis De har Tid.

Hun havde allerede sat sig i Bevægelse, da hun vendte sig om mod Zeuthen, hvem hun syntes ganske at have glemt, og tilkastede ham en yndefuld men lidt skødesløs Hilsen, syntes han.

Saa red hun ud bag efter Wulff, og de forsvandt ude paa den halvdunkle Ridebane 14 med en Lyd af rask Trav. Men et Øjeblik efter hørte Zeuthen hende le. Han vidste ikke selv, hvorfor denne Latter skar ham i Øret med en hjærteløs Klang, som om den spottede ham. Men han var slet ikke behagelig berørt ved Tanken om, at hun nu red sammen med denne Berider Wulff, der tog sig saa nederdrægtig godt ud paa en Hesteryg.

- Sid-af! kommanderede Henriksen. - God Nat, Hr. Zeuthen, Tak for iaften . . . Paa Onsdag, ikke sandt? - -

- Sig mig, Hr. Henriksen, rider hun altid ud paa samme Tid som jeg rider? spurgte Zeuthen udenfor Ridehuset.

- Ja, det gør hun nok, svarede Oversergeanten med et godmodigt Smil, idet han strøg sig om den blonde Knebelsbart. - Ja men, vød De hvad, Hr. Zeuthen, nu kunde det snart være passende, at De ogsaa kom udenfor, og saa kan vi jo ride samme Vej ... God Nat.

Og Oversergeant Henriksen tilføjede til Opbyggelse for sig selv:

- Dermed kan man jo ogsaa ærgre den Tyveknægt til Wulff.

II.

U denfor Professor, Dr. med. T. Zeuthens Dør paa første Sal standsede Gustav Zeuthen og spurgte den gamle Tjenestepige, som han havde ringet frem, om hans Fader var hjemme.

- Professoren har lige lagt sig hen at hvile lidt, - han er ude til Aften. Men naar han har rejst sig, skal jeg -

- Aa nej, Kathrine, det kan være det samme . . . Det var ikke noget . . . Desuden - jeg gaar maaske selv ud.

Han havde faaet Lyst til at sidde og snakke lidt med Faderen, der var hans eneste Fortrolige, og han følte sig adspredt, uden Arbejdskraft, raadvild overfor en ensom Aften, da han lukkede sig ind i sin Ungkarlejlighed 16 paa anden Sal. Da han tændte Lampen paa sit store Egetræsskrivebord, faldt Lyset ned paa et Par Korsbaandsforsendelser med udenlandske Frimærker. Det var Særtryk af et tysk og engelsk Lægetidsskrift, tilsendt ham af Forfatteren. Glad ved at finde noget, der havde Nyhedens pirrende Interesse, skruede han Lampen op og satte sig til at læse.

Midt i det store kvadratiske Værelse stod en Chaiselong skødesløst paa skraa med et Stykke Voxdug over Fodenden, og ovenover den hang en Hængelampe. Det lange Arbejdsbord tilvenstre foran Sofaen var fuldt af Bøger, der dækkede største Delen af det brune Klæde og skubbede sig helt ud paa Egetræsrammen. Et Par store Reoler byggede paa begge Sider af Sofaen deres mørke Bog-Stokværk op mod Loftet, medens midt paa den bageste Væg de mere moderne Bind straaledede bagved et lille Bogskabs Glasdør. Mod den dunkle Baggrund af et grønt Gardin, der var trukket for Vinduet, var der bagved Hjørnet af Arbejdsbordet en forvirret, mat Blinken af Mikroskopets Glaskuppel, Glasstænger, Reagensglas, Uhrglas, Flasker og Lamper, der stod imellem hinanden paa Pladen af et svært Egetræsbord med tykke Kugleben. I det mørke Hjørne 17 tilvenstre for Gardinet skimtedes et Porselæns *Lavoir* med japanesisk Maleri og en dragehovedet Tintud, der bøjede sig ud over en muslingformet Skaal; - af og til, regelmæssig, omtrent en Gang i hvert Minut, faldt der en Draabe fra Tuden ned i Skaalen. Men det andet Vindueshjørne ved Skrivebordet var fuldt af et stærkt Lampelys, der glimrede paa Broncefolderne af det store Skrivetøjs Voltaire-Statue og ovenover med sin Lysrand naade lige over Kadaveret paa "La leçon d'anatomie". Foruden dette Fotografi og nogle mindre Portraiter var der kun to Billeder paa Væggene: over Sofaen, imellem de to Reoler, lyste Darwins Nestor-Pande og Urmenneske-Skæg paa et stort Fotografi, hvis mørkere Partier trak sig tilbage, medens en fin Radering ved Siden af med den karakteristiske Profil af en flad middelalderlig Hue over et skarpt langhaget Ansigt lod En kende Mestersangeren fra Bayreuth.

Der var ingen Tobakslugt i Værelset, men en fin gaadefuld Aroma, noget ligesom Udaanding af exotiske Blomster og Træsarter, sart og næsten usanselig, som en Erindring af Duft. De stilfulde moderne Møbler, den skødesløse, bekvemme Orden overalt, 18 Rigdommen af Bøger og Apparater, hele den maadeholdne Luxus gav Værelset det veludstyrede hyggelige Præg af en Ungkarlebolig, der gør sig fortrolig med Tanken om at blive et Pebersvendehjem.

Det gammeldags Stueuhr oven paa Bogskabet slog et Slag. Zeuthen så op. Klokken var virkelig halvotte, - det var over en Time siden han var kommen hjem, og han havde endnu kun vendt et Par Blade. Han gav sig igen til at læse, opmærksomme og ligesom med Anstrængelse, idet han holdt det lille Hefte tættere op mod Øjnene . . . Men efterhaanden sank det hyppigere og hyppigere ned paa hans Knæ, og tilsidst blev det liggende opslaaet paa Skrivebordet ved Siden af ham . . .

Han sad tilbagelænet i Armstolen. Medens han stirrede frem for sig, legede Hænderne adspredt med den store Papirskniv, som var en flækket Hvalrostand. I hans Øjne, der ikke længer syntes at se de Genstande, det var rettet imod, tændtes der et lille Smil, der gjorde hans regelmæssige, alvorlige Ansigt yngre, og der laa en blød Vemod om hans Læber, som bevægede sig ganske sagte, nynnende paa en eller anden Schubertsk Melodi.

III.

Gustav Zeuthen var et Par Aars Student, da han første Gang blev inviteret til Skolebestyrer Schmidts. Det

var en ret velhavende og anset Familie; Konen havde bragt Pengene, og den lærde Mand Anseelsen. Den gamle Zeuthen havde i mange Aar været Huslæge dér, og da de manglede Kavalerer til et Bal, kom de til at tænke paa "den unge Zeuthen".

Den unge Zeuthen satte imidlertid en sur Mine op og trak misfornøjet paa sine smalle Skuldre, medens han gik om i Dagligstuen med den lille Billet i Haanden: - Hvad skulde han paa Bal dèr hos de fremmede Mennesker, hvor han naturligvis vilde komme til at kede 20 sig enormt? (Han brugte gjerne superlative Udtryk, ligesom unge Piger.)

Men gamle Doktor Zeuthen vilde ikke høre Tale om, at Sønnen kunde blive borte. Han havde godt af at komme mere ud blandt Fremmede, og ikke gaa og være saa lukket og menneskesky. Det gav ingen Udvikling bestandig at komme de samme Steder; han burde netop tvinges til at ryste den Magelighed af sig, altid at omgaa Folk, hvem man kender ligesaa godt som sin gamle Slobrok. Schmidts havde en smuk og livlig Datter, det var saamæn ikke noget at krybe i Skjul for.

Den nittenaarige Mediciner var dog ingenlunde en af de burschikose Studenter, som kun finde sig tilpas i et ubundet Liv blandt fuglefri Kammerater og foragte Salonen, fordi de elske Knejpen. Intet mindre; - han var en Indesidder, der hang over sine Bøger, en tænsom, dyb, men noget tung Natur, der skyede et udstrakt Selskabsliv, fordi han manglede Evnen til at give sig hen, naar han ikke følte Hengivenhed, fordi en Blanding af Finfølelse og Forfængelighed gjorde ham forlegen og lod ham foretrække Tavshed for disse frelsende Hverdagsfraser, der ere ligesaa glatslidte af alles Læber som 21 Helgenstatuer paa alfar Vej, - fordi endelig hans Egenkærlighed endnu var for lidt stolt, til ikke at lade sig saare, naar han blev overfløjet af underlegne. Ofte naar han var kommen hjem fra Selskab og i Erindringen gennemgik Gæsterne, sagde han for sig selv den Lærdes Ord hos Goethe: - Hvis de var Bøger, vilde jeg ikke læse dem.

Paa dette Tidspunkt var Gustav Zeuthen netop endnu mere indesluttet end ellers, nervøs, stødvis flittig indtil Raseri og saa igen nedsunket i et kraftløst Tungsind, rugende over sig selv.

Men Gustav var en meget lydig Søn, og en af de første Dage trak han derfor i sin sorte Selskabsfrakke og gik ud i Bredgade for at gøre Schmidts sin Visit. Fruen var ikke strax tilstede; Frøken Henriette rejste sig fra Klaveret, da han traadte ind i Dagligstuen. Han havde ude i Entréen hørt nogle Takter af Beethovens G-dur-Koncert, og de kom hurtig ind paa en musikalsk Samtale.

Henriette Schmidt var en høj Blondine med et blegt ovalt Ansigt over en stærk Hals, der havde en blændende hvid Hud, hvorover der gik et Par fine Ringstriber. Skuldrene vare bredt rundede, Busten fyldig. Et Par af 22 de lange gule Løkker faldt bag om Ørerne ned foran paa Brystet og lagde sig oppe ved Skuldren kælent op ad en tyk ringnitted Guldsnog, der lukkede sig akkurat langs det underste af den lille Pibestrimmel og den øverste Kant af et lyseblaat Silkebaand, paa hvis Sløjfe der sad en stor Kamé: Amorinkurven.

Hun havde sat sig ligefor ham til venstre for et lille Bord, som hun heldede sig lidt henimod. Hendes højre Arm var bøjet frem under Brystet med den lange hvide Haand paa Bordpladen og et opbøjet Haandled - en Pianistindes Arm, der selv i Hvile indtog en ulastelig Skolestilling.

Det var i denne Stilling, han erindrede hende, som om hun i det Øjeblik var bleven fotograferet i hans Hjørne.

Samtalen famlede sig ikke frem til den gik istaa, som det saa let kan ske, naar en forlegen ung Mand første Gang taler med en Dame. Frøken Henriette forstod at holde ham i Aande med et spørgende, halv venligt og halv drillende Smil om den velformede Mund, der var lidt for stor og svulmende, og hun talte selv livlig og ugenert, uden at lede efter Ord og Tanker - og ofte ogsaa uden at finde dem, - uden Frygt for Hverdagspjet - 23 og ofte ogsaa uden at undgaa det, - konverserende som en ung Dame kan det, der er vant til at bevæge sig i Selskabslivet og til at gøre Lykke.

Da der var gaaet en lille halv Time, traadte Fru Schmidt ind. Der kom flere Visiter. Zeuthen rejste sig og tog Afsked.

Han gad ikke gaa hjem, men drev ud ad Langelinje. Den første Sne var faldet ganske tyndt. Luften var blaa ovenover, men disedes ned mod Horisonten; Skovshoved-Pynten stod som en halvtudvisket Blyantstegning paa Baggrunden af det ensformige mælkeblaa, der oventil begyndte at lyse med en rosarød Rand. Han følte sig saa meningsløst glad og foraarsagtig let, medens han indaandede den skarpe Luft og saa ud over det let krusede, blaa Vand, der langt borte kom ud fra Taagen, ligesom om den fortættede sig derude og flød hen mod ham i klare Bølger. Undertiden stod han stille og smilede, idet han stirrede ned i Vandsømmen, der gled frem og tilbage over de blanke Sten, og paa Bølgerefleksernes krystalfarvede Slangelinjer, der bugtede sig sidelængs hen over den gule Sandbund, ind imod Land. Pludselig stødte han Stokken haardt ned i Gruset. - Det var da ogsaa dumt med den 24 Beskedenhed; - at han nu ikke havde faaet en Dans hos hende!

Paa Balaftenen trængte han sig saa hurtig som muligt frem til det Hjørne, hvor Frøken Henriette stod i en

Kreds af Veninder og Tilbedere med ældre Rettigheder. Efter at have fremtvunget nogle almindelige Fraser, spurgte han, om han turde haabe paa en Dans. Hun rystede paa Hovedet med et beklagende Smil og viste ham sit Balkort, der var beskrevet lige til Extravalsene.

- Saadan gaar det, naar man er saa heldig at være Husets Datter, henkastede hun med en spodsk Trækning om Læberne, - som om hun var for bekendt med Verden til at blive forfængelig over dens Hyldest.
- Men maa jeg præsentere Dem for et Par af mine Veninder.

Hos Veninderne havde han bedre Lykke; til Borddans fik han en lille grim Tyksak, med udstaaende Øren og Opstoppørnæse, til Kotillon en mørk Dame, der almindelig ansaas for smuk, men ikke faldt synderlig i hans Smag. For øvrig havde hans første Uheld sat ham i en saa mørk Sindsstemning, at han fandt alle Katte graa, og han var villig til at engagere, om det saa skulde være, 25 Fandens Oldemo'er. Han blev staaende og mønstrede alle de unge Herrer, der flokkedes om Henriette og, med de samme stereotype Skuldertrækninger, paa det lille fatale Balkort læste Umuligheden af en Dans.

Men idet han med et skadefro Blik fulgte en af dem, der gik slukørede bort med et Ansigt, som om der intet var i Vejen, men med en ynkelig Ryg, - fangedes hans Blik pludselig af en straalende gul Farve, der skar gennem alle sarte Toner af hvidt, rosarødt og lyseblaat Tyll og Tarlatan. Det var en Atlaskeskjole saa skingrende gul, som om den skulde bæres af den falske i en Komædie. I saa Fald havde dog Ejerinden maskeret sig meget slet. Hun var meget spinkel og saa saa ung ud, at man vilde være i Tvivl om hun havde overskredet Konfirmationsalderen, hvis Kjolen ikke havde slæbt lidt hen over Gulvet. Hendes fine lille Ansigt med den mørke Teint fik Karakter af den stærkt bøjede Næse, en kort kløftet Hage og smalle sluttede Læber; men de blaa Øjne var troskyldig aabne under de smalle, uregelmæssige Bryn. Det brune, glansløse Haar, der krusede lidt ved Tindingen, var bundet i en stor Nakkeknode, saa at hele Hovedformen viste sin rene Linje; 26 over Øret sad en Rønnebærkvist flettet ind, og i Øreflippen straaede en lille farvesprudende Diamant. Hun stod og snakkede med den yngste Frøken Schmidt foran et stort Spejl, der gik fra Gulvet til Loftet; det ondsksfulde Glas, der altid er saa ubarmhjærtig i at vise Fortegninger, lod en lille Skævhed i hendes Ryg blive iøjnefaldende.

Zeuthen stod netop og tænkte paa, at en god Veninde burde raade denne unge Dame til aldrig at stille sig med Ryggen mod et Spejl, da Værten, Hr. Schmidt, kom forbi og klappede ham paa Skuldren med en forretningsmæssig Venlighed.

- Allerede færdig med Deres Examination og Censur - he? . . . Ih, men kære unge Mand - ingen Dame til første Dans . . . Saa maa vi virkelig skynde os - hvis De vil følge med, saa skal jeg ...

De gik tvers over Gulvet hen til den unge Dame i den gule Atlaskeskjole.

- Maa jeg præsentere - Studiosus medicinæ Gustav Zeuthen, fremtidig Stjerne i Videnskaben - hm - Frøken Esther Berkow, opgaaende Stjerne i - hm - Selskabslivet.

Den unge Pige bøjede Hovedet svagt uden 27 ved den mindste Minetrækning at tage nogen Notits af Skolebestyrerens spøgefulde Smiger.

Zeuthen, der ikke i en Fart vidste, hvad han skulde sige til Damerne, bemærkede, at det maatte være lidt vanskeligt at vide, om Nogen blev en fremtidig Stjerne.

- Vi forudsætter det, vi har Ret dertil, svarede Hr. Schmidt. - Desuden, - maaske De i Grunden allerede er det . . . Den moderne Videnskab har vist, at der gives Stjærner, hvis Lys bruger endogsaa flere Aar om at naa til os, skønt Lyset bevæger sig med en Hastighed af - hm - med en meget betydelig Hastighed . . . Naa, Frøken Berkow, hvorledes har Deres Fader det? - det er saa længe siden . . .

Hr. Schmidt lagde fuldstændig Beslag paa den unge Dame, der svarede ham med Enstavelsesord. Hun tabte sit Lommetørklæde, men bøjede sig saa hurtig efter det, at han ikke fik Tid til at tage det op, og saa hørte hun uden et Smil paa hans Bebrejdelser. Da han vilde føre hende hen til en lille Sofa, forsikrede hun tørt, at hun holdt mere af at staa. Men Skolebestyreren blev ufortrøden ved at konversere, med livlige Armbevægelser, der undertiden strejfede hendes Skulder, med 28 et nærgaaende Smil, der var dødningeagtig stramt over det nye Tandstel, men hvis Nærhed iøvrig ikke lod til at genere hendes Ro. Zeuthen vilde ikke trænge sig ind i Samtalen; han vidste, at Skolebestyrer Schmidt var fastere af Principper end af Sæder, og at han var en varmere Beundrer af det smukke Køn i dets alleryngste Skikkelse end det strængt pædagogisk var anbefaleligt. Imidlertid underholdt han sig med Henriettes yngre Søster, Fanny, hvis Ansigt var en plumpere Udgave af Søsterens og skæmmedes af matte, brilléforskandede Øjne.

Kort efter begyndte Klavermusiken, og Zeuthen tillod sig at skille Frøken Berkow fra den galante Skolebestyrer. Hun dansede henrivende let; men deres Samtale var af den Art, som er glemt en halv Time efter. Han var endnu saa ung, at hans Interesse ikke kunde fængsles af det pur unge, og han passiarede aandsfraværende, medens han holdt Øje med Henriette ligeover for, den fuldt modne, færdige Skønhed, den bevidste, feterede Baldronning.

Hun sad og straaledede derovre i den lette, blaa, plissérige Tarlatanskjole, over hvis stærke Nedringning det øverste af Brystet bølgede som i utaalmodig Livslyst. Hendes smukke Ansigt lyste af et overmodigt Smil, og over den brede, 29 aabne Pande byggede gule Fletninger et Diadem, omslynget af en hvid Perlesnor. Hvert Øjeblik bukkede en Herre for hende. Og naar hun saa for hen over Gulvet, da var det, som om det var Dansen selv der dansede, - ikke den adstadig-gemytlig Menuet fra Haydns og Mozarts Tider, ikke Ghopins melankolsk-elegante Vals, ikke den dresserede Balletdans heller, men vor egen Tids Dans, Rubinsteins Galop, larmende, fri, varmblodig og nervøs. Naar hun havde nogle Minutters Hvile, spøgede hun med sin Kavalier, en ung Søofficer, hvis tynde, pomadeglinsende Haar var klistret fast paa Hovedet og strakte en lille Dobbeltrive ned i Panden. Han sad og legede med hendes Vifte og lo hvert Øjeblik meget støjende op, medens Øjnene kneb sig fuldstændig sammen, og der kom Rynker paa langs ned ad Næsen. Undertiden sendte hun dog ogsaa et naadigt Smil til den anden Side, hvor en lille theologisk Student forsøgte at gjøre sig mærkelig. Denne unge Mand havde en foruroligende nervøs Vanskelighed ved at holde sine Hænder stille - eller rettere sine Fingre, nogle smaa stumpede Fingre, der kom umiddelbart frem af et Par uhyre Manschetter, spillede sig ud i Handskeskindet paa en 30 besynderlig Maade, for op gennem det flammede hvidgule Haar, eller famlede oppe ved Overlæben, om den bitte Knebelsbart var der endnu.

Zeuthen kunde ikke blive enig med sig selv om, hvem af de to Herrer han fandt mest modbydelig.

Han var kommen til at tale med Frøken Berkow om Familjen og havde gjort en Bemærkning om Skolebestyreren.

- Jeg afskyr ham, sagde hun.

Zeuthen saà lidt forbavset paa hende, men hun saà slet ikke ophidset ud. Det lød rolig og bestemt som en inapellabel Dom fra en lille Dronnings Læber. Men ligesom for at vise, at hun ikke var lutter Barskhed og Fordømmelse, gav hun sig til at rose Fanny Schmidt meget varmt. Det var en prægtig Pige, ærlig og varmtfølende og tillige den mest begavede af Familjen, - skønt hun var den, Folk brød sig mindst om. "Men saadan gaar det jo altid", tilføjede hun.

Ah ha! tænkte han, hun vil allerede spille den erfarne og skuffede, der har gennemskuet Verdens Dom.

- Naa, og Frøken Henriette - hvad siger De da om hende?

31

- Aa, - hun - behager jo.

Den Tone, hvori hun sagde disse Ord, irriterede ham lidt. Men i det samme nejede Henriette for ham, idet hun gengældte hans Inklination.

- Har De nogen Dame til Francaise, Hr. Zeuthen? spurgte hun, mens de dansede.

- Nej.

- Saa vil De maaske danse den med mig. Min Kavalier har glemt mig og engageret en anden ... Nu er den Sag bragt i Orden, Hr. Wimmer, sagde hun til den lille Theolog med et ondsksfuldt Smil, da Zeuthen havde ført hende hen til hendes Plads. - Gør Dem blot ingen Bekymringer - Hr. Zeuthen danser Francaisen med mig, og De er fri ...

- Ja men, hvorfor vil De ... Dem har jeg jo engageret først . . . Frøken Petersen kan jo ligesaa godt give Afkald -

- Nej, nu bliver det derved. Det kan være Deres Straf, fordi De glemmer, hvilken Dans De skal danse med mig.

- Ja, det vil jeg ogsaa nok sige, udbrød Søofficeren; - glemme? . . . he! . . . nej! ...

Denne Dans blev naturligvis Aftenens Glanspunkt. Zeuthen havde saa temmelig 32 glemt sin Francaise, hvis han overhovedet nogensinde havde kunnet den; og det havde i Begyndelsen foruroliget ham. Men det gik meget godt; han maatte rigtignok suffleres og bugseres over, skubbes ud paa Gulvet og trækkes i Havn igen, men hun gjorde det Hele med saadan en elskværdig Godmodighed, og det gav Anledning til saa mange Smaamorsomheder og Fortroligheder, at han havde mere Fornøjelse deraf, end om han havde danset som en perfekt Kavalier. Og bagefter kom saa Valsene og Galopaderne, hvis Hvirvler truede med ganske at røve ham Besindelsen og syntes i en Himmelflugt at hæve ham over Parketgulve - end sige Fyrretræsbrædder. Over hans svimle Hoved havde Gaskuplerne en kredsende Bevægelse som straalende Sfærer, hvis Musik var de let slyngede Dansemelodier, og han var som indhyllet i en blaa Sky. Men hans Favntag var ikke som Ixions: gennem Tarlatans-Skyen følte han Gudindens levende Legeme . . . Hun hørte for Resten ikke til den Junoniske Type, - undtagen i de faa Øjeblikke, da hendes Ansigt var roligt;

saa fik dets Træk en vis majestætisk, klassisk Skønhed. Men han holdt dog mere af at se den overgivne Livfuldhed leende udslette 33 hendes egne Skønhedslinjer, som om intet mer var hende helligt, - indtil hun maatte bide i Lommetørklædet for at hendes Munterhed ikke skulde blive for paafaldende. De sad ellers godt gemt bag Gardinerne i den gammeldags rummelige Vinduesfordybning, hvor kun sjælden nogen forstyrrede dem. En Gang, medens han havde været borte for at hente et Glas Vand til hende, havde hun lukket Vinduet op til den lille Gaard, gennem hvis Mørke de store Snedun dryssede tæt og tyst. Hun stod med de blottede Albuer støttede paa Karmen og indaandede dybt den behagelige Vinterluft. Han skændte paa hende og vilde lukke Vinduet. Men først maatte han bestaa en skrømtet Brydekamp med hendes stærke Arm. Pludselig slap hun hans Haandled med et lille Forbavselseshvin. Esther Berkow stod bag ved dem i den smalle Lysstrib mellem de mørke Gardiner, hvor Skulderrundingen og Sidefolderne af det gule Atlask straaledede om den mørke Skikkelse, saa det skar i Øjnene.

- Aa, kom her, Esther, og hjælp mig med det slemme Menneske, der vil kvæle mig ved at lukke Vinduet!

...

- Nej hjælp heller mig, Frøken Berkow, 34 med at forhindre Frøken Schmidt i at begaa Selvmord ...

- Jeg vilde kun sige dig, Henriette - Esther bøjede sig ned og hviskede nogle Ord. Derpaa gik kun hurtig bort med en lille stiv Hilsen for Zeuthen.

- Det var ogsaa noget at komme her for, udbrød Henriette ... Jeg trøde dog, hun vilde inklinere for Dem, De dansede jo første Dans med hende.

- Det trøde jeg saamæn ogsaa, - man er en forfængelig Nar, sagde Zeuthen og gav sig til at lukke Vinduet.

Det forekom ham, at han havde bemærket et vist foragtede Udtryk om Esthers smalle Læber, og at hun havde tøvet et Par Sekunder, som om hun forandrede en Beslutning og famlede efter et Paaskud.

- For Resten, tilføjede han, vil jeg meget heller blive siddende her i Ro og passiare med Dem.

- Meget smigrende, - men det skulde De dog ikke sige saa rask. De skal ikke kaste Vrag paa Esther, - det er virkelig en flink ung Pige . . . Lidt afstikkende, men . . . De skal se, naar De lærer hende at kende . . . Hun er for Exempel meget dannet -

35

Og Henriette gav sig til at rose Esther, som en Kvinde plejer at rose en anden, der er hendes Antipode - en Ros, der ægger til Mistanke, - en Ros, hvis søgte Ord belyse Fordrageligheden hos den, der roser, - en Ros, som klatrer op ad sin Genstand og hæver sig over den ligesom en blomstrende Slyngplante, der synes at smykke Træet, medens den i Virkeligheden kvæler det og selv suger Farver af dets Saft.

"Hvor hun er elskværdig, - og hvor sneverhjærtet den anden var overfor hende," tænkte Zeuthen.

- Vil De danse af, raabte den opførende Herre ind til dem.

Skønt Zeuthen lod til at have gjort Lykke hos Henriette, blev han betagen af en svimlende Overraskelse, da hun i Kotil!onen kom hen og fæstede en Sløjfe paa hans Kjoleopslag, endnu før han selv havde haft Lejlighed til at give hende sin Buket. Han var saa lidt vant til at spille en fremtrædende Rolle paa Baller, at han end ikke kunde huske, han nogensinde var bleven dekoreret; - - og nu ovenikøbet af Baldronningen, af hende, hos hvem han havde paadraget sig en Balforlibelse !

36

Denne Sløjfe, der kom til at hænge over hans Skrivebord paa et Søm, der bar et Kabinetssportræt af hans Moder, vedblev at opriske Erindringen om hin første Aften.

Fra den Tid af kom han meget hyppig hos Schmidts. Han blev inviteret i et Par Selskaber og fik saa Anmodning om at komme af sig selv. De var meget hjemme og om Onsdagen havde de aabent Hus. Det varede ikke længe, før man beklagede sig over ikke at have set ham i lang Tid, saa snart han ikke havde været der i otte Dage.

Om han var forelsket i Henriette? . . . Han vidste det ikke. - Men naar han over for de fleste Mennesker, som han traf i Selskabslivet, havde en Følelse som over for Bøger, han ikke gad læse efter at have kigget lidt imellem Bladene, saa var hun fra det første Øjeblik af for ham ligesom en fint trykket Bog med brede Marginer paa tykt Papir, som man har Lyst til at læse langsomt, kælenende for hvert Blad, - eller snarere som et nyt Nedehefte, i hvis Punkter og Streger man skimter ukendt skønne, forføreriske Melodier.

Henriette var rigtignok ogsaa den eneste af Familjen, der kunde trække ham til Huse.

37

Den yngre Datter Fanny fandt han ikke synderlig tiltalende, trods den stærke Ros, som Esther Berkow havde givet hende. Men det kom muligvis deraf, at han var optaget af Søsteren, saa han ikke gad være over at indlade sig synderlig med hende, der gik med Brillen og desuden var saa pur ung. Derimod samstemmede han snart med Esthers Dom over Skolebestyreren. Heldigvis generede han ikke synderlig med sin Nærværelse, da han yndede aftenlige Spadsereture paa Gaderne; - desuden blev Esthers Temperatur ham for polarisk, saa det var kun, naar der var andre Veninder tilstede, at han kom listende ind fra Studereværelset og klinede sig op ad en af dem, helst henne i en Krog. Hvad endelig Fru Schmidt angaar, saa var det en svagelig udseende, tidlig ældet Kone med graat Haar og en Ansigtsfarve, der mest af alt lignede den Æblegrød, som serveres paa tredje Rangs Restaurationer, - ligesom ogsaa hendes Former og Træk vare grødede og udviskede, som vare de rørte om med en Ske; til dette Ansigt passede hendes evige sure og snærpede Smil ligesom sammenløben Fløde. Hun havde resigneret - men med en misundelig Resignation, der tog Hævn over sin Tilværelse ved smaa 38 bitre Domme om alt hvad der hævdede sig en Kende over Middelmaadigheden, alt hvad der tog et Hanefjed ud over den spidsborgerligste Moral og Etikette.

Da Henriette var det eneste Centrum i denne Familiecirkels Selskabelighed, blev Aftenerne væsentlig musikalske. Flygelet stod i den store Dagligstue; imellem den og den mindre Dagligstue var der en forskydelig Dørvæg, der altid var skudt ind, naar der var Fremmede, saa at der kun var smaa Skillevægge ved begge Hjørner mellem de to Værelser. I den store Dagligstue var der sjælden andet Lys end det, der strømmede ind gennem denne brede Aabning, Voxlysene paa Klaveret og Skæret fra en stor Fajancekakkelovn. Det unge Selskab opholdt sig gerne i dette Halvmørke. Men inde i den lille Dagligstue, midt i Sofaen lige for Døraabningen, sad Fru Schmidt, og ved Siden af hende tronedes gjerne et Par gamle Grand-Tanter, to Søstre, Tante Stine og Tante Jette, der lignede hinanden paa en Prik, med lilla Næser og platingraa Proptrækkerkrøller. Den ene var Præsteenke, den anden var Enke efter en Operasanger fra vore Bedsteforældres Tid. De broderede altid meget fine Kraver til en Fødselsdag, efter at de først 39 havde bepansret deres Hænder med rubinbundede Guldfingerbøl og riflede Guldskiner paa Pegefingrenes Mellemlid, - kostelige Sager, som de tog ud af Etuier med falmet Fløj, hvori der endnu laa en Guldsax og en Guldpen, hvilket alt sammen var skænket dem til deres Konfirmation af Schimmelmann. Tante Stine forlangte at høre Weyse, men Tante Jette sværmede for Kuhlau; - Fields Nocturner og Steibelts milelange Rondoer var deres stille, men fortvivlende Haab; paa Schumann vare de begge personlig fornærmede.

Det yngre Selskab var mindre stabilt. Navnlig skiftede "Veninderne" paa en Maade, der ikke var fri for at beskyldte Henriette for Lunefuldhed. I den mandlige Del var der en trofast Flok af sikre Tilbedere. Blandt dem kunde den lille Theolog, Hr. Wimmer, og Søofficeren, Hr. Brasen, glæde sig ved Tante Stines og Tante Jettes Protektion.

Hr. Wimmer havde opnaaet denne Fordel ved at spille paa Fløjte, et Instrument, som han syntes at have valgt for at finde en passende Virksomhed for de smaa stumpede Fingre, som han altid betragtede, trak i, eller spillede ud under de store kræmmerhusagtige Manschetter. De tog sig ud, de smaa hvide 40 Tingester paa Ibentræsørret, og man skulde tro, at Tonerne vare til for deres Skyld, naar man saå den Vigtighed, hvormed de for op i Luften og smækkede ned igen paa Sølvklapperne; han kunde heller ikke lade være med bestandig at skele hen til dem, hvorved han regelmæssig løb Sur i Noderne, - ligesom han ogsaa havde Forkærlighed for at puste løs midt i en Pavse, skønt han stod og slog Takt med sin lille Fod, der pintes af en altfor snever Støvle. Der var noget saa uendelig gammeldags ved disse spinkle Trætoner, foran hvilke man altid hørte Pustet, og i selve Musikstykkerne med deres Koloraturer, som gik i Stykker, og Trillerne, der blev til en lang Hvæsen. Ja, om det saa var selve Noderne, saa var det en sand Øjensfest for Grandtanterne at se dette lave langagtige Format blive slaaet op og bøje sig helt ud over Siderne af Nodestolen; det kunde man da se var Noder og ikke et Ugeblad eller en Billedbog.

Hr. Brasen betog dem endnu dybere. De havde nu en Gang en Svaghed for Søofficers-Uniformen. Den mindede dem om attenhundrede og et, da deres Fader var bleven saaret i Benet, og om Villemoes, hvis Portræt 41 havde hængt over hans Bord. Desuden sang Løjtnant Brasen baade Weyse og Kuhlau. Hans Bravournummer var "I Saksernes Land". Naar han begyndte paa den, stillede han sig i Positur, idet han med venstre greb fat i Frakkeopslaget, og ved Ordet "mæ-ægtig" stødte han højre Haand ned, aldeles som om han havde Øvelse paa Tælling med Haandvægt, saa at Stavelsen "mæ-" for ud som et Projektil; og naar han saa med stærkt bævrende Stemme sang pianissimo: "Som li-hiden Fuglere-hede", - saa stod Tante Stine det sjælden længer ud, men maatte bøje sig frem, for at Taaren ikke skulde falde ned paa den fine Krave, hun broderede. Men naar han sang: "Jeg gerne dør, skønt uden Mod", da overvældedes Tante Jette i den Grad, at hun ikke længer ænsede Faren for at Taarerne skulde plette Kraven, og saa sukkede hun: "Aa, Gud ja! man skulde saamæn tro, at De havde hørt min salig Ferdinand synge den; - det var aldeles saadan han hævdede sin Stemme paa Ordene: "Hun troløs var" - ja det ved Gud . . ."

Esther traf han der næsten altid.

Hun hørte ligesom han selv til dem, der medvirkede lidt. Han sang og hun spillede 42 Klaver, men ingen af dem var synderlig ivrige for at lade sig høre. Esther havde et skarpt Øre og lod i Grunden til at være finere musikalsk end Henriette; hun tog Timer hos en af de bedste Lærere, og havde en

Del Færdighed, skønt hendes Spil ikke var saa fuldendt som Henriettes. Men hvad der især undrede Zeuthen, det var, at hun spillede lidt koldt og ulidenskabeligt; og efterhaanden som han lærte hende bedre at kende, følte han sig overbevist om, at hun havde dybere og stærkere Følelser end den smukke Blondine, hvis livsglade Frihed bedaarede ham. Det var som om en aandelig Blufærdighed forhindrede Esther i at give sig kunstnerisk hen, som om hun var bunden af en stolt Frygt for at give noget ud af sig selv, der var for værdifuldt. Undertiden kunde pludselig en enkelt Tonesætning bryde frem fuldendt skønt og dybt følt. Naar saa Henriette sagde: "Men det er jo udmærket, Esther! . . . Hvorfor spiller du ikke altid saadan?" - saa trak Esther paa Skuldren og svarede blot: "Jeg véd ikke." Dersom hun spillede Stykket igen, blev Stedet tørt og mat. "Jeg kan ikke, jeg er ikke Kunstnerinde," sagde hun saa lidt ærgerlig og satte sig hen 43 for at høre paa de andre, og smaasnakke med Fanny.

Saa kom Zeuthen gerne hen og satte sig hos hende.

Fra først af havde det været hans eneste Glæde at synge Duetter med Henriette. Denne Stemmemernes Vexlen og harmoniske Sammensmeltning, hvori de synes at kærtegne hinanden, de hurtige Blik over Randen af Nodebladet, Smilet, der trøstede den, som forplumrede sig, - det var dette, som i Begyndelsen optog ham fuldstændig fra det Øjeblik af, da han satte sin Fod indenfor Entrédøren. Men efter et Par Maaneders Forløb faldt det ligesom af sig selv, at han strax sendte et Blik langs Knagerækken, om Esthers Astrakanskaabe og Hatten med det hvide Slør hang der.

Esther havde sjælden noget Haandarbejde med, og naar hun en enkelt Gang tog et frem, blev det dog aldrig til noget. Det kedede hende aabenbart dødelig at sy og hækle. Derfor havde hun ikke Brug for Lyset inde i den lille Dagligstue, men blev i Musikværrelset. Dèr satte hun sig med Ryggen til de andre i en Flugtstol ved den store Fajanceovn, hvis mælkehvide Plader spejlede Lysene henne paa Klaveret, og hvis Bunke af Brændegløder bag 44 de aabne Messingdøre straaled et varmt rødt Skær ud over hendes lille fine Ansigt. Ved Siden af hende sad Fanny paa en højere Stol med en skolemesteragtig, stiv Ryg. Hendes skikkelige Brillglas blinkede hyggelig i Kakkellovnslyset; for det meste holdt hun Esthers Haand imellem sine og hviskede til hende med en fortrolig Venindelatter; af og til bøjede hun sig frem og rodede med Ildrageren i Gløderne, saa en pludselig opstikkende Flammetunge fik Diamanten i Esthers Øreflip til at sprude Farver. Ligeover for Esther, paa en Puf ved Siden af Kakkellovnen, var det at Zeuthen begyndte at have sin jævnlige Plads. Han var noget sensibel for Hede, og Straalevarmen fra Ovnen gjorde ham det undertiden lidt vanskeligt at holde længe ud. Det havde været interessant for en skarp lagttager at toeregne Forholdstallene mellem hans indre Varme og den ydre; den tiltagende Neutralisering godtgjorde, at det indre Gradeantal var i Stigning.

Medens saa Henriette og en Veninde spillede en Ouverture eller en Symfoni firhændig, eller medens Hr. Wimmer trilrede væk paa en eller anden gammel Fløjtesonate af Fürstenau, sad de sammen henne i 45 Kakkellovnskrogen og førte en Samtale, der allerede ved sin dæmpede Hvisken fik en Art Fortroligheds-Præg.

Esther hørte til de meget læsende. Hendes Fader var en velstaaende Fabrikejer, som lod hende gøre hvad hun vilde, og hun havde en Del Tid tilovers fra alt det Haandarbejde, hun ikke gjorde. Hun gav sig især af med at studere Historie, og det var paa dette Omraade at hun oftest overraskede ham med en af de Paradoxer, som hun fremsatte og forsvarede med Ihærdighed.

Det første han hørte hende sige af den Slags var, at Kvinderne havde mere Regeringstalent end Mændene. Hun gik ud fra, at der var et større Forholdstal af dygtige Dronninger end af dygtige Konger, og Dronningerne vare dog komne ligesaa tilfældig til Magten.

- De vilde maaske gerne selv være Dronning, Frøken Berkow, sagde Zeuthen spøgende.

- Aa ja, det vilde du passe udmærket godt til ... Og det vilde klæde dig udmærket godt med saadan en lille Guldkrone paa skraa - dèr skulde den sidde.

- Snak, Fanny, du véd jo godt, at jeg er Republikaner.

46

Fra den Tid af drillede de Esther med at kalde hende "Borgerinde Berkow".

Saa disputerede de sammen om Vegetabilismen, som hun havde et lille ungdommeligt Sværmeri for; en anden Aften, naar han og Henriette havde sunget Duetten af Don Juan eller Figaro, om den klassiske Musik, som hun indrømmede klang meget smukt, medens hun aabent erklærede, at hun brød sig ikke synderlig om den, fordi hun i den ikke fandt sine egne Følelser.

Efterhaanden blev Sangduetterne mer og mer stillede i Skygge af disse dæmpede Taleduetter, skønt de sædvanligvis vare disharmoniske. Men af og til mødtes de ogsaa i en Syrnpathi, som laa dybere end deres Uenigheder.

Og et Sympathiforhold maatte der til, naar man overhovedet skulde komme nogen Vegne med Esther.

For skønt hun paa en overfladisk Betragter kunde gøre Indtryk af at være et rationelt, lidt gammelklogt lille Væsen, skønt det var hendes Ærgerrighed at være en Retfærdighedens Guldvægt, der vejede fint og sikkert, saa opdagede man dog temmelig let, at hun i Virkeligheden dømte efter en ubevidst Sympathi og Antipathi og bag 47 efter fik samlet nogle Præmisser sammen til Dommen. Hun havde, uden at vide det, i en usædvanlig Grad det Mod, at kunne staa fuldt ud paa sin Følelse, hvor unormal den saa var, og derfor var hun nødt til at tage den til Maal. Personer, hos hvem hun ikke fandt Grundtræk af sin egen Natur, vare hende enten imod eller ligegyldige; de blev i det højeste for hende som klassisk Musik. Men i sin Dom over Mennesker, som krænkede en af hendes inderste Følelser, var hun streng, ja uretfærdig haard; - thi Hjertet er den ubarmhjærtigste Dommer.

Mellem hende og Henriette var der tydelig nok ingen Sympathi. Esthers Uvilje mod den livsglade, kokette unge Pige havde i Begyndelsen ogsaa ramt Zeuthen, fordi han øjensynlig hørte til hendes Beundrere. Og efter at hun var begyndt at tage ham lidt til Naade, saa det undertiden ud, som om hendes Bitterhed mod Henriette blev stærkere, fordi han var tilstede og fik den at føle.

En Aften havde Henriette faaet Esther til at akkompagnere Løjtnant Brasen, da han paa Tante Stines Opfordring skulde til at synge "I Saksernes Land". Hun vilde for en Gangs Skyld, ugeneret af Sangerens 48 umiddelbare Nærhed, kunne nyde denne berømte Præstation og satte sig ved Siden af Zeuthen, et Stykke skraat bag ved Flygelet. Allerede i den første Linje, da Brasen stødte den knyttede Haand ned paa Ordet "mæ-ægtig", som han tordnede ud med sine Lungers fulde Kraft, medens Zeuthen hviskede til hende: "Paa Tælling en," - brast hun i en voldsom Latter, der maatte knebles med Lommetørklædet; men da han med himmelvendte Øjne sang: "Som li-hiden Fuglere-hede", antog hendes Munterhed en saa krampagtig Utæmmelighed, at den truede med at kæntré hendes amerikanske Gyngestol. Men Esther drejede sit Hoved om imod Zeuthen og Henriette og sendte dem et strængt, irettesættende Blik.

- Det var dog et Par frygtelige Øjne, De laante os før, Frøken Berkow, sagde Zeuthen senere paa Aftenen til Esther. - Jeg havde ikke trøt, De kunde se saa vred ud.

- Ja, men De fortjente det ogsaa - ja, ogsaa De, men især Henriette, . . . Det var Synd, - det kan godt være, at han har mærket det -

- Men De vil dog indrømme, Frøken -

- Han synger elendigt - og komisk, ja, - men alligevel - han mener det godt, 49 og han er for god til det, især for god til at være Nar for En, der dog koketterer med ham -

- Men De forstaar dog heller slet ikke Spøg -

- Det kan være, jeg forstaar for lidt af det, men der er andre, som forstaar for meget af det - saa kan det maaske gaa lige op.

Henriette gengældte disse aabne Angreb med en Ironisering, der skjulte hendes inderlige Uvilje under Verdensdamens Medlidenhed med den unge, anstødende Exaltation, eller under den ældres godmodige Overlegenhed. Hun efterabede de ivrige Haandbevægelser, som Esther uvilkaarlig gjorde, naar hun talte sig op, afvæbnede hende med en hjærtelig Latter af den Slags, som man ikke har Lov til at blive fornærmet over, forraadte hendes Begejstring til Forlegenheden ved et af disse kvindelige Judaskys, der ledsages af det Udbrud: "Du er sød, naar du bliver saa heftig."

Fru Schmidt og de to Grand-Tanter vare ikke velvillig stemte mod denne Esther, der ikke var som andre unge Piger, ikke sad ordenlig med sit Haandarbejde, gav sig af med noget, hvis Anstændighed var saa højst fordægtig som Historie, og forsvarede sine 50 egne Meninger. Tante Jette og Tante Stine sagde ofte, at saadan var de unge Piger rigtignok ikke i deres Tid. Men naar Fru Schmidt hentydede til, at Esther røg Cigaretter, saa rystede de platingraa Proptrækkerkrøller med en Blanding af Vantro og Forargelse, som om det var noget, man rigtignok ikke kunde tro, men hvorom der maatte siges, at det allerede var anstødeligt, naar der kunde cirkulere et saadant Rygte om en ung Pige. -

Det var omtrent halvandet Aar efter at Zeuthen første Gang var kommen til Schmidts, da Pigen en Formiddag meldte, at der var en Dame, der vilde tale med Studenten. Det var en høj ungdommelig Kvindeskikkelse, som stod derude i Gangens Mørke.

- Ah, Frøken Schmidt, er det Dem! ... Velkommen! Vær saa god at træde indenfor.

Henriette kom ind, medbringende en frisk Vinterkulde, der strømede ud fra hendes Pelsværk. Hun vilde kun spørge, om han kunde komme hjem til dem samme Aften. De havde tænkt paa at skrive, men hun skulde lige forbi og saa kunde de faa Svar med det samme. Da han havde takket og lovet at komme, lod hun til at tænke paa at gaa. Men han nødte hende til at blive. Saa sad 51 hun et Øjeblik paa Kanten af en Stol, beundrede hans mange Bøger, gøs lidt affekteret ved Synet af et Barneskelet oven paa Skabet og betragtede over Skrivebordet et Portræt af hans Moder.

- Har De nylig været paa Bal? spurgte hun og pegede paa Sløjfen, der hang over Portrætet.

- Nej . . . Den er for Resten ikke fra mit sidste Bal ... De kan se den er falmet.

Henriette blev pludselig ganske rød i Hovedet og skyndte sig med at sige Farvel.

- Saa kommer De i Aften? . . . Det var morsomt at se et Glimt af, hvordan De har det til dagligdags. -

Da hun var gaaet, blev han siddende længe uden at bestille noget, smilende, medens han endnu syntes at fornemme den friske Kølighed fra hende og indsugede et Duftstænk af *Eau de lavande* fra hendes Lommetørklæde. Men efterhaanden begyndte nogle smaa Spørgsmaal at dukke op af den slappe behagelige Stemning. Vilde Henriette have besøgt ham, dersom hun var forelsket i ham? . . . Hvad betød hendes Rødmen og Iver for at komme bort, da hun kendte sin Balsløjfe? . . . Han vendte og drejede det, men kunde ikke faa 52 noget ud deraf ... Og pludselig kom saa det Spørgsmaal: Hvor kunde det i Grunden være, at han havde været saa rolig, medens hun var oppe hos ham? Han var bleven lidt benauet i Begyndelsen ved det usædvanlige, - siden havde det været et Øjeblik behagelig Adspredelse, - en smuk ung Pige, frisk, smilende, blussende af Frost og Blæst inde i det mørke Studereværelse - var det alt? ... Og nu, da hun var borte, - havde hun efterladt nogen Indvielse over Værelset, - det var i Grunden ganske som før, der var ikke det mindste tempelagtigt ved det, og det maatte der dog have været, hvis . . .

Med et sagde han højt til sig selv, medens han stod og trommede med Fingrene paa Ruden:

- Men er jeg da ikke forelsket i hende? -

Han satte sig ved Skrivebordet og tog fat paa et Kollegiehefte. Men pludselig kastede han Pennen ærgerlig. - Han var kommen til at tænke paa Esther. Hvor det var dumt, at han ikke havde spurgt, om hun kom. Skønt, alligevel - det var i Grunden ganske heldigt.

Da han traadte ind i Schmidts Entré, 53 savnede hans Øje Astrakans-Kaaben og Hatten med det hvide Slør.

Musikken var i fuld Gang. Hr. Wimmer klaprede, spyttede og hvæsedede væk i en ny Fløjtesolo, som han aldeles ikke kunde magte. Saa begyndte Henriette og Zeuthen at synge Rubinsteins Duetter. De vare komne henimod Slutningen af »Skyen", da det ringede.

- Gud, hvor De dog er distræt i Aften, Zeuthen, udbroød Henriette. "Letzte Wolke dort oben - verschwinde auch du!" - hvor kunde De synge det forkert . . . Saa, forsvind Skygge, lad Solen skinne - "Sonne scheinete noch," lad os tage den, den er saa yndig bedrøvelig . . . Men nu maa De virkelig passe paa . . . Jeg begynder.

"Gud, hvor vedkommende dog er længe om at tage Tøjet af," tænkte Zeuthen.

Endelig gik Døren op, og Esther traadte ind, lige da de sluttede:

Also ging dahin die Jugendzeit,
Ohne Liebeslust und ohne Freud.

Zeuthen vidste ikke, hvorfor han var lige ved at faa Taarer i Øjnene, da han sang disse Folkeviser-Ord, som ere saa fulde af slavonisk Melankoli, og samtidig kom til at se paa Esther. Det var aldrig før faldet ham ind, at hun var smuk eller begyndte at blive det. Hendes Ansigt havde, siden han første Gang så det, faaet et modnere Udtryk, som passede bedre til de faste Former; den klare, smalle Pande, de uregelmæssige, lidt trekantede Bryn over lysvaagne brune Øjne, Ørnenæsen, de smalle sluttede Læber, den lille kløftede Hage og den brunlige Teint, - det havde altsammen været lidt for skarpt og mørkt for et Kvindeansigt, der endnu var halvt barnligt. Den ubetydelige Skævhed i Figuren, som han havde lagt Mærke til første Gang, havde fortaget sig; han kunde ikke engang længer se den i Spejlet. Der var ikke andet at udsætte end at hun var lidt for langlivet. Hun var ikke fuldstændig rank, men heller ikke det mindste rundrygget; kun holdt hun Overkroppen en Smule frem, omtrent som om hun ledte efter noget. -

Skønt Esther sjældent udtalte sig videre, naar der var flere tilstede, kom hun ved Aftensbordet op at skændes med Skolebestyreren om den "vanvittige" Fremgangsmaade, som man fulgte ved Historieundervisningen. Naar hun blev Lærerinde, vilde hun tage det fra en hel anden Side. Hvad der først og 55 fremmest skulde læres, det var Kulturhistorien, den skulde binde det hele sammen, ikke derimod de dumme Kongerækker og heller ikke den raa Krigshistorie. Den Vægt, som man lagde paa at banke alle mulige Slag og Feltmanøvrer ind i Hovedet paa Børn, som om det var det vigtigste af alt, den var ikke alene unyttig, men den brutaliserede deres Fantasi. Hvis hun nogensinde fik Børn, skulde de ikke sættes til at lege med Tinsoldater.

Skolelæreren smilede stramt over Gebisset og svarede, at den gængse Praxis havde staaet sin Prøve saa godt, at Frøkenen næppe vilde faa den omstyrtet. Fru Schmidt smilte medlidende over denne autoritetsfornægtende Exaltering hos "den gode Berkows Datter". Henriette lo og raabte, at Borgerinde

Berkow talte, som om hun var en gammel Almueskolelærerinde. Fanny og Zeuthen holdt med hende.

- Naa, det glæder mig at høre, at De ikke deler Damernes sædvanlige Smag for Militæret, sagde han senere, da hun som sædvanlig havde taget Plads ved Kakkellovnen.

- Næst efter at være Præstekone vilde jeg nødigst være gift med en Officer.

- Naa, - jeg siger blot omvendt: -

56 Næst efter at være Officer vilde jeg nødigst være Præst.

- Næst efter -? . . . ja men Præst maatte De da umulig kunne være.

- Nødig, naturligvis . . . Men alligevel - man kunde jo betragte det som en Art Morfin - eller ligesom vi Læger holder Haabet oppe hos Patienterne, selv om vi véd at de skal dø, - naar de nu ikke kan taale at høre det - og saa se at gøre saa megen Nytte dermed som muligt.

- Ja, men Sandheden - den er jo dog det vigtigste.

- Herregud, Frøken Berkow! siger De ogsaa saadan nogen gamle afdankede Fraser ... Nej, Sandheden er kun et Middel... Der gives kun én Ting, som er helt god. det vil jeg sige Dem som Mediciner, det er at bekæmpe Smerten . . . Tænk De rigtig efter, saa skal De se, De kunde til Nød bedre forelske Dem i en Præst end i en Officer.

- Forelske sig! udbrød Henriette, der var kommen hen til dem, -- tror I, man saadan kan forelske sig paa Kommando?

- Nej, saa maatte Frøken Berkow jo netop kunne forelske sig i en Officer, for han kan da kommandere -
57

- Aa, De forstaar mig meget godt, - jeg mener paa Kommando af Tanker og Anskuelser ... Alt det har ikke noget med Forelskelse at gøre - -

- Nej, den kommer over En som en Nysen, ikke sandt?

- Ja, netop som en Nysen . . . Naar man i Forvejen er tilstrækkelig forkølet og saa kommer til at se paa noget rigtig straalende -

- Men undskyld, Frøken Schmidt, det er en ren Reflexbevægelse, hvorimod Forelskelse -

- Aa, De med Deres - -, hvad forstaar jeg mig paa det? . . . Jeg mener blot, at det er noget, man ikke kan gøre sig rede for . . . Man kan ikke sige noget derom paa Forhaand.

- Jo, det kan man virkelig godt, sagde Esther, - naar man har et Ideal . . . Jeg mener, naar der hos En selv har dannet sig en fast Karakter, saa kan man kun elske et Menneske, hos hvem man møder det samme... Kærlighed skal være Tilfredsstillelse af det, der ligger dybest i En, ved et andet Menneskes Sympathi -

Hun begyndte med at gestikulere ivrig.

58

Henriette efterabede hendes Bevægelser og knibside med Fingrene. Men Esther vedblev uforstyrret: -
- Men den Rolle, som et tilfældigt Ydre spiller ved Forelskelse, den er oprørende ... Det er dumt, det er uretfærdigt ... Ja, det gælder nu især for Mændenes Vedkommende, - de staar i den Henseende, ligesom i mange andre, under Kvinderne ... En Kvinde forelsker sig naturligvis for det meste dumt, men som oftest dog i en eller anden Egenskab... Men næsten alle Mænd forelske sig i et smukt Ansigt -

- Ih, Gud velsigne Dem, sagde Zeuthen, De tror da ikke, at de fleste Mænd forelske sig i Ansigtet? . . . Nej, det er et meget højt Standpunkt ... De fleste forelske sig i Fødder, Hænder, Skuldre eller Bryst -

Ja, De er jo Mediciner, sagde Henriette, - De tror nu, at alle Mennesker er Materialister.

- Jeg? nej paa ingen Maade. Er det maaske ikke ogsaa en Guds Gave at have et smukt Bryst? . . . Hvad, Hr. Wimmer?

Wimmer raadspurgte sine Fingre, som han knækkede en " Kæreste" ud af, og sagde, at det sikkert var det heldigste, naar to 59 Elskende førtes sammen af en ubevidst Følelse, for den var ligesom Samvittigheden Guds Stemme; den menneskelige Beregning tog derimod ofte fejl. -

- Tilstaa kun ganske ligefrem, Zeuthen, sagde Henriette lidt senere til ham, - tilstaa kun, at De fandt det lidt upassende, at jeg kom op og besøgte Dem i Formiddags.

- Nej, hvor kan De dog tro -

- Jo, De var saa underlig forlegen i Begyndelsen -

- Selv om jeg før havde ment at det var upassende, at en ung Dame besøgte en ung Mand, saa vilde jeg ikke mene det længer, da jeg så, at De kunde gøre det.

- Aa ja, det er nu saa meget artig sagt, men - Naa, det kan saamæn ogsaa gjerne være, at det ikke var rigtigt. Hvad siger du, Esther - Vidsomsordet i den Schmidtske Salon! Vilde du være gaaet op og have besøgt Zeuthen?

- Jo, - hvis det var en Sag af Vigtighed, - ellers ikke.

- "Bravo, Don Curtio! - Jer Dom er meget rigtig, - enten saa eller saa!" - For du kan da ikke nægte, at det var af Vigtighed at faa Zeuthen herhen i Aften ... Vi 60 havde helt glemt, at vi skulde have Musikforeningskoncert imorgen . . . Dèr kommer du jo ogsaa?

- Ja.

- Hvor har De Deres Plads, Frøken Berkow?

- I Amfitheatret . . . Det er sandt, jeg har jo helt glemt at se efter, om jeg er rykket frem.

Hun tog sin Billet op af Portemonæen. Zeuthen skyndte sig at lægge Mærke til Logens Nummer og Række. Han beregnede, at han vilde kunne se hende fra sin Plads.

Da de vare i Færd med at tage Tøjet paa, sagde Esther til ham, medens han holdt hendes Kaabe: - Jeg har tænkt over det, De sagde om Sandheden, og jeg tror, at De har Ret. -

Den næste Aften, da han traadte ind i Kasinos store Koncertsal, så han strax op til Parketlogen; Esther var ikke kommen endnu. Han koketterede som sædvanlig lidt med Henriette, der sad yderst i den forreste Række af Soprankoret lige under en Kandelaber og tog sig ud med de blaa Silkeskuldre lænede mod det hvide Slag, der hang bag ud over Bænkeryggen. Men bestandig søgte hans 61 Blik tilbage til Logen, hvor nu kun et Par Pladser stod tomme. Det ærgrede ham, at hun skulde komme for sent og staa udenfor under første Sats af Symfonien; - saa faldt det ham ind, at hun maaske var bleven syg. Han blev mer og mer urolig, alt eftersom der blev mere stille i Salen, hvor kun enkelte skyndte sig til deres Pladser, og medens Tonernes summende Virvar voxede oppe i Orkestret, hvor de smaa Lys straaledede frem mellem Noderne og Instrumenterne blinkede. Professor Gade var allerede i Forgrunden og Iorgnettede Publikum, medens han talte med en Violonist . . . Logedøren gik op; - det var en gammel Dame. - Da han så sig om igjen, var Professor Gade oppe paa Dirigentstolen. Noderne blev slaaet op; - det klaprede paa Nodestolen; - Armen hævede den hvide Taktstok . . .

Da så han pludselig Esther staa oppe i Logen, i det samme som Violinerne begyndte paa den lille, stilfærdig glade Sætning af Pastoralsymfonien. Det var, som om der blev dobbelt saa lyst i Salen, og som om han havde faaet en ny Sans, ad hvilken Musikken kunde strømme ind i Sjælen.

Han så næsten bestandig paa Esther, 62 men deres Blikke mødtes ikke. Først i Koncertens andet Nummer, medens en fremmed Sangerinde sang Schumanns "Du bist wie eine Blume", saa inderlig skønt, at han fik Øjnene fulde af Taarer, opdagede han pludselig, at Esther nikkede til ham. -

Da han nede i Forsalen trak sin Frakke paa og tænkte: "Mon jeg i denne Trængsel kan faa et Glimt af Esther at se," - rørte hans Arm ved en Astrakanskaabe, og Esthers Ansigt smilede til ham ud fra et blaat hæklet Tørklæde, som hun havde bundet om Hovedet.

- Jeg kommer til at bede Dem om at følge mig til en Sporvogn, Zeuthen . . . Min Onkels, som jeg plejer at følges med, er her ikke, ser jeg.

- Gærne . . . Men hvad er det, det regner jo ... Har De heller ingen Paraply?

Regnen plaskede ned. Paa Trappen var der en Standsning af forskrækkede Folk, smaa Hvin af Damer og Herrernes undertrykte Banden. Udenfor Trængsel af blankvædede Paraplyer, Raaben paa Vogne, Piskeknald, nervøse Hovslag. Lygterækken spejlede sit matte Skær langt ud over Pytter og drivvaade Fliser.

Da de kom til Hjørnet af Bredgade, så 63 de en lille rød Lygte voxte langt nede imellem alle de gule. De gik lidt mod Østerbro for at møde Sporvognen i Tide. Den var allerede overfyldt. Men Konduktøren var læmpelig, og en høflig Herre tilbød at staa for at Esther kunde faa Plads.

- Men der er jo fler, end det er tilladt, sagde Esther.

- Aa, Politiet ser nok igennem Fingre.

- Nej, jeg vil ikke.

- Jeg forsikrer Dem, Frøken, jeg staar gærne, sagde den høflige Herre.

Men Esther rystede paa sit lille haardnakkede Hoved, og Sporvognen kørte.

- Det bliver for sent at vente paa den næste, og den er vel ogsaa fuld ... Vil De følge mig hjem?

- Ja, det vil jeg naturligvis gærne . . . Blot De ikke nu bliver forkølet ... De burde dog have kørt.

- Kan De da heller ikke forstaa, at jeg ikke vil være med til at snyde et Par Heste for en af de elendige Rettigheder, de har . . . Det oprører mig, naar jeg ser andre Folk bære sig saadan ad, i Haab om, at Politiet ikke skal gøre sin Pligt, - jeg kunde slaa Dem i Ansigtet . . . Ikke engang for Deres 64 Skyld, som nu maa traske til Vestervoldgade -

- Aa, det vèd De nok, jeg gærne gør.

- Kom saa, jeg kan godt gaa hurtigere . . . For Resten vil vi snart være gennemblødte, og det kan da ikke komme længer end til Skindet.

De gik i nogle Minutter tavse. Han følte sig saa lykkelig over at være kommen til at gaa med hende, og skønt han havde sagt, at hun burde kørt, var han stolt over hendes Vægning . . . "Det er en prægtig Pige," sagde han ved sig selv . . . Hvert Øjeblik saa han kærtegnende hen paa hendes lille Hoved, der viste hele sin fine Form under det vaade Tørklæde, der klistrede sig fast paa Haaret. Og pludselig, uden at lægge Mærke til det, nynnede han halvhøjt hen for sig:

Mir ist, als ob ich die Hände
auf's Haupt dir legen sollt',
betend dass Gott dich erhalte
so rein und schön und hold.

- Ja, den sang hun smukt, sagde hun og nikkede troskyldig.

Han saa forbavset paa hende, uden strax at forstaa.

65

- Ja-a. - ja den sang hun udmærket dejligt. -

Resten af Vejen talte de sammen om Koncerten.

- Farvel! sagde Esther, da han havde faaet Porten lukket op. - Jeg vilde gærne have bedet Dem om at gaa med op og spise til Aften, men mine Forældre er desværre ude . . . Farvel og Tak fordi De fulgte mig.

Gustav slæntrede langsomt hjemad. Blæsten piskede Regnen i Ansigtet paa ham og rev Frakkeskøderne til Side, saa Benklæderne som vaade Klude klistrede sig om Knæene. Men han mærkede det næppe. Han tænkte ikke paa noget, men gik og smilede og summede paa den lille Schumannsk-Heineske Sang, der af sig selv begyndte forfra, saasart dens andet Vers var endt. Midt paa Holmens Bro blev han staaende; medens han med en sagte Hovedbevægelse nynnede: "Mir ist als ob ich -" fik han pludselig en vaad Paraply i Nakken, saa at Hatten nær var røget af. Den fremmede Herre begyndte paa en vranten Undskyldning, men da han saa, at han var løbet mod en Mand, der stod stille midt paa Fortovet i Øsregnen, gik han videre, bandende og mumlende noget om fulde Folk. Men 66 Gustav smilede, idet han følte sig beruset af noget, der var stærkere end Vin.

Endnu et Par Timer senere, da han laa midt imellem Vaagen og Drømmen, hørte han sin Stemme synge:

"Ich schau' dich an und Wehmuth
Schleicht mir in's Herz hinein.

Han kom til at tænke paa, hvor underlig vemodig han den foregaaende Aften var bleven, hver Gang han saa paa hende. Han vidste ikke, hvorfor han den Gang og nu igen følte, som om han havde Graad i Halsen. Var det fordi han syntes, at hun var altfor fin og god til at blive lykkelig i det haarde Liv, altfor lødig til at kunne flyde paa Strømmen? . . . eller fordi han frygtede, at hun var meget, meget for god til at kunne elske ham? . . .

Den næste Onsdag gik han igen til Schmidts, men traf ikke Esther. Han var i daarligt Humør, sang et Par Duetter adspredt, og satte sig saa hen at snakke med Fanny.

Fru Schmidt og Henriette kom hen til dem.

- De fulgte nok Esther hjem efter Koncerten, sagde Henriette. - Blev I ikke dygtig vaade ?

67

- Jo vi blev. - Han fortalte, hvordan det var gaaet til.

Fruen forstærkede sit sædvanlige sure Smil: -

- Det maa jeg sige, det var da ogsaa noget at gøre en Scene ud af! ... Men det er saamæn ikke andet end Vigtighed af den gode Esther, hun skal altid være anderledes end andre.

- Pyt! sagde Henriette og lo; - kan Du da ikke forstaa, at hun brugte det som et Paaskud, fordi hun heller vilde gaa med Zeuthen.

- Fy, Henriette, udbrød Fanny, det er en Skam af dig at sige det om Esther . . . Du véd godt, at hun vilde have gjort det samme, om hun saa havde været ganske alene . . . Hun havde ikke været bange for at gaa alene hjem.

- Hun gaar med Gud og sin Samvittighed, Amen. Jamen det er dog morsommere at gaa med en ung Mand.

- Det er maaske ganske pikant sagt, Frøken Schmidt, men det pikante er ikke det eneste, man skal tage Hensyn til.

- Hvad ellers da?

68

- For Exempel, naar man taler om en anden, til hvad der er sandt.

- Sagde De ikke selv forleden noget smukt om, at Sandheden kun er et Middel? ... Hvorfor skulde jeg altid have Brug netop for det Middel? . . . For Resten behøver De da ikke at tage det saa heftigt, at jeg sagde Dem en Kompliment.

Zeuthen tav og indsaå, at han maatte være forsigtigere, dersom han vilde undlade at give Anledning til en Mistanke, der maatte være ham saa meget ubehageligere, som den var retfærdig.

Da han kom hjem den Aften, rev han Henriettes Balsløjfe af Sømmet over Moderens Portræt og kastede den i Kakkelovnen. -

Og nu, efter den lange Tid, da hans Kærlighed havde været i Vaagnen, og i sød Uro havde kastet sig frem og tilbage, uden at vide hvor den var, usikker paa hvad den skulde se, naar den havde faaet Driftlivets Søvnslør strøget af sine drømmetrætte Øjenlaag, - nu fulgte dens første vaagne Livsdage, med deres hele uhæmmede Herskerjubel, med deres ungdommelige Tyranni, som knuser eller forviser alt, hvad der ikke bærer dens Farver. Forbi var nu for ham de 69 ubenævnet Længselsers udadhigende Tid, svundne vare disse Øjeblikke af sød Svimlen ved noget ukendt grænseløst, tilbagelagte vare hine Dage, i hvilke Ynglingen synes at vaagne op i Naturen og forstaa dens Røster, fordi Naturen selv vaagner i ham, vaagner med en vag endeløs Erindring af uoverskuelige Slægtleds Kærligheds-Lyster og Kvaler, drømmer i Tilbageslag til urdunkle Elskovsscener, til Kæmpetræernes Sus ved gurglende Floder, hvor de første Mænd kæmpede om de første Kvinder, til hæst - brølende Løvekampe i den store stjerneflimrende Ørkennat, til Nattergalens Fløjter og Cikadernes Cymbler.

Thi saaledes er den vældige Eros: - et Menneskelegeme, hvis Aasyn bærer vor Aandsudviklings højeste Adelspræg; - men hans Vaaben blev aldrig smeddede i Hefaistos' Esse, - det er den Vildes flinteoddede Pil paa den tarmstrængede Bue; - og hans Fjederham er ikke guldribbede, regnbuefarvede Geniusvinger, - det er Ørnevinger.

Derfor er den ubestemte Svaghed af Kærlighedens første Hvisken ikke Svagheden af en spæd Røst; - det er Svagheden af det Fjærne, det er det Mangfoldiges Ubestemthed ... Et umaadeligt Kor, men uendelig 70 langt borte ... Og den enkelte, der ikke véd, at han rummer det Hele, ligesom Frugten rummer Træet, hvorfra det faldt, han kender ikke sig selv igen, men skælver som for en overnaturlig Stemme, hvis Manen han ikke forstaar . . . Han aner ikke, hvorfor han pludselig overskygges af de store Skoves Tungvind og føler sig som begravet i en Ørkenensomhed . . . Han faar Skamrødmen paa Kinderne ved i hin hviskende Stemme pludselig at skælne en Klang som af den Vildes Kampskrig og Rovdyrets Brøl . . . Hans Øje faar en ekstatiske Straale af hans Drømmes aandige Idealer, medens han beruser sig i den mest spirituelle Tankeduft, som hans Hjærne i denne Tid udaander ideelt, ligesom en Blomst i en gærende overgrødig Jordbund . . . Han fordyber sig i Grublerier over det højeste og dybeste, lover sig selv Udødelighed i Øjeblikke af pludselige Klarsyn, der synes at hæve ham over hans egen Begavelse, som om ikke blot Dyret og den Vilde, men ogsaa

Verdens Genier glimtvis levede op i ham, der begynder at elske, som de har elsket . . .

Den var da nu forbi denne Undertid, hvis uigenkaldelige Flugt man saa ofte senere 71 begræder, hvis lykkelige Halvlys man ønsker tilbage bønligere, end man ønsker sig selv den første vaagne Elskovs straalende Timer, fordi Virkeligheden aldrig synes saa rig som Muligheden, og saa fordi intet er umuligere end atter at høre dette de dulgteste Sjælestrænges For spil, hvis mystiske Genklang gør den første Kærlighed til den første. I alt andet kan en senere Elskov ligne den første og overgaa den: - den kan være inderligere, modnere, aandigere. Et kan den ikke: - den maa voxer op af den Enkeltes egen Jordbund, den kan ikke som Afrodite for at herske over Jorden dukke op af selve det grænseløse Hav, der har født Jorden, dukke op og høre Jordens Hyldingsjubel med sit konkyliefine Øre endnu fuldt af det uendelige Bølgeslag og af de skjulte Tangskoves tungsindige Susen.

72

IV.

Derfor var det ogsaa til denne forudgaaende Tid, til de smaa Erindringer, hvori han kunde spore sin første Kærligheds ubevidste Væxt, at Gustav Zeuthens Drømme vendte tilbage, hin Efteraarsaften, da det uventede Møde med Esther i Ridehuset havde sat den i Bevægelse.

Kun af og til bølgede de lidt ud over Grænsen af denne Tid, eller kunde ikke undgaa at faa et Skær af det stærkere Lys, som de frygtede, fordi de vidste, hvor hurtig det var bleven slukket i den første Skuffelse og Fortvivlelses Nat. I denne Kærligheds Tilblivelse vilde de beruse sig, og havde de blot 73 kunnet, vilde de gerne have glemt dens senere Historie.

Den er snart fortalt.

Gustavs Følelse var saa stærk, hans Erfaring og Selvbeherskelse saa ringe, at selv en slet lagttager, som havde set ham og Esther sammen blot et Par Gange, vilde være paa det rene med hans Hjertes Tilstand. Og nu vare de omgivne af lutter Damer, det vil sige, lutter geniale Spejdere, der ikke havde andet at bestille end at lægge Mærke til dem.

Ulykkeligvis var han i sine Følelser ilet langt forud for Esther, og Opdagelsen af denne Afstand gjorde hende det umuligt at følge efter - hvad hun maaske ellers havde gjort. Hun kunde godt lide Zeuthen, satte stor Pris paa mange af hans Egenskaber, glædede sig over hans Venskab, men - hun elskede ham endnu ikke - et "endnu ikke", der blev skæbnesvangert overfor hans "allerede". Hans ubundne Varme lod hende føle sin egen Temperatur endnu køligere end den var; hans Blikke, der beundrede, gjorde hende forlegen, som om de allerede bad. Undertiden blev hun endogsaa fornærmet, som om hans uforbeholdne Hengivenhed anklagede hende for en altfor stor Modtagelighed, og hun optog 74 halvt som en Krænkelser, hvad der var en Ære. Den andagtsfulde stille Hyldest, hvormed han omgav hende, var hende imod; disse Mandshænder, der syntes at være foldede og aldrig knyttede foran hende, stødte an mod hendes ungdommelige Forestilling om Mandighed; hun forstod ikke, at den ubetingede Selvføring var en Selvhævdelse, en Dyrkelse af det bedste i ham selv, som han mente at have fundet i hende; - hun glemte, at ikke de ere de svageste Mænd, som kun kan omfavne, hvad de have knælet for. Alle disse Stikpiller og Hentydninger, som vilde være prellede af mod hendes Stolthed, dersom hun allerede havde været forelsket i ham, de saarede hende nu og gjorde hende bitter mod ham, der var Skyld i dem. Hendes Mangel paa Koketteri, hendes strænge Pligtfølelse endelig bød hende ikke at modtage noget, som hun ikke kunde gengælde, og heller være meget for haard end lidt for blød; - thi hun trøede som alle unge Piger, at hun "aldrig i Evighed" kunde komme til at elske den, hun endnu ikke elskede.

Esther begyndte altsaa at trække sig tilbage. Men hans Følelse havde endnu en saa uhæmmelig Livskraft, at den ikke lod sig 75 saare, men kun spore. Den var Despot i hans Sjæleliv, og efter uindskrænkede Herskeres Vane gav den kun Indpas til det, som den følte vilde tjene den. Han var i sin Kærlighed en troende, og med Troens Blindhed overså han, hvad der pegede bort fra hans Ønske. Hvad han var nødsaget til at se, bortforklarede han. Sindets barnlige Blødhed gav ham Udseende af en paatrængende Haardhudethed, der stødte an mod Esthers fine og stolte Natur; og dette Anstød gjorde hende det lettere at være kold imod ham, indtil det næsten faldt hende naturligt.

Til sidst var det ikke muligt længer at tage fejl. Han vedblev bestandig at komme til Schmidts, skønt hver Aften blev en Kæde af ny og pinligere Skuffelser. Men han fik dog i alt Fald Esther at se. Det var næsten ogsaa det hele. De hyggelige Samtaler i Kakkellovnskrogen vare forbi; - hun var begyndt at tage

Haandarbejde med og sad inde i den lille Dagligstue ved Siden af Tante Stine. Den Rettighed til at følge hende hjem, som han havde erobret siden hin Koncertaften, var snart falden bort igen. Henriette, der havde opgivet ham, var kold og spydig; hun glædede sig aabenbart over, at han ikke havde 76 bedre Lykke med sig hos Esther. Hvad endelig Fanny angik, "Veninden", for hvem han i Begyndelsen havde fattet Venskab og hvis Fortrolighed han havde bejlet til, saa blev hun ham efterhaanden en fuldstændig Plage. Han følte sig næsten syg, naar hendes Brillglas ligesom inkvisitorisk rettede sig imod ham, skønt den stakkels Pige i Virkeligheden med sine Briller saa mindre end de andre med deres blotte Øjne.

Saaledes gik Vinterens Slutning og Foraarsmaanederne, indtil Sommerens Landliv opløste disse Sammenkomster, der ligesom gamle Koketter havde overlevet deres Skønhed, men ikke deres Tiltrækningskraft. Medens han opholdt sig hos en Ven ude paa Landet, læste han saa en skøn Dag i Avisen, at Skolebestyrer Schmidt havde faaet Rektoratet i Horsens.

Doktor Zeuthen, der fandt, at Sønnen saa ud til at være medtaget af Arbejde, havde raadet ham til at tage en forlænget Ferie og faa nogen styrkende Efteraarluft ude paa Landet. Først i Slutningen af September kom han til Byen. En af de første Dage gik han op til Schmidts.

Halvvejs paa Trappen standsedes han af 77 Flygelet, som blev baaret ned. Henriette stod og lænede sig ud over Rækværket for at se efter det.

- Aa, er det Dem, Zeuthen, udbrød hun. - Herregud! nu er alt det forbi.

Døren fra Entréen til Spisestuen stod aaben; man saa derinde Kurve og Bøggasser, Kommoder med udtrukne tomme Skuffer, maatte-indsyede Borde, der strakte alle fire halmviklede Ben i Vejret. I den store Dagligstue stod de fleste Møbler endnu; dør, hvor Flygelet var taget bort, saaes paa Væggen en lang skinnende grøn Plet, omkring hvilken det øvrige Tapet var falmet, og rundt om paa Væggen var der lignende Farveruder efter Skilderierne, som stod forneden og vendte deres Trærygge ud. Gardinerne, der lige vare tagne ned, slæbte som væltede Telte deres store Folder hen over Gulvet, medens deres lansespidsede forgyldte Stænger lænede sig op ad Stolerygge. Midt i denne Ødelæggelsens Vederstyggelighed, hvorover der gennem Vinduesfirkanterne faldt et grelt Lys, satte Henriette sig ned, modløs som om hun skulde sendes til Sibirien. Hun var vemodig venlig mod Zeuthen, i hvem hun saa en Del af sit 78 sidste Københavner-Liv. - Ikke engang en Zeuthen kunde man vel finde i Horsens! - Entrédøren stod aaben ud til Trappen. Af og til hørtes tunge, slæbende Skridt af Mænd, der bar Møbler ud. Pludselig gik Døren op, og Esther traadte ind. Henriette omfavnede hende: - Søde Esther er det dig! ... Og dig skal vi ogsaa miste . . . Men du vil vel ikke savne os, du lykkelige! ... Du kan rigtignok være glad over, at det ikke er dig, der skal rejse til Horsens.

Esther smilede og trøstede hende med Udsigten til at blive Horsens Primadonna. Men Henriette var uimodtagelig, og bestandig faldt der hende noget nyt ind, som de maatte undvære. Gustav var tavs; han sad og saa paa Esther, der maatte rydde Gardinkapperne bort fra en Stol for at faa Plads. Denne Baggrund af Opbruddets Uorden gjorde hendes Skikkelse endnu mere smertelig skøn. For ham var det hende, der rejste. Efter nogle Minutters Forløb blev Henriette kaldet ud.

- De er vel ogsaa ked af, at Schmidts skal bort, sagde Esther.

- Ked! . . . Jeg er -, jeg ved ikke - 79 det er ligesom om al min Glæde var forbi, fordi - at - hvor skal jeg nu se Dem igen? Esther blev rød i Hovedet. Strax efter saa hun op og sagde hurtig med en Stemme, der skælvede lidt:

- Det skal De ikke være bedrøvet over, maaske er det bedst saaledes . . . Jeg kan jo gjerne sige det ligefrem, jeg er bange for, at De holder af mig paa en Maade, som, - jeg ikke kan gengælde . . . Derfor maa De heller ikke være vred paa mig, hvis jeg undertiden har været uvenlig imod Dem, det var ikke fordi -

Hun brød af, idet de hørte Henriettes Stemme i Spisestuen.

- Jeg vil sige Dem Farvel nu, - og Tak for den Tid, vi har kendt hinanden . . . Jeg kan godt lide Dem . . . Farvel.

Han trykkede hendes Haand uden at kunne sige noget. Henriette kom ind, og han tog Afsked efter at have maattet love at besøge dem i Horsens . . .

Siden den Dag havde han ikke set Esther.

Deres Omgangskredse skar ikke hinanden, og han gjorde intet Forsøg paa at trænge ind i hendes. Om det var bedst saaledes, - hun maatte jo være den, der vidste det.

Han fordybde sig i sine Studier, tog sin Examen, rejste udenlands, havde af og til løsere Forbindelser, der næsten ikke farvede hans Følelsesliv, gjorde endelig Tilløb til et Par Forelskelser uden virkelig Livskraft,

og var begyndt at resignere i den Tro, at hans Hjærte havde haft sin eneste Blomstringstid i Lyset af denne Kvindeskikkelse, hvis afblegede Billede nu og da dukkede op som Erindringen om noget skønt og lykkeligt, der ikke var til for ham.

Men hint Møde havde nu opfrisket Billedets Farver, gjort dem saa straalende, at der fra dem faldt en levendegørende Glans over alle de Omgivelser, hvori han havde levet med hende. Længst forglemte Smaatræk glimtede ud af Fortidsmørket, ligesom der tændes Stjærner oppe i Nattehimmels ensformige Dunkelblaa, naar Øjet vedbliver at stirre derop. Og hvert af disse Smaaglimt var en Verden, befolket af hans inderligste Følelser.

Minutvis tildryppede der ham Time efter Time henne i det Porcellæns-Lavoir, hvis Draabefald forlængst havde mistet sin haarde Glassur-Klang og lød blød sjappende i den Vandpyt, som havde dannet sig i Skaalen.

81

Og han sad endnu stille drømmende, uden at ænse Tiden, som han ellers var saa ivrig til at udnytte.

Den gamle Kathrine, hvis Banken han havde overhørt, stak Hovedet ind ad Døren og spurgte, om Kandidaten da slet ikke vilde komme ned og spise til Aften. - Han rejste sig træt og gik ned i Faderens Lejlighed, hvor der i et stort Værelse, der tjente baade til Spisestue og til Ventosal, var dækket til ham paa det Bord, der om Formiddagen dækkedes med illustrerede Blade til Patienterne.

Efter at have spist, satte han sig ved Klaveret. Det blev en underlig Rhapsodie, det han spillede, kun forstaaelig for den eneste Tilhører. Hovedmotivet var: "Du bist wie eine Blume"; Slutningen af Pastorsymfonien slyngede sig ind som en lille lunefuld Arabesk, og midt i kom der en underlig spinkel Mellemsats, med langbenede, snublende Koloraturer og gamle, uendelige Diskanttriller, ved hvilke han smilede ganske godmodig ironisk, - men det hele mandede mørkt og monotont ud i Rubinsteins Folkevises-Duet, til hvis Slutning han sang:

82

Also ging dahin die Jugendzeit
ohne Liebesglück und ohne Freud -.

Saa rejste han sig og gik ovenpaa. I nogle Minutter spadserede han frem og tilbage i Værelset, tog en Bog op, bladede i den og kastede den igen, standsede ved Apparatbordet, hvor han ryddede lidt op mellem Glassene. Derpaa tog han Mikroskopets Glaskuppel af, drejede Revolveren og tændte den amerikanske Sikkerhedslampe, hvis skærmløse Lys brødes i blaa Flammer paa Skomagerkuglen, satte hvide Striber nedad Reagensglassene, tændte smaa Stjærner paa Pipetternes Udbuninger og saåde tindrende Ædelstene rundt om i Uhrglassenes kirsebærrøde Fuksin og Gentiana-Violet Men nede fra Kondensatoren stirrede en gylden Glød op imod hans Øje, der var fasttryllet til Prismeglasset, medens Haanden med langsom Sikkerhed tegnede paa det hvide Papir, der laa paa Trækassen ved Siden af Mikroskopet.

Og Livet, der havde saaret ham med sin stingeste Torn, da han vilde beskue det i Elskovsdrømmenes Rosenskær, bød ham til Glemsel den lidenskabsløse, ophøjede Ro, som klarer Forskerøjet, naar Naturen viser det sine intimeste, usynlige Hemmeligheder, bag 83 Mikroskopets Rude, i det blaanende Skær af Skomagerkuglens Kobbervitriol.

Skønt Gustav Zeuthen var praktiserende Læge, drev hans Temperament ham mere til Videnskaben end til Lægekunsten. Oprindeligt havde den stærke videnskabelige Trang lokket ham til Tidens Videnskab: Fysiologien; men han maatte opgive denne Plan, da han ikke kunde udholde at vivisekere. Hans Faders Ønske, at han skulde blive Læge, imødekom desuden en anden Trang hos ham: Driften til at gøre Nytte, Lyst efter at se hurtige, umiddelbare Frugter af Arbejdet, Børn af hans sympathiske, noget nervøst utaalmodige Temperament, en Arv efter hans tidlig mistede Moder, ved hvem han havde hængt med en umættelig, kælen Ømhed. Han valgte Faderens Specialitet: Kvindesygdomme, ikke blot for at arbejde i Fællig med Faderen, men mest fordi Kærlighed til det kvindelige i Naturen, det, der føder Livet med Smerte og nærer det med Opofrelse, det medlidende og beskyttende, det letbevægelige, umiddelbare, det yndefulde og blufærdige, den var hos ham steget til en Slags naturalistisk Andagt, som erstattede den religiøse. Han sagde ofte, at Kvinderne i Grunden var de eneste, som det 84 overhovedet var værdt at kurere paa, og der skjulte sig en Del af hans sande Mening i dette Paradox, der henkastedes spøgende, som om han havde fundet paa den Sætning for at hæve sin Specialitet over de andre. Men bestandigt drev han ved Siden af sin praktiske Virksomhed rent videnskabelige Undersøgelser. De vare ham saa at sige en sanitær Nødvendighed. Han kunde ikke undvære et saadant Asyl, hvor han kunde lukke sig inde ikke blot fra Hverdagslivets Savn og Humørsyge, men ogsaa for de Smerter, som selve hans Virksomhed medførte, Selvbeprejdelser over saadanne Fejltagelser, som aldrig udeblive i et Menneskeværk, men som her kan røve et Liv, den frugtesløse Irritering over uforudsete tilfældige Hindringer, Raseriet over gamle Provinslægers Ukyndighed, som sender Patienten ind for sent og allerede halvt ødelagt af en misforstaaet Kur. -

85

V.

Et Par Timer var gaaet umærkeligt hen under det stille Arbejde, da han hørte Faderens Skridt i Forstuen. Gustav, der var i Færd med at skrue en Korkprop med et Præparat fast i Mikrotomen, drejede Hovedet med et Nik til den indtrædende.

- Du arbejder sent i Aften, sagde Professoren. - Bliv bare ved . . . Jeg vil blot sidde og vrøvle lidt . . . Naar man saadan kommer fra Selskab - hvad er det for en pragtfuld ny Pude?

- En Present fra en Patient, som jeg fik i Formiddags.

- Smagløs - men velment . . . Ah! - 86 virkelig stoppet med Velvilje mod en gammel Doktorryg.

Professor Zeuthen havde ladet sig synke ned i Sofahjørnet nærmest ved Apparatbordet, hvor Sønnen arbejdede. En Straale fra den lille skærmløse Lampe skød sig bag om Mikroskopet og faldt lige paa hans brede knudrede Skaldepande, medens der var Skygge over den spidse Hage og Munden, der havde de samme smalle, haardt tegnede Læber som Sønnens. Han havde en graa Hjemmefrakke paa. Skjortebrystet, der glimrede med en stor Diamantnaal og var fuldt af gammeldags Læg, havde et Par Vinpletter og posede ud som et Kalvekryds forbi Kraven paa den sorte Silkevest. Det hvide Slips var gaaet op.

- Hvad er det ellers, du tager dig for dèr?

- Nu er jeg i Færd med at undersøge nogle Svulster . . . Dèr skal Du for Resten se nogle Tegninger, som jeg lige har gjort af Infusorier ... De Former har jeg aldrig truffet før, sagde Gustav, idet han lagde Skindet bort, som han havde pudset Kniven med, og rakte Faderen et Papir.

- Dem dèr? . . . Dem har jeg set før.

- Nej, saamæn om Du har ... Du 87 kender nogen, der ligner dem, men ikke de to dèr ... Du har ganske sikkert ikke før set de Haar paa Randen, de er aldrig før beskrevne -

- Altsaa: Det er givet, at jeg har set dem før enten hos Ehrenberg eller hos Dujardin, og jeg skal vise dig dem imorgen . . . Har du ikke noget ØI?

- Jo, der staar i Skabet.

Professoren hentede en Flaske og et Glas-Krus med Sølvlaag, skænkede op og tog sig en lang Slurk.

- Aa, det er sandt, sagde han, idet han lod Laaget smække i, - jeg kan dog fortælle dig en Nyhed fra denne Anstalt til Videnskabernes Bedærv, som kaldes Universitetet: - Højer har faaet Docentpladsen.

- Det er da ikke muligt, udbrød Gustav med Sprøjteflaskens Slange i Munden, medens han i sin Bestyrtelse oversvømmede Kniv og Præparat med en Syndflod af Alkohol.

- Ikke muligt? ... Nej for det er virkeligt, min Ven, og Virkeligheden er en Kategori, der udelukker Muligheden ... Synes du maaske ikke, han passer dertil? ... Da synes jeg det, kan jeg forsikre Dig . . . Det eneste sørgelige er, at han ikke strax kan komme ind i 88 Konsistorium . . . Der vilde han passe, som en Bacil i en Cavernevæg. En Ordensbandit af den hvideste Art ... af den hvideste Art . . . He! hvad siger du til det - jeg synes nok, det er godt: en af de theologiske Professorer skal have udtalt sin specielle Tilfredshed over Valget ... Sin Tilfredshed, hvad? ... En af de theologiske Professorer - jeg synes nok, det er godt.

- Aa, det hele er en Skandale, - det er et Slag i Ansigtet paa hele - paa al - al sand Videnskabelighed . . . Højer, saadan en Charlatan, der har gnubbet sig op ad de gamle! - Og Gustavs nervøse Haand rystede, saa Pipetten klingede mod Uhrglasset, da han vilde til at dryppe Fuksinfarven paa. - Talte de om Ansættelsen hos Hoffmanns ?

- Ja, det var jo Doktoren, der fortalte mig det, og du kan da nok tænke dig, at han var ligesaa gal derover, som du og jeg. Men saa var der ogsaa Doktor Steners, og han skulde naturligvis til at forsvare Højer ... Det gik for Resten temmelig varmt til. - Jeg kan da huske, at jeg sagde til Steners, at han stod aldeles udenfor den moderne Videnskab og ikke havde Begreb om videnskabelig Zoologi.

89

- Naa, det var da et borgerligt Ord paa rette Sted.

- Saa var der for Resten en Dame, der spurgte mig, om Doktor Steners da ikke var Zoolog ex professo. Hvortil jeg svarede: "Jo netop af Profession, højstærede Frue." Saa lo hendes Mand, Øjenlæge Winther, saa han var lige ved at vælte Stolen, for han skal jo altid lade, som om han er med -

- Winther, han er jo gift med Henriette Schmidt.

- Ah, hvor den lugter dejlig den Gederolie, du bruger dèr . . . Med Henriette Schmidt? - - ja vel, ja, - det er jo sandt, hun er din gamle Veninde.

- Hvordan er han ellers? spurgte Gustav, idet han lagde et Snit i Farvevædsken.

- Aa, det er en Børste, - halv studeret Røver - en af dem, der gaar og slubrer i et Par Fremskridtsstøvler, som er for store til ham . . . Han har ikke Spor af Dannelse udenfor sin Specialitet, og saa skal han dog være med overalt. Han gaar saadan op i Athenæum og kigger lidt i nogle engelske Tidsskrifter og kommer saa og serverer det raat samme Aften: "Professoren har vel set Galtons sidste Methode til at opnaa en exakt 90 Arveligheds-Statistik - uhyre interessant?" ... "Har Professoren læst i "Mind" om Braids sidste epokegørende Opdagelse i Neurohypnologien?" ... Ja, jeg er nu vis paa, han vèd ikke hvordan det Ord er dannet. "Som Spencer siger saa træffende i "The Data of Ethics" - - Jeg har altid Lyst til at sige: Gaa ad Helvede til.

- Og Konen?

- Mat, mat sgu . . . Hun har jo spillet saa godt, ikke? ... Ja, hun spillede for os i Aften, det var middelmadigt ... Hun længes aabenbart efter en Elsker - de har jo ogsaa nu været gift i to Aar og i Betragtning af Mandens Kvaliteter . . . Nej saa spillede der en Frøken Berkow -

- Esther Berkow -

- Ja, det er sandt, det er jo ogsaa en gammel Veninde af dig, som var der.

- Det var da besynderligt.

- Hvorfor det - hendes Fader er en Fætter til Hoffmann.

- Jeg har ikke set hende eller tænkt paa hende i lang Tid og nu skulde vi begge træffe hende idag.

- Ja, hun fortalte mig, at hun havde set dig i Ridehuset ... Vi havde en lang 91 Samtale sammen, hun udspurgte mig ganske inkvisitorisk om dig, og har aabenbart megen Interesse for dig.

- Saa-aa . . . Det lod hun sig ellers ikke mærke med, da vi saas.

- Man er Verdensdame, Gustav - men man er ikke Verdensmand, ser du, det er din Fejl og ikke hendes . . . Aa, rnen du skulde kende hendes Fader, det er ikke en Mand, man snubler hver Dag over paa Gaden, - desværre - den Slags skulde vi have mange af ... Saa virksom og fuld af Interesser - Naa, han er for Resten heller slet ikke Handelsmand, - han er snarere Videnskabsmand, - Polytekniker -

- Du er dog en græsselig Aandsaristokrat -!

- Jeg? . . . nej, paa ingen Maade . . . Men jeg vil nok sige, at disse rene Idioter - saadan fuldstændige Privatmænd . . . naa, men jeg vrøvler nok for meget - glem ikke Præparatet . . . Apropos, naar jeg tænker mig om, saa tror jeg for Resten du har Ret i, at jeg ikke før har set de Former, du viste mig.

Professoren lænede sig tilbage og lod Sølvlaaget klapre, idet han af og til tog sig 92 en Slurk Øl og med et ømt Smil betragtede Sønnen, der sad med Ryggen halvt til ham bøjet mod Mikroskopet . . .

- Nej, jeg kan ikke arbejde mer iaften ... Det bliver daarligt.

- Klokken er ogsaa over et ... God Nat, min Dreng.

VI.

- Ja, sagde Wulff, jeg blev jo rigtignok lidt forbavset ved at faa Bestilling paa en ti Punds Gedde.

- Og Gud vèd, hvad min Fiskemand har tænkt, da han fik en Billet, hvori der stod: "Jeg kan ikke komme imorgen, Esther Berkow."

- Ha, ha!

- Saa var det maaske det, som De og Hr. Wulff morede sig saa meget over, da De red ud af Ridehuset i Mandags, sagde Gustav.

- Lo vi saa højt? ... Jo, det er sandt, det var det. -

94

Samtalen førtes i det hurtige stakate Tempo, som fremrystes af et livligt Trav. Tilhøjre, i Niveau med Skuldrene, trak Langelinje forbi med sine Buske, Bænke og ensom Spadserende, der stod stille og saà efter dem. Over dens Grusflade glimtede Havnebølgerne skælagtig mellem de sorte Skibsskrog; længer ude straaled Sundlinjen med én mat Tinglans bag de mørke Fabrikker og Trekroner, hvis Fyr glødede pludselig op og sovned af igen. Maanen stod temmelig højt, over et dybt Lag af løse Drifttaager, gennem hvilke den borede ligesom en perlemorsgraa Lyskegle, der aabned sig nedefter med en vibrerende Rand, brændende i en smudsigrød Ild. Men den kastede næppe synlige Skygger paa Jorden, der endnu syntes svagt selvlysende af den inddrukne Solglans. Kastelsgravens Vandflade tilvenstre havde en taaget Glasfarve over de gule Sivtoppe, og de gamle Aske oppe paa Volden dæmrede med deres brogede Efteraarsløv ud gennem en let Skumringsdis. Over deres Toppe stak mørke Skyer deres boblede Rande op og Himlen var sortladen ude over Skovshovedpynten.

Men det Hele drog forbi med en jagende Fart, et Øjeblik Stemning fyldt med 95 glimtsnare Indtryk. For Travet blev bestandig skarpere med en lystig forvirret Klaprenomkaps af sexten Hestehove paa den tørre Jordvej, hvis lyse Aabenhed opmuntrede til at give Luft i Tøjlerne.

- Det er dog ogsaa Pokkers, saa hun kan kaste Benene fra sig, sagde Wulff. - Hold lidt igen, Frøken, - ellers kan vi jo snart trave omkaps med en Jernbane.

- Ja, med et Godstog kunde vi da ... Aa, det er dejligt... Dette holder jeg næsten mere af end Galop.

- Det kan jeg lide Dem for, . . . De er dog en Gang en Dame, der føler som et Mandfolk.

- Tak for den Kompliment!

- Ja, Galop -! sagde Henriksen foragtelig. - Lidt kortere Bredontøjler, Hr. Zeuthen ... De rider hende for meget for Stængerne . . . Det er Haanden ikke blød nok til endnu . . . Ikke se ned, naar vi forkorter Tøjlerne ... Se alle Steder undtagen paa Dem selv og Hesten.

Af det rige Udvalg, som han havde faaet, foretrak Gustav Esther - naturligvis. Hun red ved Siden af ham tilvenstre. De to Sergeanter dækkede Fløjene.

96

Han kunde betragte hende saa meget mere ugenert, som hun bestandig var en Skulderbredde forud for ham. Den lille fintbyggede Ulrikka krummede Halsen og lod Hovene hamre løs, idet den strakte ud i et uroligt, bestandig hidsigere Trav, som om Blodet ophedede det sænkede Hoved, der prusted og rystede, saa Bidslerne klirrede. Da den bar højt, især naar den kilede saadan paa, vuggede Esther sig graciøst i Sadlen, paa Engelsk. Hun sad ganske rank, men hældede sig ofte lidt frem for at lade sin gule Ridehandske klappe den stramme, buede Halsmuskel, hvis Skind var blankt som Mahogni. Den lille spinkle Ridepisk holdt hun paa Midten i venstre Haand, som hun førte lidt højt over Manken for at Ulrikka ikke skulde faa Hovedet for langt ned. Over Hestens Ryg kunde han se Ridekjolens mørkeblaa Folder pose sig flagrende op; deres Basken og Smæld lød som en stor Fanes Vajen i Vinden. Hendes lange hvide Slør, hvis gennemsigtige Folder Maanelyset syntes at filtre sig ind i, flagrede over til Siden og kildrede hvert Øjeblik hans Kind med sin bløde Silke. Af og til saa hun over Skuldren hen paa ham og smilede barnlig, i en nervøs Glæde 97 over den hurtige Bevægelse; - ved Hovedets Drejning skød en glimrende Farvestraale ud fra Diamanten og blændede hans Øje for et Sekund.

Langelinje var allerede gennemredet. Træskyggen, som de vare bøjet ind i, gav Maanelyset et stærkere natligt Skær med urolige Guld-Reflexer fra det gennemstraaled Høstløv. Lyspletterne flagrede tilbage over Hesten og Ridekjolen og lod nu og da hendes Ansigt straaale frem, fladt ophøjet, som Præget paa en Guldmønt.

- Ikke sandt, spurgte Esther, idet hun igen klappede Hestehalsen, - har jeg ikke Ret i, at Ulrikka bærer Hovedet smukkere end Lady?

- Jo, det er unægteligt, sagde Gustav. - Langt smukkere.

- Ja-a, tvivlede Wulff, - det vil jeg dog ikke saadan -. Lady bærer Hovedet godt nok, man kan se, der er Blod i den.

- Ja, det er Sagen, det! udbrød Henriksen. - Det er forskellige - saadan - Typer . . . Ser De, Frøken, Hjortehals - det har Blodshestene altid Tendens til . . . Det er det Engelske . . . Det er bygget paa at komme frem . . . praktisk . . . Væddeløb . . .

98

Hestehoved foran - forstaar De ... Derimod den arabiske Hest, - den er bygget paa Galoppen, - Vægten er lagt paa Forparten . . . Det har - begge Dele har deres Betydning, det kan man ikke sige andet.

- Det er lidt lægmandsagtigt at sværme for Svanehalen, sagde Wulff. - For en Fagmand dør har hver Ting sin Skønhed, - naar den ellers er som den skal være.

- Ja men, det ene maa dog være det kønneste, uafhængig af Nyttens, bemærkede Esther, lidt stødt over at blive fejlet tilside blandt de Læge.

- Nej, Frøken Berkow, - det er en ganske forældet Anskuelse, sagde Gustav. - Det andet det er netop den moderne engelske Æsthetik.

- Saa-aa? - ja det kan skam godt være, sagde Henriksen. - Det har jeg ellers for Resten aldrig vidst af ... Men det kan jo ogsaa passe nok saa godt, da det angaar Blodsheste.

- Aa, - hvad bryder jeg mig om den moderne Æsthetik! udbrød Esther, idet hun affejende slog ud med Haanden og knibede med Fingrene. -- Jeg læser helst Klassikerne, - 99 og en Klassiker vilde altid holde mest af Ulrikkas Hals, - det er jeg vis paa.

- Ja, det tror jeg ogsaa De har Ret i, sagde Gustav og lo. - Jeg synes formelig, at den elegante Kurvelinje afbilder et Hexameter - især naar man samtidig hører Hovene sekundere - hvad? - dom da da, dom da da, dom . . . Hør, disse Draaber bliver for Resten temmelig paatrængende . . . Jeg er bange, vi snart faar en ordentlig Bløde.

De vare ud for Blindeinstituttet. Bag ved dem havde Maanen næsten klaret sig for Taagerne, det saas paa de skarpe sorte Karnapskygger over den klosteragtige Gothiks dunkelrøde Murstensflader tilvenstre, og paa det stærke Lys, der bredte sig tilhøjre ud over de øde Marker og Tømmerpladser med omvendte Pyramider af Brædestabler, medens bag ved dem Poplerne i de Glasenske Haver og langs Strandpromenaden glitrede ligesom i en Sølvregn. Men oven over dem og foran var der mørkt. Vinden begyndte at piske dem store tunge Draaber i Ansigtet - bestandig tættere. Samtalen gik istaa af sig selv. Henriksen gumlede paa et Par Smaaeder, - hvis bitre, kraftige Smag styrkede 100 ham i den Slags Genvordigheder ligesom Skraatobak.

Østerbro skinnede allerede af Regnvæde og begyndte at spejle Lygterne. Søen bølgede tungt og klukkende. Over Tagene paa Nørrebro, hvor oplyste Ruder stirrede ud fra en mørk Masse, var der en smal Stribe af udvandet Orange under Randen af de sorte Skymasser. Kastanjerækken, som de red langs med, tog kun lidt af for Siderégnen med sine spredte, skrumpne Bladehænder og kastede dem endda undertiden til Gengæld et af disse Blade i Ansigtet, klamt og koldt, som en Efteraarets Dødningehaand. I Mellemmrummene af de mørke Stammer vuggede hist og her paa de mørke Bølger en lille hvid Flotilie af Svaner, der holdt sig inde ved Land, som om de vare kede af deres kolde Bad. Der faldt næsten intet Skær af Maanen over den mørke Jordvej. Mod den østlige Himmel, hvis skyede Flade var fuld af et uroligt marmorert Lys, tegnede sig Kirkegaardens sorte Træer, og derefter uhyggelige Tagskeletter, paabegyndte Bygningers uregelmæssige Rande, hvorfra der ragede Bjælker op i Luften, ligesom Tankestreger, der fuldendte de afbrudte arkitektoniske Sætninger, - ensomme, 101 indholdsløse Mure med Vinduesrækken aaben mod Luften ligesom Skydeskaar, - indtil Kommunehospitalet lukkede med sin solide, uendelige Fagade, hvor hist og her fra et stort Vindue Gaslyset glødede ud fra Stenmørket.

Paa denne snevrere Vej langs Søerne red de parvis. Esther snakkede med Wulff om Befæstningsagen og spottede lidt over Kvindernes Krigsbegejstring. - Oversergeanten vidste ikke synderlig Besked, men forstod at snakke hende ret behændigt efter Munden, kom af og til med en lille Indvending, slog sig op med en teknisk Frase, som han havde hørt Obersten bruge ved Manøvren, - saa at Esther fandt, han snakkede ganske fornuftig. Et skarpt Trav formindsker i en mærkelig Grad Fordringen til Konversation. Forøvrig holdt hun af at se hans dadelfri elegante Rytterfigur, som havde indtaget hende allerede før hun kom til at ride med ham, naar hun fra Dagligstuevinduet havde set ham lade sin Hest danse gennem Filosofgangen. Hun havde uden at lægge Mærke dertil en halvsanselig Fornøjelse af at ride ved Siden af ham.

Gustav travede bagest med Henriksen. 102 Han sagde ikke et Ord og saas næsten bestandig paa Esther, hvis Ridekjole bølgede foran ham i det hurtige Trav. Hendes lange Slør hang vædetungt ned og dansede med sin Flig paa Ulrikkas Kryds. "Blot hun nu ikke bliver syg" tænkte han uafbrudt.

Men Bygen var allerede trukket over; der faldt endnu kun enkelte Draaber. Da de strammede Tøjlerne ved Vesterbros Passage, begyndte Maanen allerede at kigge frem igen med et skarpere og ligesom renvasket Lys. Den forsølvende de vaade Tagrygge paa disse grimme Huse, hvormed Københavns Kærne synes at vende et Bolværk af hæsleg Forældelse ud imod alt det vigtige Nymodens, der har klasket sig op udenfor og cernerer den. De store Vinduer i Industribygningen straaled med et gyldent Gaslys ud mod Passagen; en dunklere Række nede langs Graven spejlede sig i det mørke Vand, over hvilket Bygningen hævede sig tung og ensformig mørk. Kun ved det fjærreste Hjørne belyste en ensom Lygte den røde Murstenskant, som tegnede sig mod sort Krat. Den tungsindig gamle Træmølle ved det landlige Hus mellem Træerne oppe paa Volden stod med en ubevægelig Vinge skærende op i Luften som en 103 uhyre rusten Ragekniv, der havde Lyst til at barbære en eller anden forsoren Knebelsbart bort fra Københavns vanartede Fysiognomi. Men det var ogsaa kun Vingen, der var saa udfordrende. Møllen selv stod ganske beskeden; den saå ud som en Vægter, der var bleven glemt paa sin Post og var angst for at Gadedrengene skulde opdage ham; og der var en skaansom Dunkelhed i det Maanelys, som faldt hen over den stive Graakappe.

Da de endelig kom ind i det mørke Ridehus, hvor Hestepasserne ventede med Dækkenerne over Armen, skraanede det hvide Taagelys ned gennem Gavlvinduet og tegnede dets Rundbue med en stor lilla Oval i det sortbrune Grus.

- Akkurat en Time mindre end to Minutter, sagde Esther.

- Ja vi har heller ikke sinket, svarede Henriksen.

- Er De ikke bleven vaad, Frøken Berkow? spurgte Gustav, som var kommen af Hesten.

- Næsten ikke . . . Det slap vi saamæn heldig fra ... Og De?

- Noget klam paa Knæene, - ja og paa højre Arm . . . Lad mig hjælpe Dem.

104

- Tak, - jeg kan - - Av!

Ulrikka var pludselig traadt urolig til Side, idet Esther lod sig glide ned. Hun faldt i Armene paa Gustav, men kom til at træde fejl paa Foden.

- Hvad er det? udbrød Wulff. - Staar hun og gør Kabrioler, naar man staar af, det Skabehoved, saa skal hun Fanden - -

- Næ, nej, den kunde ikke gøre for det, sagde Esther hurtig, - jeg var klodset, - desuden, det har ikke noget at betyde.

- Det var mig, der kom til at rykke i Tøjlen, sagde Gustav.

- Saa skulde De saamæn heller lade Frøkenen hjælpe sig selv. -

105

VII.

Det var vel ikke sandt hvad De sagde? spurgte Esther, da de gik langs Ridebanens Bræddemur.

- Hvorfor vil De egentlig vide det?

- Aa, som et Bidrag til Deres Karakteristik.

- Den har altsaa den Ære at interessere Dem?

- Maaske kun som et Middel ... De skal ikke strax bilde Dem for meget ind . . . Jeg véd, De er en meget søgt Kvindelæge, - overordentlig afholdt af Deres Patienter -

- Aa-aa, det -

- Jo ... Naa, en afholdt Kvindelæges Karakteristik bidrager til mit Køns 106 Karakteristik, og den interesserer mig - naturligvis ... Det er der da ikke noget ondt i.

- Ganske vist, - for Resten vèd jeg heller ikke, om der vilde have været noget ondt i -

- Aa! - Men saa svar mig da.

- Altsaa første Bidrag til den yndede Kvindelæges Karakteristik: - han bør ikke tage det altfor nøje med Sandheden, - ligesom Kvinderne selv.

- Naa, vèd De hvad -

- Ja, jeg paastaar *in casu*, at det jeg sagde, var ligesaa sandt som det De sagde.

- Ja, ja da ... Naa, saa kunde jeg have Lyst til at vide, om De sagde det af samme Grund som jeg, - eller af - af Høflighed mod mig, for at gøre mig en Tjeneste.

- Ja, naar jeg nu blot vidste, hvilket Svar der falder mest i Deres Smag.

- Saa vilde De give mig det? - Nej, saa maa jeg indrømme Dem, at De ikke tager det synderlig nøje -

- Altsaa, andet Bidrag: Hvor det uden Skade lader sig gøre, gives det Svar, som Patienten synes bedst om. - Og jeg maa udtrykkelig gøre opmærksom paa, at i dette Punkt er der ingen Lighed mellem 107 Kvinde-Læger og Kvinderne, som tverimod ofte giver Patienten det Svar, han synes daarligst om, og netop derved gør ham stor Skade.

Skade - nej . . . Undtagen Fuserne, naturligvis . . . Men vi er blot ikke Homøopather . . . Det synes jeg, De maa regne os til Ære, Hr. Zeuthen.

- Det er muligt, at De har Ret ... Jeg gør, som sagt, ikke Fordring paa ubetinget at have Sandheden paa min Side.

- Heller ikke som Videnskabsmand?

- Jo ... Men det andet er Kunst, og Kunst er altid halvt Løgn -

- Det andet? . . . Mener De Medicinen?

- Ja, Lægekunsten, - dèr ser De det ligger allerede i Ordet ... Og for Resten er Livet jo ogsaa en Kunst - oven i Købet den, der tæller flest uheldige Dilettanter . . . Fy, det er ellers slemt, saa vi er blevne forfaldne til trivielle Aandrigheder, synes jeg.

- Var det *Pluralis majestatis*?

- Se, dèr er De jo strax! . . . Nej, det var en mere indviklet Talefigur ... Vi er virkelig begge forfaldne til at være pikante i Aften, - men Adjektivet "triviel" galdt naturligvis kun hvad jeg siger.

- De sagde "i Aften", - er det en 108 Undtagelse? - jeg havde af Deres Konversation sluttet, at De har forandret Dem en Del i de forløbne Aar.

- Naa, det har jeg vel ogsaa ... Og lad mig saa til Gengæld sige Dem, at jeg i mit stille Sind har gjort den samme Bemærkning om Dem: - De maa have forandret Dem.

- Er det en Kompliment?

- Allerede i det Spørgsmaal er Forandringen : - De er nu saa meget af Damen, at De strax tænker paa, om der er sagt Dem en Kompliment.

- De hænger Dem i Formen . . . Det behøver da ikke at være lutter Forfængelighed, at - naar man taler igen efter flere Aars Forløb med en gammel Bekendt, og han siger, at man er forandret, - at man saa ønsker at vide - . Skønt for Resten, - det behøver man i Grunden ikke at spørge om . . . Det gaar med Mennesker som med Bøger: - De, der fandt Behag i den første Udgave, er aldrig tilfredse med Omarbejdelsen, selv om den i Virkeligheden var en Forbedring . . . Læg Mærke til, jeg sagde: "Selv om den var" - jo, for man maa jo formelig tage sig i Agt for Dem i Aften . . . Men 109 egentlig synes jeg, det er lidt hastigt af Dem at dømme efter denne Stump af en Samtale.

- Maaske - men dog - ... Jeg skal forklare Dem hvad jeg mener. Dersom Nogen igaar havde vist, mig denne Samtale opskrevet og sagt: - "Den har du ført enten med Henriette Schmidt eller med Frøken Berkow - men med hvem?" - saa havde jeg sikkert gættet paa Henriette Schmidt.

Esther bed sig i Læben. Hun følte sig aabenbart ikke smigret.

- Det skulde da være Anledningen, - den lignede maaske mest Esther Berkow.

- At jeg var saa klodset at træde fejl, - tak skal De have, sagde Esther leende.

Gustav lo med.

- De er ogsaa meget velvillig i Deres Fortolkning af hvad jeg siger ... Men apropos, jeg er bange for, at det heller ikke var saa ganske sandt hvad De sagde, at det ikke havde noget at betyde: - jeg synes, De begynder at halte stærkt.

- Ja, det gør unægtelig temmelig ondt nu -

- Saa lad mig da følge op med og se paa Foden, - De bør dog profitere af, at De har Lægen med Dem.
110

- Nej, det behøves virkelig ikke - - Men Gustav trængte ind paa hende og tilsidst gav hun efter. Hun tog endogsaa imod hans Arm paa Trappen, hvor hun et Par Gange standsede. I Gaslyset viste hendes Ansigt sig ganske blegt.

- Hvorfor sagde De det dog ikke før? ... Og saa ovenikøbet gaa og føre saadan en slagfærdig Konversation! -

- Lidt anstrængt maaske . . . Det var for ikke at lade mig mærke med noget, og for selv ikke at lægge for meget Mærke dertil ... Aa, men det er jo ogsaa kun en Ubetydelighed, - men nu kan den jo føre til, at De gør Bekendtskab med mine Forældre . . . Det er sandt, Moder træffer De ikke, hun er ude at besøge en Veninde i Lyngby, men maaske kommer hun med Sex-Toget, saa har vi hende snart . . . Har De spist til Middag?

- Nej, jeg plejer at spise efter Rideturen.

- Men saa forsinker jeg Dem jo skrækkeligt.

- Aa, tal dog ikke om det.

- Er Fader hjemme? spurgte Esther Tjenestepigen, der lukkede op.
111

- Nej, Herren er lige gaaet hen paa Fabrikken.

- Aa, Emilie, bring en Lampe ind i Kabinettet, og saa, - ja hvad bruger De?

- Vandfad og Haandklæde, - og saa hvis De har noget Voxdug og Lærred -

- Det finder Emilie nok.

De traadte ind i et Kabinet, hvis forreste Tredjedel var oplyst gennem Portioreaabningen ind til Dagligstuen, hvor der brændte en stor messingstraalende Hængelampe. I den mørke Baggrund af Værelset laa Maaneskinnet skyggebrudt paa Gulvtæppet og blinkede foran Vinduet paa Gummiblades skraa Flader og paa Krumningen af Dracænablade, medens en Fønix paa det blanke Rudeglas tegnede sin aabne Silhouet af regelmæssig spredte Lancetter.

Esther satte sig paa en Chaiselong ved den bageste Væg.

- Det er bedst, vi bliver herinde, sagde hun ... I Dagligstuen er der ikke andet end smaa Lænestole . . . Ah, - det gjorde godt at faa den Støvle af ... Skal jeg ogsaa blotte den anden Fod?

- Ja, hvis De vil være saa god, - for at sammenligne . . . Ah, vil De sætte Vandfadet dér, - og Lampen - naa dér staar 112 jo en Trefod, som vi kan flytte herhen ved Fodenden, - kan jeg sætte Hyacinthen hen paa Skrivebordet? . . . Saa, nu har vi det jo meget bekvemt . . . Ah, De fandt Voxdug, det var rart . . . Det er sandt, Frøkenens Morgensko maa vi have.

Han knælede ned ved Fodenden af Chaiselongen og gav sig til at betragte Fødderne.

- Nej, der er ingen Hævelse . . . Det var den højre, ikke sandt? ... Vil De bevæge den op og ned . . . Gør det ondt?

Esther nikkede.

- Og til Siden - ikke saa meget, vel? ... Gør det ikke ondt, naar jeg trykker saadan her over Vristen og under Ankelknoglen.

- Jo, det gør meget ondt.

- Ja men, Herregud . . . hvorfor gi'er De Dem saa ikke?
- Jeg trøde ikke, det var for at faa at vide, om det smertede.
- Jo det var, - men denne Gang kan De gærne tie stille.

Han greb med den venstre Haand ovenover Anklen og vrikkede paa Foden med højre Haand.

- Ingen *strepitus* . . . Der kan ikke være 113 noget Brud -, aa, saa bliver Historien jo næppe saa langvarig.

Han tog Haandklædet op af Vandfadet, lagde det tre Gange sammen og svøbte det om Foden. Saa lagde han Voxdugen uden om og viklede det hele ind i Lærredet.

- Nu maa De ikke røre Dem mer . . . Hvis De tillader det, vil jeg give Dem Deres Strømpe og Sko paa, - eller maaske - Vær saa god -

Esther sad halft op i Chaiselongen og saa ganske rolig ned paa hans Ansigt, der var bøjet over Foden. Lampelyset faldt lige ned paa det blanke Forhoved, der var skaldet helt op imod Issen, - hvilket gav ham et ældre Udseende. Hun udregnede, at han ikke kunde være mer end en sexogtyve Aar. Da hun kendte ham første Gang, havde han tæt kruset sort Haar og var skægløs. Ansigtet var blevet kønnere og alvorligere, syntes hun. Mundpartiet havde godt af at dækkes blødt under det korte, tynde Skæg, der slet ikke skjulte noget af Ansigtsformen, men som en mørk Skygge fulgte hele den let svungne Hagelinje ind til Halsen; - Læberne haarde Skæring var ikke længer saa paafaldende. Skaldetheden misklædte i Grunden heller 114 ikke; - Panden syntes tværtimod altid at maatte have været saa høj og have behersket hele Ansigtet, saa stærkt og intelligent formet var den. Den lignede ganske Faderens. Hun kunde huske, at hun ogsaa hos Professoren havde bemærket de underlige Udbuninger over Brynene op imod Tindingen, - og hun tænkte paa, hvilke Aandsevner der vel kunde have deres Sæde dér. (Det var iøvrig Tyggemusklernes.) - Hvad der var uforandret, det var de smukke brune Øjne med deres aabne Blik og formklare Omgivelser - og saa den lige Næse med de sensible Fløje, som ved den mindste Ubehagelighed spilede sig dirrende op og trak Tippen lidt ind . . . Medens hun laa saaledes og betragtede ham, idet hun forsøgte klart at forestille sig hans Ydre for en fem, sex Aar siden, kom hun pludselig til at tænke over, at den Mand, som laa dér og rørte ved hendes nøgne Fødder, var ham, der havde elsket hende, - og hun, der ikke havde været det mindste forlegen, blev øjeblikkelig overstrømmet af en blysom Undseelse. Hun lagde sit skamrøde Ansigt tilbage og saa op mod Loftet, idet hun trykkede Nakken fast ned mod Chaiselongens Fløjelsbolster.

115

Gustav havde ganske været optagen af Lægens Interesse, medens han syslede med den forvredne Fod. Men da den sunde Fod, som var ene tilbage, løftede sig lidt fra det mørkegrønne Fløjel mod hans Haand, og de tilbagebøjede Tæer strakte sig lige ud, for at Strømpen kunde glide glat ud over dem, - da faldt der ham med et den Tanke ind: - "Hvis det nu havde været den Gang, da jeg var forelsket i hende!" . . . Han stirrede paa den fine smalle Fod, med dens smeltende Farvetoner af hvidrosa og aareblaat, med den bløde svajede Skygge bag Anklen og i Saalhulningen, med den stærke Lysglans paa en høj Vrist, hvor Strømpemaskerne havde efterladt et lille prikket Mønster; ... og bøjet over den, med dens lette Vægt i sin Haand, følte han en mild Svimmelhed.

Han trak hurtig Strømpen op over Anklen, stak Skoen paa Foden og rejste sig.

- Ligger De nu rigtig bekvemt? ... Vil De læse, - saa flytter vi Lampen hen til Hovedgærdet -
- Tak, Hr. Zeuthen, - jeg har det meget godt nu.
- Skal jeg tage en Bog til Dem i Bogskabet?

116

- Nej, mange Tak . . . Aa, Emilie, er du dør! ... Vil du hente den Bog, der ligger opslaaet inde paa mit Skrivebord.

- Jo, Frøken . . . Jeg vilde ellers spørge, om vi kunde rette an nu til Doktoren.

- Til mig?

- Ja, jeg bad Pigen om at sørge for noget Middagsmad . . . Klokken er bleven saa mange, . . . naar De kommer hjem, er Maden maaske bleven kold . . .

- Tak skal De have, - men det var da en Skam

- Aa ikke andet! . . . Klokken er næsten halv syv, - saa kommer Moder først i Aften ... Vil du vise Doktoren ind i Spisestuen, Emilie ...

- Hør, naar jeg bliver og spiser, saa kunde jeg egentlig - -. Er der nogen, der kan gaa hen paa Apotheket efter nogle Isposer, - saa kan jeg selv lægge den første om og vise Pigen det . . .

Da han kom ind igen efter at have spist, saa Esther op fra et stort engelsk Bind, som hun lagde ned paa Skødet, idet hun drejede Hovedet med et Smil til ham.

- Hvad er det, De læser - eller studerer, ser det jo næsten ud til? -

- Aa ja . . . Det er Stuart Mills Logik.

117

- Hvad behager? . . . Den induktive Logik?

- Ja, med Deres Tilladelse, - og for Resten nok ogsaa uden den.

- Ja, De maa nok spørge om Lægens Tilladelse . . . Det er ellers ingen Sygelekture.

- Den er da ikke egentlig hidsende ... Og for Resten er det da Foden og ikke Hovedet, der har en Skrue løs.

- Men er det virkelig Deres Alvor at ville læse -

- Ja, véd De hvad, af Spørg at være er den - imellem os sagt - en Smule tør ... Nej, jeg narrer Dem ikke, dèr kan De selv se, - og hun viste ham det grønne Shirtingsbind med den hvide Plakat. - Ja, det er første Bind, og jeg kan jo egentlig ikke forbyde Dem at tvivle om, at jeg naår til det andet.

- Hvordan er De dog egentlig falden paa det?

- Aa, tilfældig nok . . . Jeg hørte en Gang en Student - en Vigtigmager for Resten - paastaa, at vi Damer var saa ulogiske, og at vi skulde læse Stuart Mills Logik, før vi kunde tale med - jeg tør nu vædde paa, at han har aldrig læst den . . . Saa tog jeg fat paa 118 den, og den interesserede mig, da jeg kom lidt ind i den, - men det kostede mig rigtignok megen Anstrængelse, og altsammen forstaar jeg vist heller ikke . . . véd De hvad der falder mig vanskeligst?

- Nej, jeg maa tilstaa, jeg har selv aldrig faaet den læst . . . Jeg har sagt til mig selv, den burde jeg dog se at faa læst, men jeg har aldrig haft Tid.

- Naa, - ja jeg har jo Tid nok . . . Det vanskeligste det er næsten at forstaa Exemplerne, for De er ofte taget fra Omraader, hvor jeg ingen Kundskab har . . . Men saa hjælper det jo, at jeg kan ty til Fader, som kan saa megen Mekanik og Kemi og - Naturlære i det hele taget . . . Der er vist ogsaa noget, som De kan forklare mig, - jeg skal nok finde nogle Spørgsmaal ud til Dem næste Gang vi ses.

Pigen kom ind med Isposen. Han tog Omslaget af og lagde Isen paa, viste Pigen hvordan hun skulde bære sig ad og gav sine Ordre.

- Og saa maa jeg vel overlade Deres videre Forplejning til Huslægen . . . Hvem er det?

- Doktor Hoffmann.

119

- Naa, dèr er De i gode Hænder ... Og da han er en Ven af Fader, tilgiver han vel, at jeg har grebet ind.

- Tak fordi De har gjort det! ... Nu har jeg nok allerede forsinket Dem meget, og hvis De har travlt, - ja, det har De naturligvis - saa De maa endelig ikke lade Dem opholde længer.

- Men hvis jeg nu alligevel ikke har travlt -

- Og hvis det heller ikke keder Dem, - saa kan vi jo passiare lidt.

- Det vil jeg aller helst... Jeg behøver jo ikke at gaa hjem for at spise, saa jeg kan lige herfra gaa de Par Steder, som jeg plejer at besøge om Aftenen.

Han trak en Gyng-Flugtstol hen til Chaiselongen og satte sig lige over for hende.

De begyndte at snakke om et Par af de Bøger, der begyndte at vrimle frem paa Efterskolemarkedet, om Theater og Koncerter, om Hans von Bülow, som Esther havde bõt ved Siden af paa Klampenborg. Saa gled Samtalen fra de rejsende Kunstnere over paa deres egne Rejser. Esther spurgte, om han nu havde slaaet sig helt til Ro i sin Praxis.

- Nej, jeg tænker dog paa at gøre en lille Rejse ned til Neapel, - hvor jeg for Resten vil studere . . . Der

er saadan dejlige Sødyr, det er et sandt Fraadseri, - ja jeg mener zoologisk, ikke gastronomisk . . . Det bliver vel i Slutningen af Oktober, - før faar jeg næppe Tid.

- Ja, dejligt er der, det er vist, - men for Resten bryder jeg mig ikke synderlig om at komme derned mere . . . Italien er blevet mig næsten forhadet for en Tings Skyld -

- Hvad er det? -

- Det kan være det samme . . . Aa, vær saa venlig at række mig den Flakon, som staar paa Bordet bag ved Dem . . . Tak . . . Nej, men Venedig, - især naar man kommer fra Italien. - Det er en sand Lise, den følesløse Stilhed af Sten og Vand . . . kun Aareslag . . . Jeg var bleven saa nervøs, og det var ligesom jeg blev salig begravet i de Dage.

- Jeg tror nok, jeg har følt omtrent det samme.

- Gud vèd! ... De er en Mand, - skønt ikke synderlig udpræget, - det var nemlig ikke en Kompliment, jeg vilde sige Dem, - ikke dette: "Hver Tomme en Mand", - som det hedder i Skaaltalerne . . . Holder De af dette - det er Maria-Farina?

121

Hun løftede Flakonen, som for at stænke. Gustav nikkede. Esther stænkede hen paa ham: -

- Jeg elsker Parfume, udbrød hun, - det vil sige kun enkelte Slags: - foruden Eaude-Cologne - Rosenolie, Violet, Reseda -

- Det skulde man ikke tro om Dem.

- Hvorfor ikke?

- Aa, efter hvad jeg kender til Deres Karakter, vilde jeg ikke antage, at De satte synderlig Pris paa Luxus og Finesser . . .

- Saadan gaar det, naar man vil konstruere Mennesker, - Naturen spiller En altid et Pus.

- De er maaske i det Hele mindre rigori stisk, end De var - den Gang - da jeg kendte Dem - for da var De virkelig lidt temmelig rigoristisk.

Under hele Samtalen havde de begge brændt lidt efter at komme tilbage til Fortiden og tillige været lidt bange derfor.

Esther trak paa Skuldrene: -

- Jeg var et Barn! -

- Mindre end de fleste unge Piger, tror jeg.

- Jeg var et Barn, gentog hun - og det var De for Resten ogsaa ... Vi var 122 maaske ganske skikkelige Børn, men Børn var vi.

- Aa ja, - vi havde jo ogsaa Lov til det den Gang . . . Men nu er Klokken nok saa mange, at jeg maa rive mig løs ... Farvel, - og god Bedring.

- Farvel og Tak for Deres Venlighed . . . Hvis De vilde se herop, vil det glæde mine Forældre at gøre Deres Bekendtskab - og mig at fortsætte det.

"Var det nu dog ikke noget Affektation det med Stuart Mill?" tænkte Gustav, medens han gik ned ad Trappen. "Selv om hun læser den, - ja det gør hun naturligvis, for saadan En kan hun da ikke være bleven, at hun vil sminke sig paa den Maade . . . Men hvorfor saa netop slæbe den frem i det Øjeblik, for at jeg skulde se, hvor lærd hun er? ... Herregud! tror hun, jeg lader mig imponere af det ... Skønt aparte er det unægtelig, og der er ikke mange unge Damer, som gør hende det efter . . . Aa, det er vel ikke andet end en Grille, som hun er bleven stædig i."

Han gjorde imidlertid Esther Uret. Hun havde virkelig haft Lyst til at læse Logikken, som hun studerede i hver Eftermiddag. Hvis 123 han ikke havde været der, vilde det slet ikke være faldet hende ind at læse noget andet. Nu havde hun endogsaa et Øjeblik tænkt paa at tage en anden Bog, fordi hun frygtede, at det skulde tage sig vigtigt og lavet ud. Men saa skammede hun sig strax over sin Svaghed. "Hvorfor skulde jeg ikke gøre det, naar jeg har Lyst til det," tænkte hun. "Hvis han vil kalde mig en Blaastrømpe, saa for mig gærne."

124

VIII.

"Kan det anses for paatrængende?" - tænkte Gustav, idet han standsede aden for Berkows Port. - »Nej, vist ikke! - desuden, det vilde jo være udeltagende, - ligefrem uhøfligt."

Efter denne Skinkamp med sig selv, gik han op ad Trappen.

Klokken var lidt over sex. Han kom fra Ridehuset. Esther havde ikke redet, og han sluttede, at hendes Fod ikke var kommen sig endnu.

Da han fra Entréen traadte ind i det mørke Kabinet, saå han gennem Portiereaabningen det stærke røde Skær fra Kakkellovnsristen falde ned paa en fin Damesko, der 125 var strakt frem paa en Gyngeskammel med graat Brysselerbetræk og glimre paa en sort Kjølegarnerings Stenkulsperler. "Hjemme," tænkte han, - "og Rekonvalescent." Esther, som hørte Sporeklirren, bøjede sig nysgerrig frem, og hendes Ansigt dukkede ud med denne Glød af Kakkellovnsild over sig, som han en Gang havde været saa vant til at se det i, naar de sad sammen i Schmidts Dagligstue.

- Aa, er det Dem, Hr. Zeuthen, udbrød hun; - det var kønt af Dem at se herop . . . De kommer fra Ridehuset? ... Ja, der kan jeg desværre ikke vise mig for det første . . . Nu kan De faa en Kop Kaffe med.

Hun præsenterede Gustav for sine Forældre og for en ung Hr. Boyesen, juridisk Kandidat.

- Ja, De Herrer kender da hinanden, tilføjede hun, - hvis De ikke har glemt -

- Jeg husker meget godt, at jeg har haft den Fornøjelse at træffe Hr. Zeuthen hos Skolebestyrer Schmidts i sin Tid.

Zeuthen huskede nu ogsaa Hr. Boyesen. - Han var dukket op i det Schmidtske Hus det sidste Foraar, da de var i København. Henriette havde koketteret meget med ham. Men Gustavs Skinsyge havde han vakt ved den 126 fortrolige Tone, som der syntes at være mellem ham og Esther, hans Halvkusine. Selv nu, saa mange Aar efter, følte Gustav ligesom et klamt Tryk ved at støde paa denne Person den første Gang, han kom i den Berkowske Familje.

Lampen var ikke tændt, men Stuen oplystes af Kakkellovnsilden. Det var ikke det lunefuldt flakkende Skær af spillende Luer, men en stille, varm Gløden, der straaledede ud fra Magasinovnnens Rist, saa stærk, at Fruen kunde se at læse Avisen henne ved Bordet. Midt paa den hvide Dug luede et gammeldags Messingbækken, hvorfra der rejste sig en blomstrende Kamellia; lige over dens Top glimrede Messingringen af den store Hængelampe, hvis halvkugle-formige Kuppel var oversnirklet af en mørk og funklende Messing-Knipling, der foroven samlede sig i en Krone. Bagved Kamellien var der endnu et Lys, som fra en stille hvid Flamme fladede sig gyldenrødt ud over en Kobberbakke og rundede sig op om en lille ciseleret Svingkedel af Kobber. Bag Kedlen faldt Kakkellovns-Lyset paa Hr. Berkows tykke brune Haar, medens Spritflammen blinkede i Brillerglassene og belyste hans fine Ansigt, der viste sig i Forkortning, bøjet over 127 Koppen, hvorfra en fin Damp snøde sig op. Lige for, over Fru Berkows markerede Ansigt, der lignede Esthers, hævede sig en Jern-Trefod, bærende en glasurmalet mørk Urtepotte, hvorfra en Viftepalme steg højt op imod Loftet, spredende de store Blade, af hvilke det midterste stod mørkt mod den smalle Vinduesstriben, indtil det faldt fremover med det sidste Dagskær hvidt paa Krumningen, men med Kakkellovns-gløden dirrende paa de vissengule Spidser. Mellem Midtervinduet og de to andre var der ligesom aabent ind til en lignende Stue gennem Spejle fra Gulv til Loft, - Spejlet lige over for Kakkellovnen viste over Ryggen af en lav Flugtstol den broncestraalende Krusrand af Esthers Nakkehaar, hvorigennem Diamanten gnistrede, og en lille gyldenrød Kindrunding; ved Siden af tegnede en fin Ildlinje Konturen af et Flygelhjørne med den fremspringende Klaviaturbue, Kassevinklen og det drejede Ben. Hjørnevæggen lige over for Kakkellovnen stod lys med hele Varmen af sin dybe Skarlagensflade, hvorfra der sprang frem en lille hvid Søjlegruppe af Stearinlys i en høj Jærnkandelaber. Ved Siden af den, foran Hjørnesofaen, luede Guldsnittene af store Album og 128 Billedværker paa et rundt Bord med en lille Viftepalme. Spejlet lige over for paa Vinduesvæggen havde matte Regnbueglimt fra Glasprismene i den anden Kandelaber, der syntes længselsfuld efter at oplyse med sine festlige Blus den gule Atlaskeskjole paa et ungdommeligt Dameportræt, hvis brede bladsnittede Gulddramme straaledede mellem dens hvide Stearinsøjler ... Et ovalt Mørke tilhyllede det nederste af Vindueshjørnet; over dets øverste Vinkel og diagonalt henover det hvide Loft strakte Hængelampen sin groteske Skygge. ... Et graat, blomsterstrøt Brüsselertæppe dækkede Gulvet blødt, strakte sig helt op til Vindueskarmerie og gled, uden at standses af noget Trin, ind i den næste Stue under den mørke, teltformige Aabning af de grønne, gyldenbordede Portierer, som forneden lagde sig i lange Slæb.

Og hele denne rige, moderne Stue syntes med kærlig Omhu at lukke sig om dette varme stille Lyskær,

der kun fik Lov til at titte lidt ud gennem Portiererne for at se, at der ikke var noget at længes bort efter, - syntes at hygge om det og kæle for det med sine dunkle, bløde Stoffer, som sugede det til sig 129 og sine blanke Flader, der legende kastede det tilbage.

Berkow lod Svingkedlen falde tilbage og rakte Gustav en lille Kop sort Kaffe i gennemsigtigt Porcellæn. Han beklagede, at de ikke havde været hjemme den Eftermiddag, da han var gaaet op med Esther ... Det var meget venligt af ham, at han strax havde forbundet Foden, tilføjede Fruen. - Men Gustav forsikrede, at han blev ganske skamfuld . . . Fruen maatte ikke takke ham, det var jo ikke at kalde en Tjeneste.

- Aa, jo - for jeg kan nok tænke, at Esther har spillet den standhaftige Tinsoldat, og sagt, at det var ikke noget at gaa op for - og - og saa videre.

- Ligesom jeg ikke havde lært det af dig, mumlede Esther med en komisk Fortrydelighed.

- Naa, ja lidt satte Deres Datter sig jo til Modværge . . . Men nu haaber jeg da, det er overstaaet, - for det var jo egentlig for at høre til Foden, at jeg tillod mig -

- Ja, jeg kan dog ikke ride i de første fjorten Dage, - det er virkelig tungsindigt.

- Men De mente da ikke, at behøve et Paaskud for at besøge os, Hr. Zeuthen? sagde 130 Berkow. - Hos os behøver De saamæn ikke at gøre mange Ophævelser . . . For Resten har vi allerede den Fornøjelse at kende Deres Hr. Fader ... Vi træffes undertiden hos Hoffmanns -

- Ja, min Fader fortalte netop fornylig, at han havde truffet Dem dèr.

- Aa, den Aften var Professoren saa ubetalelig morsom, udbrød Esther.

- Ja, og saa interessant, sagde Berkow. - Da de kom op at disputere - det var om denne ny Docent i Zoologi . . . Ja, jeg forstaaer mig jo egentlig ikke paa det, - naturligvis - men, hvad? - man har dog altid - man danner sig dog en Slags Mening . . . Og hvad mig angaar, - ja jeg havde det nu ligesom paa Fornemmelsen, at Deres Fader havde Ret . . . Det er det ny - det er det vi skal have frem - paa mange Punkter ... Alt dette gamle, der klamrer sig til Kathedre og Taburetter, - navnlig Taburetter - ikke sandt, Vilhelm?

Det sidste drillende Spørgsmaal henvendte sig til Kandidat Boyesen, der stod bag ved Esther i Hjørnet mellem Væggen og Flygelet, som han lænede sig til. I dette Halvmørke uden for Kakkellovnskærets skraa Linje 131 skimtedes utydelig hans sorte Selskabsfrakke, der forneden flød sammen med Klaverets Ibentræ. Han havde snakket dæmpet med Esther, fortsættende en Konversation om et nyt Stykke. Hun havde svaret ham kort og adspredt, medens hun af og til kastede en Sætning ind i de andres Samtale. Nu, da han blev saaledes udfordret, traadte han høflig et Par Skridt nærmere, og Ansigtet dukkede ud i Lyset med sit Smil og studset Hvirvelhaar, der med en gylden belyst Spids grøde ned i en stejl Pande.

Han var ministeriel, men moderat, liberal overfor sin frisindede Onkel, fuld af Hensyn og Forbehold, - med en lille Dør paa Klem i hver Sætning: - Det kunde dog ikke nægtes, at det var vanskeligt nu for Regeringen, saadan uden videre - ... Desuden, selv om man i al Almindelighed maaske til Dels maatte indrømme en vis Berettigelse hos Oppositionen - selv om man under andre Forhold muligvis kunde ønske et Systemskifte, - saa maatte det dog indrømmes, at nu, - saadan som Stillingen var blevet - Oppositionens Førere (Skuldertræk) - ja, der var naturligvis enkelte dygtige . . .

- Det Portræt af Deres Datter er vist 132 fra femoghalvfjerds, sagde Gustav til Fru Berkow.

- Ja, det kan nok passe . . . Hvoraf kan De vide det, man kan dog ikke se Ansigtet saa tydeligt.

- Nej, men jeg kan huske den gule atlaskes Kjole, - den havde Deres Datter paa, da jeg første Gang traf hende, paa et Bal hos Schmidts.

- De maa virkelig have en god Hukommelse . . . Damepynt plejer dog ellers ikke -

- Dèr kan du se, den har gjort Indtryk den Kjole, sagde Esther fornøjet. - Og kan du huske, du var saa vred paa den og kunde slet ikke unde mig den, - men Fader var saa sød, og Gud, hvor jeg var glad over den

- "glad i den", som der vilde staa i en norsk Fortælling.

- Ja, jeg kunde ikke lide den, og jeg kan heller ikke nu lide Portrætet . . . Det er jo som en Prinsesse . . . Det passer sig ikke for os at stadse saadan op ... Tror du, jeg: som ung Pige gik med saadan Rober? .

- Nej, det skal Gud vide, sagde Berkow. - Men fordi du saa ud som en Askepot, skønt I havde Penge nok, behøver da ikke alle andre -. Aa, de er saamæn godt anvendt 133 de Penge . . . Det er mig en Øjenslyst hver Gang jeg ser paa det Billede . . . Saadan som det Atlask er malet, - ja De skal se, naar vi faar Lys, Hr. Zeuthen . . . Nej men, kære Vilhelm, det er jo nogen rene Fraser ud i Vind og Vejr, - Forsøget er jo aldrig

blevet gjort, - og det er dog det eneste -

- Jeg synes, De er lidt hæst, Frøken.

- Aa-h!... "Jeg er saa forkølet blevet,- jeg et Ord ej frem kan faa - jeg et Ord ej frem kan faa."

- Det har dog været den Byge paa Rideturen -

- Det klæder ellers Deres Stemme smukt at synge Leporello, bemærkede Kandidat Boyesen leende.

- Ja især den Linje: "Mig har Mozart dog altid henrevet -"

-Ikke altid, sagde Zeuthen, - De maa have forandret Smag. Jeg kan huske, at i sin Tid var det moderne Musik, De vilde have . . . Jeg var langt mere klassisk den Gang -

- Det maa vel være Aarene ... Jeg er ikke længer saa forhippet paa at finde mine egne Følelser, som jeg den Gang talte om...

134

Jeg synes, det kan lidt være godt at glemme, og blive sat i rigtig godt Humør -

- Er det Synonymer i Deres Privatlexikon?

- Til Dels.

- Det er det vel mer eller mindre for alle, Hr. Zeuthen, sagde Fru Berkow.

- Aa, ja. -

- Ja, Mozart! . . . Figaro, det er nu mit Foryngelsesbad, udbrød Berkow.

- En Slags Slambad, sagde Fruen.

- Aa, du skal da ogsaa tage alting saa utaalelig moralsk ... I Kunst maa man virkelig - -

- Nej, jeg maa tilstaa, sagde Esther, at dør forstyrres jeg af Ærgrelse over den Pjalt af en Grevinde, der aldrig er gladere end naar hun kan komme til at tilgive sin forvorne Gemal ... Og saa er det saa ækelt sandt, - næsten alle Kvinder er Rosina'er . . . Men alligevel, Mozart er nu guddommelig ... Og saa til Modsætning Wagner, naar han er rigtig "weihevoll" ... Ja for dør skal man da heller ikke finde sine egne Følelser... Jeg bekender i alt Fald, at jeg aldrig kommer saa højt til Vejrs . . . Men det er dog skønt, at tro et Øjeblik paa, at der gives saadanne 135 Gals-Riddere, som sendes ud at forsvare de undertrykte og forladte -

- Nej, Gud fri os dog for den Slags Retfærdigheds-Uhyrer, udbrød Boyesen leende; hvad skulde man dog stille op med dem i et Forhør, - især da de ikke en Gang vil sige hvem de er ... Nej, det er os Jurister, Frøken Berkow, som er de moderne Gals-Riddere.

Esther lagde Hovedet tilbage og lo med en lille haansk Latter: -

- Nej, jeg har nok hørt Damer kalde Dem ridderlig, Boyesen, - men at De skulde være en Gals-Ridder, det er dog aldrig faldet mig ind.

- Nej, jeg maa ogsaa tilstaa, sagde Berkow leende, at Ligheden forekommer mig at ligge temmelig langt ude.

- Den ligger maaske nærmest deri, at heller ikke jeg taaler at være altfor godt kendt, sagde Boyesen. - Maa jeg ikke spørge, hvis det ikke er paatrængende, hvordan De ellers har tænkt Dem min Ridderlighed klassificeret.

- Jeg har oprigtig talt ikke overvejet det saa nøje, svarede Esther, idet hun rejste sig og gik hen til Klaveret. - Ja, jeg tror 136 ikke vi kan komme højere end til Ridder af Dannebrog, - men det kan jeg ogsaa nok love Dem at De bliver, da der dog - hvad Pessimisterne saa siger - er en Slags Retfærdighed til i Verden - som der staar skrevet: "Søger, saa skulle I finde" . . . Ja, det skal De slet ikke le af, Hr. Zeuthen, for De bliver sandelig aldrig Ridder, - det er De altfor moderne til.

Hun var begyndt at spille Menuetten af Don Juan.

- Ja, jeg vilde saamæn ønske, at vi alle sammen var for moderne til det, sagde Berkow . . . For af alle den gamle Verdens Galskaber er det Ordensvæsen dog en af de latterligste . . . Jeg kan vænne mig til meget, men at se Folk bukke og skrabe for en Orden! . . . Amerikanerne betragter os da ogsaa som rene Børn i det Kapitel, - og for Resten ogsaa i mange andre ... Og saa det Væsen, vi begynder at gøre af Kongehuset -

- "Pst! pst! ... Til Bal om I behage, indbyde vi Dem her," faldt Boyesen ind med en velklingende Bas.

- Nej, ikke til Bal, sagde Esther, - men nok til Selskab, - ikke sandt, Moder.

- Ja, vi skulde have et Selskab paa 137 Søndag, Hr. Zeuthen, sagde Fru Berkow, og dèr havde vi tænkt, at vi maaske kunde have den Fornøjelse, at se Dem og Deres Fader... Hoffmanns kommer ogsaa - De vil træffe Kandidat Boyesen -

- Ja, og Deres gamle Veninde Henriette Schmidt - i en gift Udgave, tilføjede Esther.

- Det skal være mig en stor Glæde at komme . . . Jeg haaber, at min Fader ikke har ladet sig invitere ud ... Jeg er vis paa, at han overordentlig gjerne -

- Ja, nu tillader vi os at sende ham en lille Billet ... De maa undskylde, at Invitationen kom saa uceremonielt . . . Det var Esthers Skyld.

- Jeg kommer desværre til at tage Afsked, sagde Boyesen, - Klokken er blevet mange og jeg skulde et lille Løb hen i Ministeriet. -

- Aa, hvad er det for noget Skaberi, Vilhelm, - der bliver jo alligevel ikke bestilt noget paa de Kontorer.

- Nej, Gud, - hvor du dog er uforskammet, Theodor -!

- Aa, Onkel maa jo have et eller andet at være i Opposition mod, og for Tiden er 138 der kun mig Stakkel . . . Farvel, - og Tak for Løftet om Ridderkorset.

- Det er Dem vel undt, sagde Esther nikkende, og spillede saa videre paa Dominoernes Terzet.

Da den var ude, rejste Gustav sig og tog Afsked.

139

IX.

Esthers Fader, Theodor Berkow, tituleredes almindeligvis Fabrikant, men af høfligere Folk Direktør. Selv kaldte han sig paa sit Visitkort med stolt Beskedenhed Cand. polyt.

Han var af holstensk Familje. Faderen var en velstaaende Købmand i Aabenraa. Kort efter at han havde taget polyteknisk Examen blev han ansat som Kemiker ved et stort Ølbryggeri, hvor hans Dygtighed, rastløse Flid og vindende Væsen snart skaffede ham en god Stilling. Han rejste paa Fabrikationens Vegne et Par Aar i Tyskland og England, besaa alle de betydelige Bryggerier, og sendte Tegninger og Beretninger hjem i 140 en Udstrækning, der viste, at hans Tid ikke gik op i Morskab.

Paa disse Rejser, som siden forøgedes med en Amerikafart, erhvervede han sig en mangfoldig Menneskekundskab, og hans fordomsfri, bevægelige Aand fik den kosmopolitiske Farve eller rettere farveløse Glans, som altid siden holdt sig og udstraalede fra den, oplysende enhver Kreds, hvori han bevægede sig.

I London traf han i en Pension en attenaarig dansk Dame, Hildegerd Vibe, slank, af en vis streng markeret Skønhed, lidt melankolsk og med en selvsikker streng Karakter. Hurtig forelskede han sig i hende, - for Berkow gjorde alting hurtig. Han friede til hende i en Billet, som han skrev paa Knæet med sin amerikanske Lommepen, medens han stod med det ene Ben paa Waggon-Trinet til en anden Klasse i "The flying Scotsman". I Edinburg laa der et "Ja" til ham - pr. Telegram.

Han giftede sig, da han var niogtyve Aar. I Begyndelsen havde de det temmelig tarveligt. Hans Svigerfader var rig, men meget gerrig. Det var en underlig gammel Knark, som kun tødede op i Familjekredsen, naar 141 Punschebollen og de gamle Visebøger kom frem. Men saa blev han ogsaa ganske ellevild, knibsedede paa en Spisegaffel for at faa et a, slog Takt med Sølvsleven, satte Brillerne paa Næsetippen og læste tvers gennem Punschedampen i Visebogen, som han holdt ud fra sig i en Arms Længde, medens han brølede: "Manden med Glas i Haand", med en Bas, der vrængede den ene Mundvig helt ned til Hagen. Da han endelig døde, var der en god Skilling til alle Børnene, og paa samme Tid begyndte Berkow selv at tjene gode Penge.

Han trak sig ud af sin Forretning ved Bryggeriet, som han havde bragt op til første Rang. men beholdt en Part i det ved sine Aktier. Men hans Velstand lod ham ikke lægge sig paa den lade Side. Han anlagde en Kryolitfabrik ved Kallebodstrand og indførte tekniske Forbedringer ved et Savkæreri Finland, som han havde anlagt sammen med en Svensker, og hvor han fik en Broder, der skulde forsørges, anbragt som Bestyrer. I Slutningen af Halvfjerdserne beejstredes han for Roesukkerne og blev Direktør for en Afdeling. Han modtog Valg som Borgerrepræsentant, var Medlem af alle mulige 142 Selskaber, og mødte altid - endogsaa paa Musikforeningens Generalforsamling; da han her kun traf Repræsentantskabet og Bestyrelsen, opildnede hans revolutionære Lyst, saa han i nogen Tid omgikkes med den Plan at styrte det gamle Regimente ved en Overrumpling paa den næste Generalforsamling.

Trods alt dette havde han Tid til at konstruere nye Gasovne, opfinde et *Anemometer Berkowii*. foretage kemiske Analyser, anstille Kognings-Forsøg til Berigtigelse af Newtons Afkølingslov ved større Varmemængder og tegne Varmetransmissions-Kurver, - ja han syslede endogsaa med den Opgave at sætte Nordlysene i bestemt Forbindelse med Jordmagnetismen.

Og ligesom han trods sin Velstand var en utrættelig Arbejder, saaledes var han trods sin Storbürger-Stilling en udpræget Frihedsmand i enhver Retning, som nævnes kunde, - kritisk indtil Skepticisme, med et Anstrøg af Sangvinitet, revolutionær indtil det blasfemiske, uden dog nogensinde at støde an. Hans ufortabelige personlige Elskværdighed sukrede de værste Piller. Gamle bestjærkede Etatsraader trak paa Skuldren og smilede: "Ja Berkow -!", naar man refererede en af hans dristigste 143 Ytringer; - men der var intet spottende i Skuldertrækningen og Smilet, - det var som en Undskyldning for, at de ikke kunde blive vrede: Berkow var der nu en Gang ikke noget at stille op med . . . Man kunde paa en eller anden Landstation høre ham sige i en forbindtlig Tone: "Ja, Socialismen slipper vi dog ikke for, Hr. Greve, det er den Vej Samfundet skal frem" - til en skikkelig Jorddrot, hvis Marker han havde hvervet for Roerne, og medens den brave Landjunker endnu stod ganske forbløffet over denne diaboliske Sortie, og mumlede: "Det var da ellers, Fanden ta'e mig - det var sgu da en løjerlig Fyr, den Direktør, - dampede den lille Mand bort med denne danske Jærnbane-fart, som han fandt usømmelig langsom, og indsunken i Rejsepelsen grundede han allerede over, om man ikke med stor Fordel kunde fabrikere Papirmasse af Tang, eller om den Varme, der gik til Spilde ved Gasværkerne, ikke kunde udnytted til Maskindrift.

I Huset var Berkow en mageløs Mand, saa god som en Pige - og bedre. Han havde næsten været Esthers Barnepige, og senere læste han Lektier med hende. Da hun laa syg som Barn, syntes han at være et 144 søvnløst Væsen; Doktoren maatte tilsidst befale ham at erstatte sig selv med en Vaagekone. Han rettede an og skar for ved Middagsbordet. Han skiftedes med Fruen om at lave Eftermiddagskaffe, men Esther vilde altid have, at han skulde lave den, for saa blev den stærkere. Og naar de skulde se et Par Venner til Middag, og der skulde trakteres med en extra god Steg af holstensk Oxekød, som den gamle Berkow havde sendt dem, saa gjorde Direktøren sig til Kok og stegte Stegen i sin Gasovn, matematisk nøjagtig, paa Minut.

Fru Hildegard Berkow var i mange Henseender en udfyldende Modsætning til Manden. Under hans ydre rastløse Livlighed var der en rolig, jævn Natur, letnem til at finde sig tilfreds under alle Forhold, naar den blot kunde hvile i en lykkelig Halvslummer, inddysset under den utrættelige Værkstedslarm fra Nervernes og Musklernes Maskineri. Hun var af Væsen stille og tilbageholdende, altid passende - "hun er saa kvindelig," sagde alle Mennesker om Fru Berkow. Hendes Hjerne var intet avlende Kaos, hvor bestandig nye og mere udviklede Sammensætninger dannede sig af sig selv og hvor intet holdt sig i Hvile; - den var en færdig 145 Verden, lidt snever begrænset, ikke videre rig, men med god Orden og en Smule nøgtern Klarhed. Men hendes Temperament var varmblodigt, hendes Natur heftig og stolt. Naar hun en enkelt Gang blussede op, da var det ikke med hans bevægelige Ilterhed, med denne blide Kraft, der disputerer sig op i en Stigning som af boblende Vand, - det var et pludseligt, enkelt, haardt Udslag, som en elektrisk Gnist fra en blank, kold Metalplade.

Han elskede Arbejdet for dets egen Skyld. De Penge, som det kastede i hans Kasse, havde han ikke synderlig Sans for. Han var ikke ødsel for sin egen Person, der havde faa Fordringer. Men hans Gavmildhed lod sig let lokke af det bløde Hjærte og hans vaagne Almeninteresse. Paa dette Punkt holdt Hildegard igen. Hun, som var bleven strengt holdt af en gerrig Fader, elskede en vis passende Luxus, Finhed og Komplethed i alt hvad der angik dem selv og Hjemmet, men denne Spredning Penge rundt for at understøtte den og den eller give Bidrag til det og det, den var ikke rigtig efter hendes Sind, som var langt mere egoistisk anlagt.

De levede sammen i et lykkeligt og 146 mønsterværdigt Ægteskab. Ingen af dem var synderlig udsat for Fristelser. Han var ingen erotisk Natur, og havde for Resten heller ikke Tid til Amouretter. Og om der end hos hende ulmede noget, der ikke var ganske uden Fare for Ægteskabets rolige Orden, saa tæmmedes det af hendes usædvanlig udprægede Pligtfølelse og de strenge, undertiden bornerede Principper, som befalede over hendes ubøjelige Vilje.

Esther holdt mest af Faderen, hvem hun næsten tilbad. Men han glædede sig over, at hun var Hildegards udtrykte Billede.

Opdragen i dette Hjem af disse Forældre, hvis Naturer og Egenskaber vare blandede i hende, havde

Esther udviklet sig til den unge Pige, som Gustav lærte at kende i det Schmidtske Hus.

Kort efter at hun havde oplevet det forunderlig frygtelige og æggende at have tændt Lidenskaben hos en anden, oplevede Esther noget endnu forunderligere, noget nedværdigende, som hendes Stolthed aldrig tilgav: - hun blev selv forelsket i en Mand, som hun ved en rolig Vurdering satte under Gustav, en Mand, som havde lidet eller intet af hendes Ideal, og med hvem hun ikke kunde have 147 udholdt at leve et Aar sammen, - en ung Mand endelig, i hvem - o Rædsel! - alle unge Piger gik hen og forelskede sig.

Denne begunstigede Yngling var hendes Halvfætter, Vilhelm Boyesen.

Han var den Gang endnu juridisk Student, men nær sin Examen. Han gik i sit treogtyvende Aar, men så et Par Aar ældre ud. Hos Berkow kom han hyppig om Aftenen og spiste til Middag dør en Gang om Ugen. Men Esther traf ham ogsaa flere andre Steder, hvor de vare sammen med de mange Halvog Helkusiner, der alle sværmede mer eller mindre for ham og gensidig udvexlede deres beundrende Aforismer, idet de så Genstanden voxe ved de andres Hyldest, medens hver for sig haabede at blive den ene lykkelige. Kun Esther var tavs og umeddelsom; hendes lille Smil syntes at spotte deres Begejstring. - "Hun har nu ogsaa et Stenhjerte," sagde de, foragede over denne Frækhed, der vilde unddrage sig det almindelige Trylleri, eller ikke vilde tilstaa, at hun var ligesom de andre.

Hvad var det da, der gjorde den unge Mand saa uimodstaaelig? - En ualmindelig fuldstændig og harmonisk Samling af temmelig almindelige Egenskaber.

148

For det første hvad hans Fysik angaar: - En god Figur, noget over Middelhøjde, med brede Skuldre og en af disse kraftige Nakker uden Hulning, der synes at indbyde en Kvindearm til at lægge sig om den og forsøge paa at bøje denne mandlige Styrke. Det skæggede Ansigt var ikke smukt i sine Linjer, havde en graalig Teint og en grov Hud, der skæmmedes af Filipenser; men det var kraftig formet, fint mejslet ved Kæbebenene og om den let kløftede Hage, med et behageligt aabent Udtryk. Naar han i Selskab tog sine Brillen frem af Foderalet, pussede dem omhyggelig og satte dem paa den klumpede Næse, der ikke kunde lide en Lorgnet, - saa fik dette Ansigt, der ofte var underofficersagtig barskt, et opmærksomt, hensynfuldt Udseende, iførtes ligesom en usynlig Selskabsdragt og fik samtidig noget overlegent og sikkert udbredt over sig; - selv det, der misklædte andre, forøgede hans Uimodstaaelighed ... Hans Klæder sad altid godt, og han forstod den hemmelige Kunst at bære en Selskabsfrakke og en sort Kjole, skønt han aabenbart ikke tænkte synderlig over sit Toilette. Han brugte aldrig Parfume. Der kom aldrig Pomade i hans Haar; det var børstet lige tilbage i en studset 149 Stridhed og havde den bløde, hvirvelflammende Glans, som er over Tæpper af Dyreskind. Alle de smaa Damehænder havde Lyst til at klappe det og stryge imod Haarlaget, - hvilket hans Venner iøvrig ogsaa holdt af at gøre, især naar han overbevistes om at have sagt noget dumt Tøj.

Han havde - for at gaa over til det moralske - en praktisk, noget tør rationalistisk Forstand, og ansaas for et ganske godt Hoved. For Filosofi var han afgjort ikke anlagt; - men han benyttede sig ikke af denne Mangel til at trække paa Skuldren af hvad han ikke forstod og spille Empirikeren; - han havde overhovedet ingen ungdommelig Kløe efter et Paaskud til at vise sig respektstridig, - tvertimod Respekt saadan i al Almindelighed laa for ham. Han studerede meget samvittighedsfuldt sin Retsfilosofi, ja søgte endogsaa op til sin forhenværende filosofiske Manuduktør for at faa Rede paa Problemet om Frihed og Determinisme: - det fik han vel ikke, men maaske var det Manuduktørens Skyld. - Han var langt fra nogen Æsthetiker, men satte en normal Pris paa Kunstnydelse; - i musikalsk Retning var han mest begavet, - men Wagner var ham imod;

150

han holdt af at læse Poesi, men kun den ældre, for hvilken der allerede ligesom er banet Veje i Øret, som ikke fordrer, at en Nutids-Læser skal anstrænge sig med at eftersynge nye Melodier eller gentænke evige Tanker. I politisk Henseende delte han Mening med sin Omgangskreds, som (med Undtagelse af Berkows) var afgjort konservativ; - dog koketterede han lidt med Friheden, og han behandlede det med Overlegenhed, som noget, der ikke hørte til god Tone, naar en ung juridisk Ven af ham udtalte sig absolutistisk. Religion existerede ikke for ham, men det faldt ingen ind at kalde ham Fritænker; han havde ingen . ulykkelig Trang til at være Bekender. Paa hans Liv hørte man aldrig det mindste at udsætte. Han var søgt i Familjerne, viste sig hyppig i Theatret og Koncertsalene, men sjældent paa offentlige Steder. Naar han ikke netop skulde et bestemt Sted hen, blev han liggende paa sin Sofa med aandelig Flid - og med legemlig Magelighed, som han var lidt forfalden til. Han drev ingen Sport af nogen som helst Art, men betragtede alt sligt som Barnagtighed. Kun yderst sjældent deltog han i noget Slags Spil. Undertiden spillede 151 han lidt Whist med ældre Damer. Naar et Par af hans Venner spillede Schach, holdt han af at betragte dem timevis, med de korslagte Arme støttede paa Stoleryggen, dampende af en lang Pibe, der aldrig gik ud, med et roligt Smil, som om han kunde sat begge Parter mat i fire Træk. Og indhyllet i olympiske Tobaksskyer holdt han, ligesom Zeus, altid med den sejrende.

Hans Væsen i det selskabelige Liv var let og utvunget, men dog med noget vist over sig, der ikke ganske syntes at høre ham til, men at blive trukket paa sammen med den sorte Frakke og Kjolen. Det var, som Esther en Gang sagde om ham, ligesom om han spillede Student Boyesen . . . Mod sine Jævnaldrende var han lidt ironisk overlegen. De fleste kaldte ham storsnudet, men hans Venner bøjede sig under denne

Overlegenhed, der iøvrig heller ikke havde noget uelskværdigt Anstrøg. Det var ligesom en naturlig Tingenes Orden, at han stod lidt over dem, selv naar de vare mere begavede. De satte stor Pris paa ham, og det lod til, at det var dem, der søgte ham . . . Overfor Ældre var han Pieteten *in persona*, og det var maaske tilsidst deres Yndest, der gav ham den sikreste 152 Grund under Fødderne. Navnlig var det forunderligt den Grad, i hvilken ældre Damer vare indtagne i ham. Gamle, forglemte Frøkener, som blot én Gang havde truffet ham, spurgte lang Tid derefter, om Student Boyesen ikke kom. Han betroede en Gang selv en Ven, at det undertiden næsten foruroligede ham, at Folk syntes saa godt om ham . . . I sin Omgang med de unge Damer endelig var han "ridderlig, - aa saa ridderlig", som de selv sagde. Han var galant, med et lille Krydderstæk af Ironi, altid opmærksom og underholdende, munter eller alvorlig, eftersom Øjeblikkets Krav vare, altid passende, aldrig leflende. Bestandig holdt han sin Ligevægt, syntes ikke at blive en Smule ør af al den fine Virak, som smukke Læber aandede ud imod ham. Denne naturlige Ro og halve Ligeugdighed, som ingen dreven Don Juan kunde gøre ham efter, var maaske den inderste Hemmelighed ved hans Tiltrækningskraft.

Denne Ligelighed mod dem alle maatte skrive sig fra Forkærlighed for en enkelt udenfor deres Kreds, - i alt Fald kunde de unge Damer ikke tænke sig andet. Det var vanskeligt - men desto interessantere - at finde ud af hvem det var, for det var en 153 formelig Mani hos ham at være Hemmelighedskræmmer. Sine ligegyldigste Skridt holdt han af at skjule under en mystisk Taage. Folk, der traf ham hyppig i et Hus, hørte ham aldrig tale om, hvor han ellers kom, men opdagede det lidt efter lidt paa anden Haand. Man kunde den ene Dag tale med ham om en Familje, uden at han røbede Kendskab til den, - og den næste Dag snuble over ham i dens Skød, hvor han viste sig som en gammel Husven. Han kendte sine Venners intimeste Smaahemmeligheder, men naar han en Aften undskyldte sig fra deres Selskab med en Invitation, fik de ikke engang at vide, hvor han skulde hen. Dersom han var kommen i det Tilfælde at skulle duellere, vilde det været hans værste Bekymring, at han maatte betro sig til en Sekundant. -

Esthers Forelskelse kom ikke med nogen pludselig Voldsomhed. Hun var kun femten Aar, da han som Rus kom til København og viste sig hos Berkows. Fra først af holdt hun slet ikke af ham. Hun havde ham mistænkt for at se ned paa hende. Der var ingen fortrolig Tone imellem dem; han sagde "Du" til Onklen og Tanten, men "De" til hende, for han holdt ikke af at forjaske 154 Forholdet til unge Damer ved at være Dus med dem. Lidt efter lidt vænnede hun sig til hans Væsen og fik ham Aar for Aar kærere uden at lægge Mærke til hvor kær. Endelig bragte Gustavs Tilbedelse hendes erotiske Længsler til at vaagne. En Aften, da hendes Kusiner stredes om, hvem Vilhelm vel kunde være forelsket i, gjorde hun sig selv det Spørgsmaal, hvad hun vilde svare, hvis han friede til hende. Hun fik en voldsom Hjærtbanken, rejste sig op og gik ind i et mørkt Kabinet, hvor hun vilde være bristet i Graad, dersom hun ikke havde bidt sin Læbe til Blods.

Hvad Boyesen angaar, saa var han mod Esther som mod de andre unge Damer, hverken varmere eller køligere, - "ridderlig", men med den moderne dekorative Ridderlighed, som slet ikke synes forhippet paa at storme Fæstninger. Den Tanke at sukke for En, der ikke bønørte hende, martrede Esthers Stolthed. Men endnu mere nagede det hende, at hun ikke kunde sige sig selv, hvorfor hun elskede ham, og at hun ofte tvivlede om, at han fortjente hendes Kærlighed.

For, underlig nok, denne Elskov, som efter Ordsproget gør blind, gjorde hende 155 seende. Hun begyndte at anlægge sit Ideals Maalestok og det vilde ikke altid passe. Det straalende Lys, hvormed hun omgav ham, blændede ikke hende og lod hans Skyggesider træde skarpere frem. Hvert Øjeblik spurgte hun sig selv: Er han ikke beregnende og en Fuldblods-Egoist? ... Er han sand i sit Væsen? . . . Træder han aabenlyst frem med sine Meninger? - hvorfor støder han aldrig an? hvorfor kastede han sig ikke over Hr. P., da denne Vigtigmager haanede en Anskuelse, som Vilhelm Dagen før havde ytret til hende? ... Er han da fejg? . . . Ofte fandt hun ham smaalig og borneret. Navnlig irriterede det hende, da hun en Gang gennem en Kusine hørte, at Boyesen havde fundet det ukvindeligt, at hun røg Cigaretter og en Aften havde tændt hos ham. "Ukvindeligt?" sagde hun ved sig selv: - "tror du maaske, jeg finder dig saa mandig."

Ofte harmedes hun og satte sig op mod denne Følelse, der havde overrumplet hende, - denne Følelse, hvis Rødder hun ikke kunde finde i sig selv, og som syntes fremmed og tilfældig at være skudt op af intet. Alene det, at de andre vare forelskede i ham: - var hun da som de andre? - men kunde 156 hun være det? - og hvis hun ikke var det, hvor kunde hun da elske, hvad de elskede? ... Hvad havde saa hendes Aand at være stolt af, naar den ikke kunde præge sit Instinkt, naar den lod sig nivellere af det og tjente det blindt, passende ind i den gemene Cupido-Uniform, som var skaaret efter den reglementerede Model? . . . Ja vist nok, det samme som de, men ikke paa samme Maade, sagde hun . . . Men det hjalp ikke; - hvorfor det samme, hvorfor ikke sit eget? ... Eller hvorfor kunde hun da i alt Fald ikke pege paa et Centrum i ham og sige: for dets Skyld elsker jeg dig? . . . Hun kunde sige: det holder jeg af hos dig, og det synes jeg ikke om, - men hvorfor saa netop elske?

Hendes Følelse var tom, syntes hun, - og hendes Natur havde denne "Rædsel for det tomme", som de Gamle tilskrev hele Naturen. Hendes Kærlighed var tom, - hun frygtede undertiden for, at ogsaa dens Genstand var det ... Og dog vedblev hun at elske ham, ikke lidenskabeligt, men ømt.

Et Aarstid efter tog Boyesen sin Examen - den var iøvrig mindre god, end man havde ventet - og forlod Byen for længere Tid. Han skyede Selskab og vilde være ene med 157 sin Kjærlighedssorg, mente Kusinerne

rørte. De gode Damer tog fejl. Boyesen havde ikke blot holdt sine Forlibelser fuldstændig skjult, han havde ogsaa altid holdt dem paa et ganske spirende ufarligt Stadium. Han var en altfor vel ordnet Natur til at gaa hen og virkelig forelske sig i en Dame af god Familie, som man maatte forlove sig med, saa længe der endnu var saa lange Udsigter til en fast Stilling og gode Indtægter. Desuden havde han slet ingen Lyst til Springet: han var bange for at miste sin Frihed og ikke længer have de aabne Muligheder, han var dødsensangst for at tage fejl, faa en Kurv, eller - endnu værre - en Ring, der trykkede . . . Nej, han vilde simpelthen have en god Plads paa sin Fader Amtmandens Kontor, leve frit, tjene gode Penge og lægge dem op, - indtil der blev en Lejlighed til at faa en antagelig Plads i København og gøre en endnu bedre Figur end før i Hovedstadslivet. - Og til den Tid, ja saa var det jo muligt at man kunde gøre en virkelig Forretning i det Galanterifag, som før kun havde tjent til Adspredelse.

Medens han i en Jydsk Provinsby forberedte sig til dette andet Felttog, vænnede Esther sig til at undvære ham og begyndte 158 at indøve sig i den Tanke, at det ikke vilde blive til noget imellem dem, og at det var bedst saaledes.

Det næste Efteraar var Boyesen en otte Dages Tid i København for at rekreere sig efter sin Provinsflid. I den Uge kom han meget hos Berkows og var overordentlig opmærksom mod Esther, som han fandt, forskønnede sig. Selv var han bleven noget fyldigere og solbrændt; hans Væsen var mere ligefremt; han spøgede selv med, at han var i Færd med at rusticere sig, og paastod, at han ikke havde længtes efter København; - men derfor var det maaske dumt af ham at tage herover og faa Blod paa Tandem. Han maatte holde ud et Aarstid eller to endnu, saa vilde han forhaabentlig komme ind i Justitsministeriet . . . Esthers Følelse levede atter op med et famlende Fremtidshaab.

Boyesen spiste til Middag hos dem den Dag, da han skulde rejse hjem med Aftentoget. Samme Aften tog Esther i Selskab. Hun blev taget til Bords af en ung radikal Forfatter, som udsatte sig stærkt og netop i det Efteraar var udskreget som det sorteste Faar paa Literaturens Efterslætsmark. Værten var i Grunden ikke hyggelig ved at have ham 159 der, men havde ikke, som andre af Familien, haft Resoluthed til at bryde Omgangen. Han bad ham tage Esther til Bords, da hun ansaas for at være den radikaleste Dame. Hun blev meget glad derover, - ikke blot fordi hun morede sig med hans Bøger, men især fordi - han var en Ven af Boyesen, med hvem hun tidt havde talt om ham. Hun vidste, at de havde omgaaedes daglig og staaet paa den aller intimeste Fod sammen. Boyesen havde staaet Fadder til Vennens Førstefødte og havde hele Bunker af hans uddgivne Poesier. Hun blev derfor meget forundret, da hun gav sig til at omtale Boyesens Besøg, og hendes Sidemand pludselig blev tavs og bleg, medens han haardnakket holdt Øjnene fæstede paa Talerkenen. Jeg maa have at vide, hvad der er i Vejen, selv om jeg bliver paatrængende, tænkte Esther, - og snart havde hun tvunget Forfatteren til at tilstaa, at han intet havde set til Boyesen og først nu hørte, at han havde været i Byen. "Men er De da ikke Venner længer?" - "Jo, saa vidt jeg vèd." - "Og Deres Anskuelse kan da ikke have stødt ham bort, for han er ingen Fanatiker, - ja, han er jo egentlig 160 temmelig enig med Dem." - "Ja underhaanden." -

Dette understregede Ord var det sidste, som vexledes mellem disse to Mennesker, af hvilke den ene havde mistet sin Ven og den anden sin Elskede.

Da Esther var kommen hjem, tog hun Boyesens Portræt frem af sin Skrivemappe, stirrede et Øjeblik paa det og holdt det med en pludselig Bevægelse hen over Flammen paa et af de to Voxlys, der brændte paa Skrivebordet. Saa tændte hun sin Cigaret ved Luen, der slikkede hen over Papirsansigtet. -

Det var heldigt for Esther, at hun fra den Dag af ikke saa Boyesen i to Aar. Den lange Tid var tilstrækkelig til at gøre det af med denne Kærlighed, som hun selv saa energisk havde vredet Halsen om paa. Nu, da han med Ansættelse i Justitsministeriet endelig var kommen tilbage til København, følte hun til sin store Glæde, at hun ganske rolig kunde se ham komme og gaa. Hvad der var blevet tilbage, det var kun en Smule Irritation og Bitterhed. Saa haardt havde hun skrabet, saa skarpt havde Tiden ætset, at dèr i hendes Hjærte, hvor hans ophøjede 161 Billede var forsvundet, var kommet inddybede Træk af det.

Det var netop i de samme Dage at hun igen traf sammen med Gustav. Just som en Modsætning til Boyesen var han hende velkommen. Han erindrede hende om den eneste virkelige Kærlighed som hun havde følt aande ud imod sig, frygtsom og dog uden at kunne forstille sig, med hele Løvspringstidens friske Aroma, - en Kærlighed, som syntes hende af ædlere Natur end hendes egen. Tanken om at have været Genstand for den var hende ligesom en Revselse. I Begyndelsen var hun noget tilbageholdende, - for hvem kunde vide, hvorhen han kunde have forandret sig i de mange Aar. Men den Interesse hun følte ved at forny Bekendtskabet med Zeuthen, var hende et nyt Vidnesbyrd om at hendes taabelige Kærlighed var død og borte.

Hun havde da sejret. Men ogsaa Sejrherreren bærer sine Saar bort fra Valpladsen. Esther var bleven mindre sikker paa sig selv, og mere mistænksom over for andre. Og under Smitten af denne Forelskelsesepidemi, der for de andre havde været en let Børnesygdom men en alvorlig Krise for hende, var 162 der ligesom kommet ind i hende Smitstoffer af det fælles hos de elskovsskrantende unge Damer, og derved var noget af hendes egen Ejendommelighed blevet kvalt eller skjult, medens noget almindeligere

kom frem paa Overfladen. Hun var mindre afstikkende. Folk syntes i det Hele bedre om hende; - man fandt hende kun lidt kold.

163

X.

Midt i Berkows Salon, over et Busket der var inddiget af en Cirkeldivan hævede sig en marmoreret korinthisk Søjle. Paa dens Bronze-Kapitæl stod en Glasskaal, hvori der laa ligesom en straalende, luegylden Frugt, pæreformig og sribet delt som en Melon; det var en Kreds af Gasflammer, der alle sugedes ind mod Midten og ned, hvor de fornyede Varmestrømmen gennem Søjlerøret, der paa en Gang var Kandelaber og Kakkellovn. Største Delen af Ildfrugten skimtedes gennem det matte Glas, men Toppen ragede straaleklar op over Skaalranden. Lyset kastedes stærkt op imod Loftet, der var malet i Tavler saa 164 levende, at man vilde sværge paa at se ophøjet Arbejde. Blødere og varmere sivede det gennem Glasset ned over Stuen. Paa det blaa, blomsterstrøede Brusseler-Tæppe med det lystbrogede Farvespil tegnede sig i en uregelmæssig Kreds de bisarre, exotiske Skygger af Viftepalmer, Papyrus, Kaktus og Dracæner, hvis Blade over Sofaryggen havde den milde Glans af et Sollys, der sies gennem en fin, mælkehvid Taage.

- Jeg beundrer Dem virkelig, Hr. Berkow, sagde Professor Zeuthen, der med sin Kaffekop i Haanden betragtede dette Parti og hørte paa Forklaringen over Mekanismen. - Det er jo i høj Grad sindrigt, - denne Benyttelse, hele Sammenstillingen. -

- Aa, det er det saamænd ikke, - det kommer saadan lidt efter lidt, forstaar De nok . . . Man faar denne Ide ved at suge Gassen ned og varme Søjlen op - man prøver sig frem, - ser at det kommer til at ligne en Frugt, - en Frugt bør naturligvis ligge paa en Skaal - ikke sandt, det ligger snublende nær . . . Røret selvfølgelig en Søjle, - og naar den skal bære en Skaal maa den være korinthisk . . . Man tænker over Pladsen, - midt i Værelset, ikke sandt, 165 det giver sig jo af sig ... Naa, dèr har man set en Cirkelsofa staa, - ja, saa er Arrangementet i Grunden færdigt.

- Nej, det er ingen Ting, det forstaar sig ... Det minder mig forresten om en Samtale, jeg en Gang havde med en Forfatter . . . Man har en Idé, et eller andet man vil angribe, eller forherlige, - et Forhold man vil skildre . . . man erindrer visse Personer som forekommer En typiske paa en eller anden Maade . . . man finder en Kombination imellem dem, der afspejle hvad man vil vise - og Romanen er der.

- Aa ja - Aandsvirksomheden er maaske til syvende og sidst heller ikke saa forskellig.

- Kan saamæn gærne være . . . Men-n, véd De hvad der mangler i Deres experimentelle Roman?

- Naa?

- En - hvad skal jeg sige - effektiv Sortie, - noget der afslutter Illusionen . . . Ser De, det der oppe, det er meget godt med det tavlede Loft, - men hvad siger De til et Loftmaleri, - saadan noget som en Madonna med et Barn, der strækker Haanden ud efter Frugten - he? -

- Et Glas Likør, Hr. Professor?

166

Esther havde taget Bakken fra Stuepigen for selv at byde Professoren, Hun var klædt i sort, med en Overkjole af brocheret Lilla og en Atlaskes Underkjole besat med brede Plissés og med en Garnering af Kulperler. Den firkantede Udskæring var kantet af fine Pibestrimler. I et sort Fløjlsbaand hængte en emaillet Patsch med en stor Diamant ned foran paa Halsen. Det var hendes eneste Smykke foruden den tykke Gulduhrkæde og Guldarmaand om Haandleddet af den sorte Handske der rynkede sig højt op ad Armen som for at møde Albueærmet. Paa hendes venstre Bryst, ved Udskæringens Hjørne, glødede mod den mørke Grund en stor Buket højrrøde Roser.

- Fristerinde, sagde Professoren, - hvad er nu det De der kommer med - hvad er nu det ?

- Kun en lille Benediktiner.

- *Benedicta qvi venit.* -

- - *in nomine prioris*, tilføjede Berkow, - med en Munkevelsignelse, som er god selv for de værste

Protestanter, - og uddelt af Priorens egen Haand - her skal De se den paa Etiketten.

- Men den der har Krusifixet signer sig, 167 Frøken, - lad mig nu se om De ogsaa tør vove Dem saa langt ind paa Katholicismens Enemærker? ...

- Jo, men kun ganske lidt, for den er saa stærk.

- Ah, som tusind Parfumer! udbrød Professoren idet han nippede til det lille bitte Krus og tog et langt Røgdrag af Hayaneseren... Hør véd De hvad jeg tror om Dem, vedblev han idet han med Skuldren holdt Berkow tilbage, der havde taget Likørbakken fra Datteren: - De véd det ikke? . . . Jeg tror, at De er en rigtig udspekuleret Epikuræer.

- Det kan saamæn gjerne være, at jeg hører lidt til Hjorden.

- Ja, ikke blot det, men De søger ogsaa at genne andre ind i den, - ligesom disse Elefanter, der lader sig tvinge til at fange de vilde ... Hvis De i Mangel af en Tændstik vil bruge min Cigar, Frøken, -: brød han af til Esther, der skar Spidsen af en lille Damecigar og saa sig søgende om.

- Tak, endnu bedre . . . Har De ikke lagt Mærke til at det smager bedst at tænde ved en Cigar?

- Ja er det ikke som jeg siger? - en hel Familie af Epikuræere!

168

- Jeg synes De bliver saa filosofiske, udbrød Henriette Schmidt, hvis lattermilde Stemme flere Gange havde ladet sig høre bag Sofaen, vextende og sammenblandet med Kandidat Boyesens. Hun bøjede sig frem, og ved Randen af Sofarundingen, under Skygge af et stort Viftepalme-Blad, viste hendes Ansigt sig, smilende, med spidset Mund, hvorfra en smal Røgvimpel viklede sig ud ligesom de Papirsstrimler, der paa de gamle Billeder udaandes af hellige Læber.

- Hille-mæn, - er du bleven saa lærd, at du véd at Epikur var Filosof? sagde Esther leende.

- Aa, du! ... Jeg er heller slet ikke saa dum, som du vil gøre mig til ... Ja, før jeg blev gift, det véd jeg nok, da var jeg i det Hele en Fjante, - men nu -

- Omgang med en dannet Mand, med en videnskabelig dannet Mand, sagde Professor Zeuthen, - der falder altid noget af - mærk Dem det, Frøken Berkow.

- Ja, Fru Winther har rigtignok forandret sig, sagde Boyesen, der var skjult bag Sofaen. - Fruen er bleven saa moderne at det løber en stakkels Kandidat i Justitsministeriet koldt ned ad Ryggen. ... Vil De 169 tænke Dem, Fru Winther storsværmer for Spencer.

- Ah, for Spensere, svarede Professoren med et høfligt Smil, - det kan jeg forstaa ... Men foretrækker Fruen dog ikke disse Jerseyer? ... De er ganske klædelige og desuden nok saa moderne, - og det er dog det, det kommer an paa.

Henriette blev rød i Hovedet. Esther satte sig ind i Sofaen og lo højt.

- Aa, det er dog Skade for Dem, Hr. Professor, at det Embede Stadssatyrikus er blevet inddraget.

Men Øjenlæge Winther, der lige var kommen i et velvillig oprømt Humør ved Munkevelsignelsen og holdt Berkow tøjret ved et Knaphul, kunde slet ikke blive færdig med at more sig over Professorens Vittighed. Det var en høj Mand, med et tomt Ansigt, der ligesom nøgent og lidt skoldet kom frem fra Bakkenbarterne og fik noget haardt og brutalt af den bredt fremspringende Hage. Esther sagde, at han lignede en pyntet Slagtersvend. Der var ogsaa noget zünftigt ved hans støjende Latter, der krummede den vidtrykkede, læbeløse Mund op i en skæv Halvbue.

- Øh, hø, hø! ... Spensere! . . . Hørte 170 De den, Berkow? . . . Han er meget morsom, meget vittig ... He, he! . . . Apropos om Spencer, - har Professoren læst Maudsleys sidste Afhandling? - -

- Jeg har absolut intet læst, Hr. Øjenlæge, sagde Professor Zeuthen. Det var ham altid en Fornøjelse at anbringe "Hr. Øjenlæge", hvorved han markerede, at Winther ikke var Doktor. Winther havde kun skrevet en forkastet Doktordisputats, der næsten helt igennem var Plagiat efter et engelsk Essay. Siden den Tid holdt han meget af at udbrede sig om Klikkevæsenet ved Universitetet og i det Hele Raadenskab i vor videnskabelige Verden.

- Absolut intet, men relativt meget, ikke sandt, Hr. Professor? sagde Winther. - Og vi lever jo i Relativitetstidens Verden, - som Stuart Mill siger . . . Frøken Berkow ser saa fornærmet ud, fordi jeg bruger et uforstaaeligt Udtryk ... Det er forresten ogsaa fejl, man bør udtrykke sig populært ... Vi lever i en Forholdenes Verden, - undertiden endogsaa temmelig slibrige Forhold - he!

Da ingen honorerede hans Vittighed, gav Winther sig til at gengive den »uhyre interessante" Afhandling for Berkow, hvis skarpe. 171 Forstand hurtig blottede Hullerne i den stakkels Øjenlæges Forstaaelse og indviklede ham i et Væv af Vrøvl.

Selskabet var ikke stort. Huslægen Dr. Hoffmann, en middelaldrende Mand med et soigneret Ydre og sirlige Bevægelser, underholdt i et Hjørne af Salonen et Par unge Piger, der hørte med til Esthers talrige Samling Halvkusiner. Fru Hoffmann beundrede i et andet Hjørne de pragtfulde Kobberstik i et stort amerikansk Billedværk sammen med en ung Mand, som Berkow kaldte "Kontorets Pryd". Gustav og Fru Hildegerd spadserede frem og tilbage gennem hele Suiten af Værelser, fra Dagligstuens Klaverhjørne langs igennem Salonen og ind i Berkows store Arbejdsværelse, hvor en lukket Gaslampe strakte sig frem fra Gardinvæggen over Skrivebordet, hvis matte Nøddetræsplade var opfyldt af Landboberetninger, Piecer om Sukkerfabrikation, Papirsrudder med matematiske Tegninger, Guttaperkaslanger, nyudkommen Skønlitteratur. I det ene Hjørne hævede sig en grøn Cylinder, som bar en barometeragtig Skive, paa hvilken en Naal svingede frem og tilbage. Det var Berkows Anemometer. Fruen viste ham hvor Naalen stod i 172 den stærkeste Storm og hvor den vilde være henne i en tropisk Orkan.

- Deres Mand maa nu ogsaa have en overordentlig behagelig Stilling, sagde Gustav. - Jeg mener det, at han paa én Gang har Videnskabsmandens og Opfinderens Interesser og Arbejde, og saa tillige Fordelene af praktisk Arbejde, - ikke blot Indtægterne men selve Arbejdets Natur. -

- Ja, det er dog en tvivlsom Fordel . . . Theodor klager tidt over at det river ham ud af de Undersøgelser han har for . . . Han har virkelig for meget at bestille . . . Men han vilde dog ikke kunne undvære det.

- Nej, - naturligvis, - og forresten tror jeg, at denne Blanding er saa sund . . . Det er netop Foreningen af det theoretiske og det praktiske, der gør Berkow saa moderne . . . Ja, for jeg forsikrer Dem, - nu kender jeg jo saa lidt til ham, - men det er ligesom om man havde siddet længe i beklumret Varme, og der saa kommer En ind med frisk Luft og styrkende Kølighed aandende ud fra Legeme og Klæder . . . Og det forekommer mig at den Luft, han har været ude i, at det er Fremtidens.

173

- Sig mig, Hr. Zeuthen, er De meget moderne af Anskuelse?

- Ja, - det haaber jeg da . . . Er De det ikke selv?

- Aa jo, - det vil sige, det kommer da an paa, hvad man forstaar ved moderne?

- Ja, naturlig, - men, det kunde jeg da forresten ogsaa have svaret.

- Men i alt Fald, - nej, jeg er vis paa, at De i mange Henseender vil finde mig temmelig gammeldags.

- Saa? . . . Hvad det religiøse angaar, dèr har jeg da ikke kunnet mærke - ja, De har rigtignok ikke udtalt Dem selv, men den Maade, hvorpaa der for Exempel før blev talt -

- Naa, ja jeg er ikke kirkelig, men jeg har dog min stille Privatreligion . . . Berkow siger tidt i Spøg, at han vilde ønske at Hildegerds Vorherre sendte dem lidt godt Vejr til Roehøsten. -

- Men det bliver De altsaa ikke vred over ?

- Aldeles ikke . . . Hvorfor skulde det være saa koturnehøjt, at der ikke kan siges en lille Spøg derom, naar der ikke menes noget ondt dermed.

174

- De er maaske i det Hele tilgivende stemt overfor Spøg?

- Det kommer an paa, - nej, tag Dem dog i Agt, - skønt forresten, jeg tror ikke De er videre kaa.d af Dem . . . Men jeg vil tilstaa, jeg har en enkelt Gang, - tilfældigvis, - vi kommer ikke meget ud, og vor Omgang hører snarest til den modsatte Retning, - men jeg har dog været i hvad der fortrinsvis kaldes radikalt Selskab, - Winthers er meget ivrige for at komme i Lav med de Folk og vise sig som det aandrige Fremskridt . . . Gud skal vide, at hvad dem selv angaar, saa halter Aandigheden rigtignok temmelig stærkt . . . Naa, Fruen dèr var mig meget ubehagelig . . . Jeg befinder mig ikke rigtig vel, naar jeg ikke føler mig sikker, og dèr var det hele Tiden, som om man godt ved det næste Skridt kunde synke i Mudder til Halsen, i Stedet for til Anklerne . . . Jeg gaar heller paa lidt tør Stengrund . . . Men det finder De sagtens er snerpet.

- Nej, det gør jeg ikke saadan uden videre . . . Men jeg finder nok at man ogsaa i det selskabelige Liv bør kunne tale om alt, - kun kommer det naturligvis an paa Maaden, - naar der tales alvorligt. -

175

Hildegerd Berkow lagde Hovedet paa skraa og betragtede ham med et lidt overlegent Smil:

- Gud velsigne Dem, Hr. Zeuthen, - tror De ikke at Dr. Winther -

- Øjenlæge Winther -

- Om Forladelse! - at Øjenlæge Winther vilde sige netop det samme, dersom nogen . fandt paa at bebrejde ham Tonen i hans Kreds.

- Det beviser at det ikke kommer an paa Sagerne men paa Personerne.

- Nej, det beviser at man for at forsvare noget praktisk altid tyer til en Theori, som er almindelig anerkendt, i Haab om at Folk ikke skal lægge Mærke til at den slet ikke passer paa Tilfældet . . . Den Sætning De anførte er i Virkeligheden allerede bleven et Dogme . . . Har De lagt Mærke til hvor underlig let noget bliver til Dogme, ved Folks gensidige Tyrannisering, - og hvor lidt det saa har at sige . . . For Exempel, nu med det vi tale om: nogle bukker og siger: "Ja der bør naturligvis kunne tales om alt," - det er dem, som er bange for at mistænkes for Snerperi; - andre bukker ogsaa og siger: »Men De har naturligvis Ret i, at det kommer 176 an paa hvorledes der tales, det bør jo være i en saadan Form" - det er dem, der frygter for at synes raa, . . . Ingen af Parterne tror paa Dogmet, og ingen tager det til Følge.

- Maa jeg spørge, til hvilken af Parterne regner De mig ... til de sidste?

- Nej, - det har jeg jo allerede sagt . . . Nej, De hører til de Troende ... De er saa troende, at De maaske aldrig har spurgt om hvorfor?

- Jeg synes det er selvfølgelig . . . Hvorfor skulde man ikke kunne det?

- Fordi det er behageligere. -

- Er det ogsaa sundere, - er det naturligt ?

- Diæt er unaturlig - og sund.

- Ja for syge.

- Naa og hvem af os er virkelig sunde i den Forstand? Jeg er vis paa, at De er det ikke. -

- Naa, det vil jeg heller ikke gøre mig til af -

- De forstaar mig ikke, det var en Kompliment . . . Jeg mener slet ikke at Sundhed er ønskelig.

- Det var virkelig det værste Kætteri De kunde røbe overfor en Læge.

177

- Hvorfor det ? . . . Fordi Lægen værner om en vis Grad af Sundhed, mod al for megen Sygelighed - behøver han derfor at sværme for absolut Sundhed? . . . Hvad jeg mener er at Sundhed er plump, haardhudet, egoistisk . . . Den er Middelmaadighed . . . Hør nu den Ghopinske Vals, Esther spiller derinde, - er det sunde Nerver, som toner ud i saadanne Melodier?

Gustav smilede indrømmende, medens han så ind gennem de to Portiereporte, i hvis Ramme inderst inde den mørke, slanke Kvindefigur tegnede sin elegante Profil paa Væggens varme Skarlaget, der lige bag ved hende straaede stærkest med en rundt udflydende Glansplet fra Voxlyset paa den fremtrukne Klaverklap.

- Deres Datter er kommen til at spille fortryllende.

- At spille Ghopin fortryllende er en Attest for ikke at være sund . . . Hvad er det for en Bog, De har staaet dør og bladet i ?

- Shelley.

- Naa, - det er hendes Yndlingsdigter.

- Nej virkelig -! - han er ogsaa min.

Gustavs Ansigt røbede en pludselig Glæde ved dette Tegn paa Sympathi, og Fru Berkow 178 så atter paa ham, idet hun lagde Hovedet lidt til Siden og smilede frit, som om hun vilde sige: "Hvor De dog er for en ejendommelig, aaben Fyr". Hun tog Bogen og lod den falde op.

- Lad os se ved et af de Mærker . . . The Cenci, - her staar en Blyantsstreg . . . Ah, det er den Scene, hvor de beslutter at dræbe Faderen . . . Broderen roser Beatrice, - hør en Gang:

- - Beatrice,

Who in the gentleness of thy sweet youth -

Gustav fortsatte: -

Hast never trodden on a worm, or bruised
A living flower, but thou hast pitied it
With needless tears! -

- Ah, - De har ogsaa bidt Mærke deri! . . . Naa, er det Sundhed? . . . Har den sunde Natur nogensinde brudt sig om at søndertræde en Orm?

- Ja men, nu udstrækker De virkelig ogsaa Begrebet Sygelighed temmelig vidt . . . Saa kunde man ligesaa godt sige, at den sunde Natur aldrig har brudt sig om at myrde hvad som helst, og overhovedet ikke har gjort sig Samvittighed af noget.

179

- Maaske kunde man ogsaa sige det . . . Men i alt Fald vil De indrømme mig, at Barmhjærtigheden her er spundet ud til en Finhed, som er ganske unormal . . . Jeg mener, at den i det Hele paa en Maade er unormal, ligesom det er unormalt at kunne danse paa Line; - men at danse paa en Silketraad - ikke sandt? . . . Naa, og alligevel skal det være en Ros, og dersom det er en Ros, maa det modsatte være en Dadel. -

Esther, som var færdig med at spille, kom i det samme ind til dem sammen med Henriette, der havde lagt sin Arm om hendes Liv. Den unge Kones bordeaux-farvede Silkekjole med Fløjlsbesætning, der fremhævede de yppige Former, stod godt sammen med Esthers sorte Slankhed. - Henriettes Ansigt var med Aarene blevet mindre smukt; den samme Ladhed, som sneg sig gennem hendes Bevægelser, laa lejret paa dets blonde Fyldighed, hvori Trækkene begyndte at udviskes; der laa bestandig over de svulmende Læber et Smil, der syntes at være for træt til at kunne gaa sin Vej, og Øjenlaaget var tungt over det smægtende Blik.

Det maa vist have været en interessant 180 Samtale, der har afsondret Dem saalænge fra os andre, sagde Henriette.

- Hr. Zeuthen er virkelig, som De sagtens kan erindre, overordentlig elskværdig at passiare med, sagde Fru Berkow, - det maa undskylde, at jeg muligvis har forsømt mine Pligter som Værtinde.

- Jeg erindrer det nok, og det glæder mig at høre at der ingen Forandring er sket . . . Selv har jeg desværre endnu ikke haft Lejlighed til at gøre nogen Erfaring derom.

- Saa haaber jeg ikke De vil blive skuffet . . . Jeg skal i al Fald strænge mig an for ikke at gøre Fru Berkows Ord til Skamme.

- Ja, sagde Esther, jeg er nu bange for, at vi alle tre har forandret os til det værre.

- Mon? . . . Det var dog lidt tidlig, allerede at være i retrograd Metamorfose.

- Og hvordan fandt Du Kandidat Boyesen, Henriette ?

- Som altid Elskværdigheden selv, - maaske tilsat med en Smule Ondskabsfuldhed.

- Mod os andre, formodentlig.

- Aa, mod en og anden, som vi talte om, - og forresten ogsaa mod mig - og mod sig selv . . . Men slet ikke ondartet - 181 kun lidt Salt til Husbehov, - det skal der jo selv i Mælkemad.

- Lidt "Salt for Hjærtet", maaske snarere, bemærkede Esther.

- Man kan mærke, De er bleven Husmoder, sagde Gustav samtidig.

Fru Berkow var gaaet ind i Salonen, hvor Stemmerne blev mere højrøstede. Af og til hørtes Hr. Winthers støjende Latter. Henriette spidsede Øre, angst for at hendes Halvdel skulde prostituere dem ved en eller anden særlig uheldig Flovse.

- Otte Meter, sagde Esther, læsende paa Anemometret.

- Det er meget, ikke sandt ? spurgte Gustav.

- Aa ja, mer end man skulde tro ... Vinden bevæger sig ikke saa hurtig som man tænker . . . Tænk at en almindelig Storm ikke gaar hurtigere end et af vore Jærnbanelog . . . Det er ikke blot i Poesien at man rider hurtigere end Vinden, - det har jeg gjort mangan god Gang, paa Virkelighedens makadamiserede Vej.

- Mon det regner mer? spurgte Henriette, - eller kan man gaa hjem.

De saà ud ad Vinduet. Fliserne vare 182 matvaade. Over Allaèens bladtynde Toppe tindrede enkelte

Stjærner mellem de jagende Skyer. Til venstre faldt der et stærkt Lys ud mellem Stammerne fra Ridehusets Gavlvindue.

- Jeg tror ikke, svarede Esther, - Noget nyt derovre fra? - Hun gjorde en Haandbevægelse over mod Ridehuset.

- Nej . . . Der var en Dreng, som faldt af Hesten forleden.

- Ih, Gud forbarme sig, udbrød Henriette med anstrængt Medfølelse, - saa kom han vel til Skade?

- Nej, slet ikke . . . Men han brølede noget gudsjammerligt, mens han hang paa Siden af den galoperende Hest ligesom en Sæk, der er ved at dratte ned . . . Han fik nok et lille Spark til Afsked, men der gik ikke noget i Stykker.

- Og vor Ven Romulus har ikke vist sig siden?

- Hvad er det for en klassisk Ven? spurgte Henriette.

- En Remontehest, som vi forresten kun har set en Gang.

- Det var et hurtigt Venskab.

- Den er smuk, sagde Gustav, og det 183 er tilstrækkelig Grund til at være venskabelig stemt mod et Dyr, - især da de fleste anser det for Grund nok til at være venskabelig mod et Menneske.

- Og den bliver redet til, saa den har det rimeligvis haardt, - at dømme efter nogle Ytringer af et Par elskværdige Sergeanter, - det er en Grund til, og en bedre ... Og hvis du ikke er tilfreds med de to, saa kan jeg forresten ikke tjene dig med flere.

- Rider I sammen?

- Undertiden.

- Aa, det maa være dejligt . . . Saadan at fare rigtig susende vildt afsted paa en Hest, det var noget jeg kunde længes efter ... Kan De huske Rubinsteins "Sehnsucht?"

Og Henriette gav sig til at synge, idet hun slog Takt med en Guttaperkaslange, som hun havde taget paa Skriverbordet:

Gönnt mir goldne Tages-Helle
Oeffnet mir des Kerkers Schloss,
Eine Maid gebt mir zur Stelle
Und mit schwarzem Män ein Ross.
Lasst mich einmal auf den Auen
Sausend sprengen auf dem Ross -

- Aa! brød hun af, idet hun rejste sig fortrædelig og kastede Guttaperkaslangen hen 184 paa Bordet, jeg glemmer jo, at jeg er en adstadig, gammel gift Kone, der har sagt Farvel. -

- Vis, vas! lad nu være at mede efter Komplimenter med saa daarlig Madding ... Som om ikke mange gifte Koner havde redet Parforcejagt . . . Tror I maaske jeres Halse er kostbarere end vores?

Esther tog Henriette om Livet, svang hende rundt og dansede med hende ind i Salonen.

Herrerne vare lige i Slutningen af en Diskussion, som var ved at dø hen. Professor Zeuthen sad i Cirkeldivanen, strakte Benene fra sig og saa op efter Cigarrøgen, der snode sig op mellem Bladene over hans Hoved. Doktor Hoffmann stod og betragtede sine Gedeskindsstøvler, medens han velbehagelig vuggede sin Overkrop og lod Guldlognetten i det brede Baand svinge frem og tilbage over Maven som et Pendul. Winther laa skødesløst i en lav Fløjlsænestol med det ene Ben slaaet over det andet, medens hans højre Haand legede med de soignerede Whiskers, der betegnede ham som tilhørende den britiske Kultur. Berkow gik frem og tilbage med sine rastløse Bevægelser.

185

- Ja, det er vist, at vi i det Hele er langt tilbage, - meget langt tilbage, sagde Hoffmann, idet han gav Lognetten et lille Puf ud efter med Maven.

- I det Punkt er vi helt Barbarer. sagde Berkow med en heftig Vending.

- I alle Punkter, kan De godt sige, henkastede Winther. - Vi er som Galten træffende siger, kun faa

Slægtled fjærnede fra de Vilde. (Han havde om Formiddagen set denne Sætning i en ny Bog, hvis Register han havde gennembladet). - Apropos! har De set det mærkværdige Tilfælde af Clairvoyance, der er konstateret af Galten og Maudsley som Vidner.

- Var det det, der stod omtalt forleden i en af Aviserne? spurgte Hoffmann.

- Det var mig, der havde ladet tilflyde Beretning derom.

- Véd De ikke at Øjenlæge Winther har sit dobbelte V i Morgenbladet, ligesom Wallenstein har sit paa Himlen, sagde Professor Zeuthen og rejste sig. -

- Det er godt Hr. Zeuthen, sagde Henriette, at De ikke er saa spids som Deres Fader, saa vilde jeg virkelig være ganske bange.

186

- Det skal Du ikke være saa vis paa at han ikke er, Henriette.

- Jeg, - jo jeg er saamæn en godmodig Fyr, jeg har arvet efter min Moder, - ganske uskadelig i enhver Henseende.

- Ja, Gud véd. -

- Forresten, sagde Berkow, jeg véd ikke, hvad det skal til at basune den Slags Fænomener ud i Bladene, Hr. Øjenlæge . . . Lad det staa i videnskabelige Lægeskrifter, men det er farligt at sprede det ud til det store Publikum, - som ser paa det med andre Øjne.

- Hvad for noget! . . . Men det er jo ligefrem Obskurantismens Princip.

- Ja overfor det obskure . . . Jeg mener hvor Videnskaben er klar, lad den dør sprede sine Straaler ud jo videre des bedre, - om det saa end ser farligt ud, - selv om de kunde tænde Revolutionernes Miner . . . kun hvor den selv roder om i Mørke med Fænomener, som den knap kan ane men langt fra forklare, og som Mængden maa misforstaa, dør ser jeg virkelig ingen Grund til at være saa aabenmundet . . . Jeg vil ikke tale om hvordan al den Slags Ting udnyttes fra den modsatte Side ... Et hysterisk Fruentimmer 187 kan jo ikke føle noget med sine skærpede Sanser, uden at strax et helt Kor elektriserer salig Shakespeare op for at han kan brøle sit Vers om alt det meget mellem Himmel og Jord, som vor Filosofi aldrig har drømt om. ... Men ogsaa paa vor egen Side: der gror snart i denne Naturalismens frodige Tid en hel Urskov op af naturalistisk og materialistisk Mysticisme, der snart i Mørke kan maale sig med den religiøse, - og det er et velkomment Skjulested for én hel Mængde, der samtidig vil tilfredsstille deres Hang efter et mystisk Glair-obscur, og saa dog vil gælde for saa overnaade moderne . . . Tænk blot paa hvordan den begynder at kaste sin Skygge i Poesien - Zola - kan De huske Barnet i *une page d'amour*?

- Ja Digterne, sagde Hoffmann, de kan nu raabe sig saa realistiske, de vil, saa er og bliver de dog Mystikere ud til Fingerspidserne.

- Ja men kære Hr. Berkow, indvendte Winther, - det er en nødvendig Overgang ... At det kommer til almindelig Kundskab - at Opmærksomheden henvendes derpaa - ja netop den offentlige Opmærksomhed, det er en *conditio sine qua non* for at der kan ophobe sig det uhyre Materiale af 188 Kendsgerninger og lagttagelser, som der netop nu udkræves . . . Jeg anser det for utvivlsomt at vi staar ved et Vendepunkt, vedblev han idet han sugede stærkt paa Cigaren og skiftede Benstilling ved at kaste det venstre Ben over det højre - et Vendepunkt ... I det nittende Aarhundrede har Naturvidenskaberne gjort Kæmpfremskridt. I det tyvende vil - tænker jeg mig - Aandsvidenskaberne følge efter. Og Vejene er netop disse patologiske Fænomener, Neurohypnologiens, den dyriske Magnetismes, Somnabulismens, - som ganske vist er dunkle men som dog sikkert vil - (han sugede atter stærkt paa Cigaren) - føre til - har - utvivlsomt - epokegørende Resultater . . . Man vil - tænker jeg mig - i det store i Historien finde Analogier til Magnetisørens Herredømme over Patienten, - de uvilkaarlige Udslag af samme nervøse Strømninger, der meddeler sig fra den ene til den anden ved Borddans, vil afspejle sig i politiske Begivenheder . . . Braid og Faraday er Historiens Reformatorer (- denne Lapidarsætning behagede ham saa meget at han maatte kæle for de britiske Whiskers -) . . . Hvad vi have kaldet og behandlet som Idéstrømninger, samtidige Tanker, fælles Interesser 189 - vil - utvivlsomt - for den følgende Tids Forskere - vise sig som umiddelbar Forplantning af nervøse Molekularbølger . . . Fysiologien er rationel Mekanik. Historien maa for at blive en Videnskab manifestere sig som anvendt Mekanik.

- Hvem er det, der har sagt det ? spurgte Hoffmann ondskabsfuldt, idet han pludselig svippede Lorgnetten op paa Næsen og flxerede den docerende Øjenlæge.

- Ja, véd De hvad, sagde Berkow, der er sandelig langt igen . . . Lad os køre smaat med de smaa Heste.

Henriette var ikke ganske sikker paa Gustavs Godmodighed; - da hun havde hørt sin Mand naa til

"Vendepunktet" og saå ham skifte Benstilling, gik hun henimod Dagligstuen, passiarende med Gustav, der maatte følge efter skønt han nok havde Lyst til at kaste sig ind i Disputen.

Lænet til Klaveret gjorde "Kontorets Pryd" sig interessant for de unge Damer, som vare yndefuldt henstrakte i de smaa grønne Fløjlstole, af hvilke ingen med sin Ryg ragede op over Bordpladen, for at Overblikket over Stuen ikke skulde standses. Boyesen sad for sig selv under Esthers Portræt, hvis gule Kjole 190 glimrede i Straalerne fra Kandelabrens Voxlys. Han saå med et høfligt Smil op fra et stort Album, der laa paa hans Knæ, og hvis Blad han vendte med en distræt Haand.

- Masetto er saa ene! nynnede Esther smilende.

- Gud, er De allerede sunket ned til Albumstadiet! udbrød Henriette med en mat Stemme og en nervøs Bevægelse i Kinderne, som om allerede Tanken fremlokkede en Gaben. - Det er virkelig smigrende for Selskabet, tilføjede hun, idet hun lod sig synke ned paa den bløde Hjørnesofa og tog et Album fra Bordet. - Vær saa artig, Hr. Zeuthen, der ligger et til Dem ogsaa.

- Tak. - Det var jo morsomt nok, det er et Rejsealbum.

- Ja, det er netop smigrende, svarede Boyesen. - Selskabets Aandrighed og Elskværdighed har taget saa meget paa mig, at jeg for min Hjærnes og Hjärteros Skyld trængte til en saa stille Adspredelse. -

- Aa, det var De ellers længe om at finde paa.

- Tror De ikke det Øjeblik er kommet, Fru Winther, at De vil spille for os? spurgte Gustav.

191

- Jeg? ... men Gud! jeg kan jo næsten ikke spille mer . . . Det er saamaen ikke værdt at høre paa . . . Aa, De kan ikke tænke Dem, naar man først bliver Husmoder og faar Børn, - hvor lidt der bliver Tid til al den Slags . . . Ens Smaatalenter, - alt hvad der maaske gjorde En en Smule elskværdig, - det gaar bort . . . Jeg har mistet al min Færdighed . . . Stykker som jeg altid har kunnet udenad fra ganske ung Pige, slipper mig ud af Erindringen ... De kan blot tænke Dem til, forleden Formiddag sætter jeg mig hen og vil spille "Forellen" ? - kan De huske, De vilde altid saa gjerne høre "Forellen"?

- Aa ja, - og De spillede den ogsaa fortryllende.

- Men De skulde have hørt den, - nej, det var saamæn godt De ikke hørte den, - den vilde hverken svømme eller springe, og Bækken var mudret . . . Nej, det er en ren Misere.

Esther stod ved Siden af Boyesen og lænede sig tilbage mod Væggen. Af og til kiggede hun ind i Albumet, som han vedblev at blade i.

192

- Er det virkelig Deres sidste Portræt, spurgte Boyesen.

- Ja ... synes De ikke om det?

- Ikke rigtig ... De skulde tages i Profil, det vilde blive langt smukkere.

- Aa, jeg kan ikke lide de flatterede Profilbilleder, man bliver saa ked af dem . . . Man kender Mennesker *en face*, som man taler med dem.

- De vèd jo ikke hvor tidt jeg har siddet og stirret paa Deres smukke Profil, uden at De har anet det.

- Det var en temmelig tautologisk Sætning, svarede Esther og lo lidt spottende.

- Aa! De er nu ogsaa saa utaalelig logisk . . . Men har I da ikke andet end det skrækkelige Drønnertbillede fra mine første Studenteraar? . . . Jeg synes jeg gav jer det fra den Gang jeg blev Kandidat og at det blev sat ind her.

Han lagde Hovedet tilbage og saa op paa Esther, hvis mørke guligbrune Ansigt pludselig fik en blussende rød Farve.

- Jeg vèd ikke, - husker det ikke, svarede hun i en ligegyldig Tone, idet hendes Blik undgik hans, og den hævede Haand adspredt vedblev at klingre med Kandelabrens 193 Glasprismer. Saa lod hun pludselig Haanden synke, lagde Hovedet til Siden og syntes ganske optagen af noget, der blev sagt inde i Kabinettet, bag Portieren, hvis tunge grønne Folder pressesedes tilbage af hendes Nakke.

Og med en pludselig Drejning forlod hun dem og gik ind i Kabinettet.

Det var dæmpet oplyst af en lille Maanelampe. Utydelig skimtede man de broderede Puder paa Puffen, gyldenryggede Bind bag Bogskabets Ruder, en Mængde moderne Nipssager paa det Dameskrivebord, der stod ud for Vinduet, Landskabsmalerierne og Akvarellerne paa de dunkelbrune Vægge. Men i Hjørnet ligefor Portiereaabningen til Dagligstuen straaede Lysgruppen i Armstagen af oksyderet Jærn, som mellem Biskuitstatuetter og Messingbækkener med Hyacinter stod paa den trekantede Konsol bag ved en tronagtig Fløjlssofa.

Hildegard Berkow og Professor Zeuthen stod foran Sofaen med Ryggen mod Dagligstuen. Professoren hældede sig lidt tilbage og løftede Armen op, idet han iorgnettede et Portræt af Berkow. Han stod ved sit Skrivebord, i daglig Dragt, med en Pakke Aviser i Haanden.

194

- Forunderlig levende! . . . Det er virkelig det bedste Maleri, jeg endnu har set af ham.

- Først Kandidaten, - saa Professoren, - du helliger Dig nok ganske til Zeuthenerne i Aften, Moder.

- Jeg trøde, Du vidste, at jeg har en god Smag . . . Men for at Du ikke skal være misundelig, vil jeg nu overlade Professoren til dig.

. - De synes dermed kun at tage nogle Aar bort, Frue, det er aldeles Dem selv en Snes Aar yngre, - ja man vilde endda ikke tro en Snes, hvis man kun stolede paa sine Øjne ... Og saa klæder De Dem ovenikøbet ens.

- Bestandig galant, sagde Hildegard, idet hun vendte sig om og truede spøgende med Fingren. - Man kan mærke, at De er en Damelæge.

- Jeg saa paa Deres Portræt derinde, Frøken Berkow. - De har den Gang lignet Deres Fader mere ... Nu er det ganske Fru Hildegard - ja i Smilet og Blikket er der maaske endnu lidt - men ellers: den smalle Pande, de trekantede Bryn, - jeg har aldrig set saadan et Par Øjenbryn før, - den brede Næserod - De har vist Ben i den Frøken. -

- Nej, men jeg kan virkelig ikke holde ud, at De stirrer saadan. -

- Om Forladelse . . . Sig mig, er Deres Indre ogsaa saa partisk . . . Det vilde være Synd, - Deres Fader er en ualmindelig fortræffelig Mand.

- Synes De! udbrød Esther, og kunde ikke lade være med at smile ganske stolt, idet hun tog Plads i Sofaen ved Siden af Professoren.

- Det er et af de usædvanlige Tilfælde, hvori jeg deler en almindelig Mening . . . Men fortæl mig nu noget om Dem selv - for at jeg kan faa en Mening om hvorvidt De ligner ham.

- Ja, véd De hvad, det er virkelig en temmelig vanskelig Opgave, De dør stiller mig.

- Aa, hvad! . . . De kan jo for Exempel sige mig hvad De tager Dem for ... De rider og spiller, véd jeg, - De læser vel ogsaa en Del . . . Poesi?

- Naa, ikke det saa meget, - i al Fald ikke i Omfang. . . Men der er enkelte Ting, jeg holder meget af og bliver ved at læse om igen.

196

- Det gør De fuldkommen Ret i ... Det er bedre at læse en god Bog to Gange end at læse to gode Bøger.

- Jeg tøde De vilde have sagt to daarlige.

- Nej, Frøken, - jeg beflitter mig i det mindste altid paa ikke at gøre dumme Bemærkninger.

- Og det lykkes Dem vist ogsaa ganske godt.

- Maaske . . . Øvelse gør Mesteren . . . Men saa foruden Poesi?

- Ja, da jeg var yngre, holdt jeg mest af at læse Historie . . . Men nu, - ja i det sidste Aarstid har jeg især læst Stuart Mill, - men det tør jeg jo næsten ikke sige til Dem, efter at Fru Winther har faaet saadan en Rivaf.

- Jeg protesterer mod den Sammenstilling ... Ja, ja, nu fik jeg jo allerede noget at vide . . . Men fortæl mig nu, for at jeg rigtig kan lære Dem at kende, - hvorledes Deres Tilkommende skal være, - hvad vil De have for at De kan sige det Goetheske: So ist der Held, der mir gefällt, - ja, for en Helt skal det vel være paa en eller anden Maade?

- Tror De?

197

- Jeg antager ikke De er synderlig beskeden i Deres Fordringer? . . . Har jeg Ret?

- Aa ja . . . Hvorfor skulde man ikke ønske det bedste.

- Nej, især naar man fortjener det . . . Altsaa?

- Det er virkelig en besynderlig Samtale . . . Men ligemeget. - Altsaa, hvad hans Livsstilling angaar, ikke Militær og ikke Præst.

- Handelsmand?

- Nødig. - Læge - gaar an ... Han maa gjerne være Videnskabsmand, eller Kunstner, - især Musiker, - og i saa Fald berømt . . . Nej forresten, det kan være det samme, blot han er udmærket i sin Retning, - han vil kunne undvære Berømmelse, for stolt og selvbevidst vil jeg have ham.

- Altsaa som jeg sagde, en eller anden Art moderne Helt. ... Og ingen ringere vil kunne bedaare Dem?

- Esther blev lidt rød i Hovedet og smilede lidt ironisk, medens hendes Haand nervøst legede med Uhrkæden. Hun var netop i det samme kommen til at se ind gennem Portiereaabningen, hvori der viste sig det fremspringende Hjørne af det sorte Flygel, et bordeaux-rødt Silkeærme, og i Spejlet bag 198 ved Boyesens Ansigt, der var fremad bøjet med sit mest komplimenterende Smil, medens Haanden af og til skubbede Brillerne bedre til Rette, som om han bestandig fandt, at han endnu ikke tilstrækkelig tydelig kunde iagttage den Skønhed, der sad foran ham. Silkeærmet bevægede sig skødesløst, kom undertiden helt ud til Siden med Skuldren og forsvandt igen. Enkelte Akkorder og smaa Løb klimprede adspredt gennem Stuerne, som nylig havde været fyldte med de brillante Toner af Webers Pollaka.

Boyesen var begyndt at blive lidt indtagen i Esther, og da hun var et godt Parti, favoriserede han denne Følelse. Hun var den eneste unge Dame af hans nærmere Omgangskreds, fra hvem der ofte var slaaet ligefrem Kulde ud imod ham, og han smigredes af den Tanke at faa dette skønne Iskystal til at smelte, og til at læske hans Tørst. Han havde derfor ladet sin Opmærksomhed mod hende glimtvis faa et inderligere Skær end han plejede at vise. Hendes Rødmen og urolige Forlegenhed da han spurgte om Portrætet, bragte ham pludselig paa den Tanke, at hun havde taget det ud af Albumet for at gemme det selv. En Mængde Smaatræk fra 199 tidligere Aar dukkede pludselig op, og med sin hurtige Kombinationsevne og ikke altfor ængstelige Beskedenhed sagde han efter en kort Overvejelse til sig selv: Hun elsker mig, hun har allerede gjort det længe. Følgelig besluttede han strax at forandre Opførsel og gøre stærkt Kur til Fru Winther, dels for at lede andres Opmærksomhed paa Vildspor, dels for at Esthers Følelse ikke skulde døse bort i Sikkerhed. Han vidste meget godt at dèr hvor hån sad, kunde han inde fra Kabinetssofaen ses i Spejlet.

Boyesen gjorde imidlertid Regning uden Værtinde. Esther blev ikke det mindste skinsyg, kun en Smule skamfuld, da hun ved Professor Zeuthens Spørgsmaal kom til at se den Mand, hun havde været forelsket i. - Men hun rystede det hurtig af sig igen. "Snak", sagde hun, - "det har været ... Man maa betale Lærepenge ... Nu er jeg saadan, og jeg skal ikke lade mig overrumple tiere."

Af og til hørte hun Gustavs Stemme. Han lod til at sidde lige indenfor Portieren og blade i et Album, ligesom Boyesen nylig havde gjort. Udenfor Portierens gyldenbordede Rand viste sig Winthers Ryg og Nakke, og 200 man hørte bestandig hans gennemtrængende Stemme i afbrudte Ord: -

- Fotografisk Fysiognomi . . . Arvelighed - ydre Lighed . . . systematisk Samling af Familieportrætter . . . forskellige Aldre . . . efter Galtons Anvisning . . . Angivelse af Sygdomme . . . henved tusinde Portrætter . . . en Gang vil gøre mig den Ære . . .

- Mandighed ? . . . nej ikke denne brutale Mandighed, som man sædvanlig mener, svarede Esther paa en Bemærkning af Professor Zeuthen. - De Kvinder, der har Tvang til at føle en Kraft kue og knægte dem, - og det er sagtens de fleste, - dem imponerer den, det vèd jeg nok, og de kan ikke forelske sig uden i den ... Men jeg synes, at jeg mer og mer kommer til at hade den og det Tyranni, den har frembragt . . . Nej tvertimod noget kvindeligt om De vil, - noget sympathetisk, - mimosaagtigt, saadan noget som Shelley - som hans Prometheus - ja netop det samme, som dèr er skildret i overnaturlig Størrelse, - det maa dog findes ogsaa her. . . Og saa maatte han heller ikke gaa og sværme for den almindelige Gretchen- og Clårchen Type, - den kan være meget god, - men jeg vèd ikke, - nej, dèr vilde jeg ikke passe ind.

201

- Han burde naturligvis egentlig aldrig have elsket andre end Dem?

- Aa jo, hvad skulde det skade? . . . Kun maatte de andre have lignet mig, - de maatte endogsaa gjerne have været bedre end jeg - heller det end anderledes i alt Fald ... hvis det skulde være, som jeg ønsker. - -

"Det er dog virkelig en aparte Samtale", tænkte hun. "Og saadan som han kan faa mig til at snakke ud om alting, den underlige Doktor. - Jeg er formelig bleven aabenmundet".

Men iøvrig var hun slet ikke stødt over hans Paatrængenhed. Hun befandt sig særdeles hyggelig i "den underlige Doktors" Selskab. Velbehagelig lænede hun Hovedet helt tilbage og saå op mod Loftet, medens hendes Fod paa den lange Fløjlskammel foran Sofaen dansede Takten til en "*Soiréede Vienne*", - der kom valsende ud fra Flygelet og fyldte alt med Glansen af en Schubertsk Skønhed i Liszts Pragtgevandt. Men bagfra aandede Hyazintherne ned over hendes drømmesmilende Ansigt deres betagende Duft af lun, vaartræt Sødme.

202

XI.

- Staldene? sagde Henriksen, - ja, det er rigtignok egentlig en Regel, at der ingen Fremmede maa komme dør . . . Men naar De har Lyst, skal jeg for Resten gjerne gaa derned med Dem.

Berideren lukkede Gustav ud fra sin lille Dagligstue. Han var i godt Humør, da han havde modtaget Honorar for to Maaneder.

- Hvis det havde været i den forrige Obersts Tid, saa vèd jeg sgu knap, om jeg havde turdet. Men nu har vi jo lige faaet en ny, som er meget human at have at gøre med, det er Synd at sige andet . . . Den, der ikke er glad, det er nok Wulff, han var jo den gamles højre Haand, og han er allerede 203 noget uklar med den ny . . . Men for os andre, - baade Mennesker og Dyr, - der var sgu den gamle en haard Hund, - han var Pinedød ikke god at bide Skeer itu med ... Jeg skal dog fortælle Dem en ganske grinagtig Historie.

Gustav hørte kun med et halvt Øre paa denne Anekdote om, hvorledes Obersten havde ladet Henriksens Buxelommer sy sammen, for at vænne ham af med at stikke Hænderne i dem. De vare blevne staaende et Stykke fra Henriksens Dør ude paa den mørke Kaserne-Korridor. Lidt længer henne faldt der Lys tvers over Gangen og en Trappe gik ned. Fra Afsatsen nedenunder lød der Stemmer, og Gustav hørte Frøken Berkows Navn.

- Ja, idag rider hun igen.

- Frøkenen har vist savnet dig, - hun holder nok af at se paa saadan en flot Rytter, hvad?

- Naa, hun kunde i al Fald faa dem, der er grimmere at se paa.

- Rider hun med sorte Buxer under Ridekjolen?

- Nej.

- Det var jo heldigt . . . Saa kigger 204 du hende vel dygtig op ad de smaa Skanker, naar du letter hende i Sadlen? -

- Det er muligvis passeret mig.

- O ho! - ja Wulff forstaar det sgu.

Henriksen var saa optaget af at fortælle sine Historier, at han slet ikke havde hørt, hvad der snakkedes om. Gustav var blodrød i Hovedet og sendte Wulff et rasende Blik, da de gik forbi ham paa Trappeafsatsen. Men Berideren lod, som om han ikke saå ham, og pillede ved Spanskrørsfletningen paa et langt knækket Piskeskæft.

- Har du nu knækket en Chambrière til? spurgte Henriksen.

- Det kan vel ikke skade dig noget?... Jeg skal sgu ikke bede om at laane din Chambrière, - den er nok hos Sadelmageren - ligesom Skolens var det.

Disse Ord lod til at indeholde en Hentydning, som Sergeanten forstod. Der blev en almindelig Fnisen.

- Aa ja, svarede Henriksen, idet han begyndte langsomt at gaa ned ad Trappen, - du kunde dog være glad, Wulff, hvis du aldrig havde stukket nogen Løgn ud, som du ikke behøvede at skamme dig over, end

jeg skammer mig over den.

205

- Nej Henriksen, han knækker sgu ikke mange Chambriérér, sagde Wulff, som om han talte til Sergeanterne om en Fraværende, medens han stirrede op paa Væggeuhret, smeldende med den favnelange Piskesnært. - Henriksen, han faar ikke at gøre med de ridestædige Heste, fordi man véd, at han ikke kan tumle dem.

Disse Ord fik Henriksen til at standse og vende sig om. Nede fra Halvmørket stirrede hans Ansigt ganske kobberrødt op imod Fornærmere: -

- Saa? véd man det? raabte han tilbage. - Da véd man dog maaske ogsaa endnu, hvem det var, der først havde Remonte 311 under Behandling, - jeg tror nok, du har sørget for, at der ikke er saa meget som en Trainkudsk ved Regimentet, som ikke husker det Nummer til sin Dødsdag . . . Den har Obersten og du fundet ridestædig, og I har tilredt den saadan, I to Rakkerknægte, at jeg Fanden piske mig ikke vilde have været med til det Stykke Arbejde, - om jeg saa fik en Kammerherrenøgle paa Bagparten derfor . . . Der staar maaske et Par Sergeanter deroppe, der har set mig ride den, før I fik Kløer i den, og de kan bevidne, at 206 den gik under mig saa from som et nyfødt Lam . . . Saa jeg kan ikke tumle en ridestædig Hest, siger du? ... Nej, ret længe har jeg aldrig gjort det, for saa holdt den op med at være det ... Det kalder jeg Beriderkunst, men Fanden ikke det Djævelskab, du driver . . . Vær saa artig, Hr. Zeuthen! -

Han stødte en Dør op, og de var pludselig inde i Stalden. Et halvhundrede Heste stod i Baasene med hvidkantede, røde Dækkener over sig. Paa en Knage ud fra hver Stolpe red Sadlen, og Hovedtøjet hængte sine mange Remme ned; Trænsere, Stænger og Bøjler sendte en mat kold Staalblinken gennem det halvmørke lune Rum. Kæderne klirrede og raslede, Hovene skrabadede, Halerne baskede og viskede, oppe ved et Par af Høhækkenes Jerngitre filede nogle Tænder. Længer nede i Stalden vexlede paa hver anden Stolpe Seletøjet med Sadlerne, som sad parvis, den ene ridende paa den anden. Dør stod Kørehestene, magrere og mere uanselige Dyr.

- Her er en Jærndør, som fører ind til den næste Stald, . . . den er for Resten ligesaadan, og det er maaske bedst, vi holder os her . . . Det er jo i Grunden et alle de tre Stalde . . . Derinde kan De se saadan en 207 Box, hvor et enkelt Dyr har det lidt friere, - naar der for Exempel undertiden træffer til at være en Følhoppe blandt Remonterne ...

- Hør, Hr. Henriksen, det var ellers en ordentlig Salve, De gav Berider Wulff.

- Hm . . . Aa ja . . . Ja-a, det var jo noget, som jeg har trængt til at aflevere i lang Tid.

- Hvad var det ellers for en Historie, det drejede sig om?

- Aa ja, - det er saadan noget, som der nu egentlig ikke skal tales for meget om udenfor - blandt Folk - skønt at, jeg har da for Resten ikke noget at bebrejde mig, og nu, da Obersten endelig er gaaet ad Helvede til - for det antager jeg nok, man kan bande paa, - se saa kan jeg sgu i Grunden gærne en Gang fortælle Dem det Hele, men her nede -

I det samme gik Døren op ud til Gaarden. En Oppasser kom ind med en sort, dampende Hest.

- Det er for Resten akkurat ham, som det drejede sig om ... Det er den berømte 311 . . . Han er meget varm.

- Den sorte Hest med Blisset -

208

- Stjærn, - Stjærn, Hr. Zeuthen, det er ikke Blis.

- Var det ikke den, som Berider Wulff kom ridende paa ind i Ridehuset den Eftermiddag, kan De huske - -

- Da Frøken Berkow rnaatte vente saa længe, - og hun kaldte den Romulus, - ja det er akkurat den selv samme ... Oh - hva' - saa - stille - mig er du da vel ikke bange for? ... Naa, hvad Fanden er der nu?

Hesten var sprunget til Side med Bagparten, da Gustav, idet han klappede den, tilfældigvis havde faaet Haanden ind under Bugen.

- Den bløder jo, udbrød han ganske forfærdet og betragtede sine røde Fingre.

- Ja, saa kan De tage Gift paa, at det ikke er første Gang . . . Det er vel Wulff, som har redet den? . . . Bad den nu ordentlig, Hansen.

- Ja vel, Hr. Oversergeant.

Gustav tog Afsked og gik ud gennem den lange Kasernegaard.

"Det er dog en modbydelig raa Karl den Wulff, - Henriksen kaldte ham en Rakker, og er dog næppe sentimental af sig ... og 209 saa at Esther skal ride med ham." Gustav var endnu mere oprørt over Romulus' Blod end over Beriderens Maade at omtale Esther paa, for han var af et sensibelt Naturel og havde en naturalistisk Ømhed over alle Slags Dyr. Siden han var begyndt at ride, var han kommen til at sværme for Heste; han var bleven en zoologisk, ikke en junkerlig Hesteelsker. Det var som om Fingrene under Handsken blev ætsede som af Helvedessten af deres blodige Vidnesbyrd om disse Dyrs Lidelser. "De kan tage Gift paa, at det ikke er første Gang... En Historie om den samme Hest, der nødig maatte komme for meget ud blandt Folk, - jo den er vist hyggelig . . . Herregud, er vi da endnu saa fuldstændig Barbarer!" ...

"Jeg maa dog ved Lejlighed advare hende, - eller naar man blot kunde finde et eller andet Paaskud, saa man ikke behøvede at fortælle hende det." - Det var ham en fuldstændig utaalelig Tanke, at Esther skulde være i Nærheden af denne cyniske og grusomme Berider, - at hun skulde tale venlig med ham, smile til ham, endogsaa lade sig belære af ham. "Allerede et halvt Aar, - og hun har slet intet mærket . . .

210

Eller skulde hun da have været Vidne til noget saadant, - og alligevel være bleven ved med at ride hos ham . . . Nej, det er umuligt, - eller ogsaa kender jeg hende ikke længer . . . Den lille Esther, som jeg en Gang elskede, kunde ikke have set derpaa, - hun havde slaet ham."

En Gang? - Den gamle Følelse havde i al Fald endnu saa megen Magt over Gustav, at han blev ganske nervøs ved Tanken om, at denne Kvinde blot skulde have været tilstede ved en Mishandling.

211

XII.

Den skraa Linje af det sorte Flygellaag tegnede sig skarpt mod den røde Væg, hvis Skarlagen straaled i Skæret fra et Voxlys, der skjulte sin Flamme bag Laaget. Det andet Lys paa en fremtrukket Klaverklap belyste Esthers Ansigt, der bøjede sig frem og undertiden forsvandt bag et blaagrønt Hefte paa den bladsnittede Nodestol. I den flydende Ibenblankhed af Laagets Underside spejlede sig den hvide Kasseramme, Bundens rødgyldne Metal, Harpens Staalgitter og Hænderne, som oppe ved den skraa Rand gled frem og tilbage paa den glatte Spejlplade.

Fru Berkow sad i en Flugtstol henne ved Kakkellovnen og broderede paa et 212 Lommetørklæde. Gustav strakte sig i en af de smaa Lænestole tæt henne ved Flygelet, hvor han saå Esthers Ansigt lidt forfra, medens Spejlet viste ham hendes Nakke og den højre Haand, hver Gang den kom langt op i Diskanten for at gaa ned i disse yndefulde rislende Løb, der sprudle gennem Schuberts Asdur-Impromptu, hans Yndlingsstykke. Han var klædt i en mørkeblaa Habit, hvis Jakke var knappet helt op til den lille Krave, der bøjede om med en Silkesnip. Af Brystlommen stak Stethoskopet sin Tud op og ved Siden af viste sig den gule Træspids af et Thermometer-Federal.

Flygelet tav. Esther saå hen paa ham med et Smil.

- Det ligger rigtig for Dem at spille Schubert.

- Aa, den gik da ikke saa synderlig godt.

- I Stykker et Sted, - men hvad gør det? - Aa, De siger det Motiv saa nydelig med venstre Haand, - ikke det mindste Plump med Tommelfingeren . . . Kan De huske, hvor dejligt Fru Rappoldi spillede den?

- Ja, bi lidt, - har jeg ogsaa hørt hende spille den?

- Jo, De har, for jeg kan huske, jeg saå Dem paa Koncerten.

213

- Saa? - det maa ellers snart være længe siden.

- Aa ja, lad mig se, - det maa have været November syvoghalvfjerds, - det var, da hun var her første Gang ... De var ogsaa henne paa den første Prøve, da hun spillede Saint-Saëns Koncert.

- Ja, - det glemmer jeg aldrig!

- Jeg maa bestandig beundre Deres Hukommelse, Hr. Zeuthen, sagde Fru Hildegerd smilende, idet hun saa op fra Broderiet. - Husker De saa længe alle, De har set paa en Koncert?

- Det har jeg ikke sagt, Fru Berkow... Der er ogsaa en Tilværelseskamp mellem Erindringerne : de, som er bedst tillempede efter Omgivelserne, gaar af med Sejren.

- Hun bor jo i Dresden, sagde Esther, saa De kan maaske snart faa hende at høre igen.

- Hvor længe var det, De sagde, De vil opholde Dem i Dresden? spurgte Berkow, der var kommen ind fra sit Arbejdsværelse, hvor man under Musikken kunde se ham gennem Portiereportene, bøjet over et stort oprullet Papir paa Skrivebordet. - Hvor kan det egentlig være - det er jo en Omvej?

214

- Jeg har en Bekendt at besøge der. Men jeg bliver der ogsaa kun et Par Dage.

- De maa ikke forsømme at gaa hen og se Gewerbe-musæet.

Esther havde rejst sig. Hun gik frem og tilbage langs Vinduerne og fløjtede sagte Motivet i Impromptuet. Af og til bøjede hun sig frem og indsugede Duften af en Hyazinth.

- Naar rejser De saa? spurgte hun.

- Om otte Dage, - godt og vel.

- Det bliver virkelig et helt Savn, sagde Fruen, - at undvære Dem saa længe, nu da vi lige har vænnet os til Deres Selskab. - Hvor lang Tid bliver De borte?

- Et Par Maaneder har jeg tænkt.

- Neapel, det er jo næppe at kalde en Rejse, bemærkede Berkow.

- Nej ikke for dig, sagde Esther, - du regner jo ikke Atlanterhavet for mer end en bred Rendesten, som du i Nødsfald kan skræve over.

- Aa ja, - saa maa man nu rigtignok ogsaa have Vidde i Benklæderne.

Esther lo. Hun stod bag ved Moderens Stol, bøjet, med Hagen støttet paa den trekantede sorte Fløjls hue, der laa fladt paa Fru Hildegerds brune Haar, kantet af smaa 215 Messingkugler. Den umiddelbare Sammenstilling af det ungdommelige Ansigt over det ældre gjorde Ligheden endnu mere slaaende end ellers. Kun var Fru Hildegerds Ansigt skarpere og magrere, der var kommet fine Smaarynker ved Øjnene og graa Stænk i Tindinghaaret, og Farven var mere gulladen; det var ligesom der faldt et gyldent Reflexlys op over det fra Guldkæden med Patschen og fra en skjoldformet Guldblade paa venstre Bryst, hvorfra Uhrkæden hang ned. Moder og Datter vare ens klædte i sort ulden Kjole, med Skulderpuffer og et bredt Lag foran af Puffer, overspændt af Moiré-Remme.

- Nej, men du river jo hele Hovedet af mig! udbrød Fru Hildegerd leende og trak Hovedet til Side, hvorved Esthers sank ned, som om der ingen Kraft var til at holde det oppe, naar Underlaget toges bort.

- Jeg skulde jo kæle tor Momsen og trøste hende, fordi hendes unge Ven rejser fra hende, mumlede Esther og kyssede Moderen paa Halsen.

Fru Hildegerd drejede Hovedet og kyssede hende paa Kinden oppe ved Øjet.

- Nej se nu, hvor de næbber de to Duer, sagde Berkow.

216

Fru Hildegerd saà op og lo.

- Skulde De nu trøt om Esther, Hr. Zeuthen, at hun er saa kælen, saa hun ikke en Gang kan lade mig i Fred, naar der er en Fremmed tilstede.

- Naa, - og du da? ... For Resten er Hr. Zeuthen da heller ikke længer nogen helt Fremmed.

- Det haaber jeg heller ikke, og jeg tager vist ingen Skade af saadant et smukt Syn.

- Sæt nu Tallerkenerne om, Esther, og lad os spise Appelsinerne.

Esther bød rundt og satte sig i en Lænestol ved Siden af Gustav. De delte deres Appelsiner regelmæssig

efter Hinderne, men Fru Berkow skar sin itu og sugede hvert Stykke ud af Skallen.

- Det er en daarlig Maade, De spiser Appelsin paa, Hr. Zeuthen, sagde hun, saadan smager det ti Gange bedre.

- Hr. Zeuthen er vel opdragen, sagde Esther, det kan jeg godt lide ham for.

- Ja, det er saamæn ikke din Skyld, naar jeg ikke er bleven det ... Jeg kan huske, da Esther var en lille Stump, ikke mer end tre Aar, og jeg en Gang spiste en Appelsin paa den Maade, saa ruskede hun mig pludselig 217 ganske forbitret i Kjolen og raabte: "Momo! Momo! du river jo." ... Jo De kan tro, der bliver opdraget paa En, naar man faar Døtre... Esther har nu altid været en lille Tyran.

Gustav lo: -

- Aa, Deres Tyranni har vist aldrig været saa vanskeligt at bære.

- Ja, det skal De dog ikke sige ... Pas blot paa ikke at gøre mig vred, for saa er jeg ikke til at faa god igen.

De begyndte at tale om Bynyt. Berkow fandt pludselig paa, at han vilde have noget at vide og drillede Gustav ved at paastaa, at han absolut maatte have hørt en Mængde, da han var Læge hos saa mange Damer. Gustav krammede ud med hvad han i en Fart kunde erindre. En ung Dame, der langt ude var i Familje med Berkow, havde slaaet op med sin Kæreste. Fru Hildegerd gjorde en skarp Bemærkning om hende, Gustav og Esther tog hende i Forsvar. Fruen ytrede nogle urimelig rigoristiske Meninger, forsvarede sig og angreb ivrig, undertiden næsten bittert, idet hun af og til understregede et Ord med en Heftighed, der fuldstændig lignede Esthers. Inden de ret vidste af det, havde det ene Ord taget det andet, indtil de vare komne ind paa at 218 drøfte Ægteskabet og Kvindernes Emancipation. Gustav mente, at saasnart Kvinden blev nogenlunde økonomisk ligestillet med Manden, vilde den nuværende Form for Ægteskab falde bort af sig selv, da det kun var Kvindens Mangel paa Evne til at ernære sig selv, der holdt de fleste Ægteskaber sammen.

- Og det mener De er ønskeligt?

- Ja hvorfor ikke, naar det er sandere. For Resten vil det ske enten vi ønsker det eller ej.

- Ja det er naturligvis kun et Tidsspørgsmaal, sagde Berkow.

Fru Berkow slog Hænderne sammen.

- Men Gud, det er dog skrækkeligt! . . . De taler jo akkurat, som om De var Theodor.

- Berkow? . . . Naa ikke værre . . . Jeg havde ventet mig noget ganske andet.

- Ja han! . . . Men en ung Mand som De, De burde dog i al Fald ikke endnu have saadan cyniske Anskuelser.

Berkow lo: -

- Det er nok første Gang, De hører mig blive brugt som Bussemænd, til at skræmme Uartige Børn med.

- Børn! - Ja Børnene, hvad skulde der 219 saa blive af dem? Intet Hjem, intet Familjeliv, - ingen Fader eller ingen Moder -

- Ja, det er rigtignok en Vanskelighed, sagde Gustav, - det véd jeg heller ikke rigtig -

- Børnene skulde naturligvis opdrages af Staten, sagde Berkow. - Det bliver ligesom i Sparta ... Vi kommer øjensynlig paa mange Punkter til at vende tilbage til Grækerne i det sociale Liv.

Men Fru Hildegerd gjorde disse Ord ganske opbragt. Børnene opdrages af Staten! ... jo det vilde nok blive en net Opdragelse! . . . De var hende de rette Samfundsreformatorer!... Og hvordan vilde de saa bære sig ad med Mødrene? . . . Der skulde nogen været kommen og villet tage Esther fra hende! . . . Selv de vilde Dyr vilde jo heller dø end lade deres Unger tage fra dem.

Esther havde længe tiet ganske stille. Hun saa fra den ene til den anden med sine store Øjne og hørte aabenbart godt efter. Saa lagde hun Hagen ned i Haanden, saa nogle Sekunder paa Gustav med et drillende Smil og sagde:

- Naa, saa De vil altsaa aldrig gifte Dem?

220

- Hvorfor ikke?

- Naar De mener, at Ægteskabet er usandt - en raadden Institution -

- Det har jeg ikke ligefrem sagt -

- Kvinder refererer aldrig nøjagtig, sagde Berkdv -

- ... og vi er ulogiske og saa videre... Det har De ikke sagt, - godt, men det var dog omtrent Meningen, og saa -

- Saa galdt det dog i al Fald kun en bestemt Form, - og ogsaa den kunde jeg vel gaa ind paa, naar der nu én Gang ikke gives nogen anden . . . Ligesom Deres Fader, som dog er temmelig enig med mig ... Og hvad mig selv angaar, saa tror jeg for Resten, at Ægteskabets nuværende Form vilde passe meget godt for mig . . . Jeg kan i al Fald slet ikke tænke mig, at jeg nogensinde kunde blive ked af en Kvinde, naar jeg først rigtig elskede hende.

- Aa, saadan, - men De er altsaa bedre end de andre.

- Det har jeg ikke sagt . . . Jeg mener kun, at det ikke kan være det almindelige, at to udviklingsdygtige Mennesker, der passer for hinanden i Begyndelsen af Tyverne, ogsaa passer for hinanden midt i Trediverne -
221

- Men anerkender De da ikke noget, som kaldes Pligt? udbrød Fruen.

- Jo naturligvis, - men hvad De kalder Pligt - -

- Prr! sagde Esther. - Lad os nu ikke disputere hele Aftenen ... Maa jeg rulle Dem en Cigaret, Hr. Zeuthen, saa ryger vi Freden ind.

Hun tog en Cigaretmaskine paa Bordet og rev et Blad Majspapir ud af den lille Bog.

- Vil De væde Læberne, som Fotografen siger, og derpaa befugte den Rand, som er gummeret . . . Ah, hvad er det for en fin Parfume paa Deres Hænder . . . Hvad er det dog det ligner ? . . . Det er ligesom Blyant.

- Naa, - det er Gederoljen, som jeg bruger ved Mikroskopering.

- Nej virkelig! er det saadant et fint Arbejde? . . . Saa havde jeg virkelig Lyst til at lægge mig efter det, sagde Esther smilende og dryssede den tyrkiske Tobak ned i Papirsrenden. - Vær saa god.

- Tak . . . Apropos om Fotograf - De talte forleden om, at De havde været henne at blive taget af... Har De ikke faaet Deres Portræter?

- Jo, - nu skal De se . . . De ligger 222 vist dèr paa Visitkortbakken. - Et smilende og et alvorligt.

- Ja-a, ... de er for Resten gode begge to ... Jeg holder dog mest af det alvorlige.

- Det glæder mig, - det holder jeg ogsaa mest af, men næsten alle Mennesker vil have det huldsalige ... Vil De have et af dem -

- Tak skal De have, jeg sad netop og tænkte paa, om det gik an at bede Dem derom -

- Saa faar jeg da afsat noget af Alvoren.

Gustav tog en Ruslædersbrevtaske op af Lommen og trak frem mellem to Rum en Skillevæg af blaat Moirè, som viste sig at have en skjult Portrætplads. Dèr satte han Fotografiet ind.

- Det Sted burde De vist gemme til et kærere Billede, sagde Esther smilende, medens hun holdt Cigaretten lodret op og betragtede de to Røgfårver, der snøde sig sammen som et Par Baand.

- Hvorfor det?... Det har netop ventet nok . . . Den lille Silkebolig har aldrig været befolket - uden af min Fader, - og den er ,dog egentlig bestemt for et Dameansigt.

- Saa har De formodentlig ikke haft den Brevtaske længe, sagde Berkow.

- Nej, det var da et nydeligt Portræt, Kandidaten dør har staaende paa sit Skrivebord, sagde den gamle Kathrine, og idet hun lod Bakken støtte mod Randen af Skrivebordet og mumlede et "Med Forlov", tog hun med et trofast gammelt Tyendes Ugenerthed Fotografiet op i sin runkne, sortsmudsede Haand.

Gustav kunde ikke tilbageholde et smigret Smil, medens han bøjede Hovedet og valgte et Par af de mindste Stykker Sukker til sin Eftermiddagskaffe.

- Ja, ikke sandt, Kathrine, det er en smuk Dame.

- Kors ja, - og saadant et kønt 224 Udtryk ... Men hun ser sørgmodig ud, næsten lidt stræng ... Er hun ikke munter, hun er dog ung endnu.

- Jo, hun kan saamæn ogsaa være munter, svarede Gustav og hældte Fløden ned i en lang tynd Straale, - bestandig uden at se op og med et lille Smil i Øjnene.

- Nej kan hun det ... Ja det er da vist en yndig ung Frøken.

Kathrine stillede forsigtig Portrætet hen paa Skrivetøjet, løftede Bakken op og gik henimod Døren. Dør vendte hun sig om og så paa Gustav, indtil han drejede Hovedet.

- Rejser Kandidaten saa virkelig i næste Uge?

- Ja jeg gør.

- Der er saamæn mange, der vil blive bedrøvede, naar Kandidaten rejser.

- Saa-aa? . . . Det tror jeg dog næppe.

- Aa, der kommer nu nok noget i Vejen... Jeg drømte saamæn forleden, at jeg kom og spurgte Kandidaten, om De havde passet at faa alle Deres Skjorter vaskede til Rejsen. Saa svarede Kandidaten, at der blev ikke noget af at rejse i Aar ... Og den der blev glad, det var saamæn jeg.

225

- Men hvorfor har du da saa meget mod den Rejse, Kathrine?

- Aa, det bliver jo da saa tomt, naar Kandidaten rejser ... Og Professoren, der skal sidde saadan ganske alene og spise sin Middag og sin Aftensmad, - og Kandidaten ved jo selv, hvor lidt Professoren spiser, naar De ikke sidder og nøder ham ... Og saa har Professoren ingen, han kan gaa op og sidde og snakke lidt med og drikke sit Krus Øl med ... Og han bliver jo nu gammel, gør Professoren, det gaar jo saadan ... Nej ... Kandidaten træffer saa mange unge Damer, - Kandidaten skulde saamæn gaa hen og forelske sig.

- Du ved jo ikke, om jeg ikke allerede er forelsket.

- Saa vilde Kandidaten saamæn ikke tænke paa at rejse.

- Aa, hvad! . . . Saa meget skulde man da stole paa, at Erindringen om En kunde holde ud ... For Resten kunde jeg jo ogsaa være ulykkelig forelsket.

Kathrine var igen gaaet lidt frem i Værelset og satte Bakken fra sig paa Arbejdsbordet.

- Ih, Jøsses nej! - det maatte da være 226 en løjerlig Frøken, som ikke gærne vilde have Kandidaten . . . Nej, saa vilde det da være ganske taabeligt at rejse . . . Saa maa man virkelig passe sine Sager, det kan ikke nytte noget at stole paa - for man ved saamæn aldrig, hvad der kan komme i Vejen . . . Nej, naar Kandidaten er forelsket, saa rejser De saamæn ikke.

- Men jeg sagde jo slet ikke, jeg var forelsket, jeg sagde bare, at du kunde ikke vide, om jeg ikke -

- Ja vel sagde Kandidaten det, afbrød Kathrine ham, idet hun atter tog Bakken og gik hen mod Døren. - Men jeg tænkte jo nok, - for naar det rammer, at jeg drømmer noget fornuftigt, saa skal det aldrig fejle, at det slaar til ... Jeg ved saamæn ikke en Gang, om det er Umagen værdt at sende den Kuffert hen -

- Jo vist skal den sendes hen, Kathrine. - -

". . . om jeg er forelsket? . . . Nej vist er jeg ikke."

Han svarede sig selv resolut, rejste sig og gik frem og tilbage gennem Værelset.

Men alligevel var der noget i, hvad Kathrine havde sagt. Han indrømmede sig selv, 227 at han i Grunden slet ikke havde Lyst til denne Rejse. Han blev ganske ærgerlig, hver Gang nogen spurgte ham, naar han rejste, og han maatte svare: om en Uges Tid. - Hvis det ikke var, fordi den saa længe havde været bestemt,

og han havde snakket om den til saa mange, saa vilde det ikke være faldet ham ind at rejse ... Og hvis han fik et antageligt Paaskud, saa maaske endnu - skønt det vilde være dumt, - for han var jo dog egentlig slet ikke forelsket.

Han holdt meget af at være sammen med hende, han savnede hende, naar han ikke havde set hende et Par Dage, - men saadan havde han haft det med flere Damer. Og naar de saa havde forlovet sig med en anden, saa var han bleven lidt gnaven, - og naar han tilstrækkelig længe havde været borte fra den omsværmede, saa var hans Følelse allerede døset bort eller fordunklet af en nyere og lignende. - Vilde det ikke gaa ligedan med denne Følelse, som han ikke kunde blive rigtig klog paa, fordi den var saa sammensat.

Det, der forekom ham at gøre denne Følelse dybere, var i Grunden kun denne Understrøm af Erindring om en tidligere Følelse, der havde det Førstes og det 228 Forbigangnes forenede Idealitet. Følelser, som vakttes ved denne bestandig levende Erindring, smeltede ganske sammen med de nærværende Følelser, og da de vare farvede af samme Genstand, var det umuligt at skelne, hvad der tilhørte hine. De levende Følelser fik deres Flugt af de Skyggefølelser, som de manede frem, og gav dem til Gengæld Kød og Blod. Det var som disse Luftdanse, hvor en Vampyraand løfter et Menneske over Jorden og under Flugten dier hans Blod, saa den bliver legemlig: - uden Mennesket var Vampyren kun en magtesløs Skygge, uden Vampyren kunde Mennesket ikke hævet sig en Favn fra Jorden.

Var da dette Kærlighed? -

Han kom til at tænke paa det Øjeblik, da han var i Færd med at trække Strømpen over hendes nøgne Fod og havde sagt til sig selv: "Hvis det nu var den Gang, da jeg elskede hende." ... I Grunden syntes han ikke, han var kommen videre . . . Men man kunde dog ikke gifte sig paa dette "Hvis det nu var den Gang".

Dersom han endda havde vidst, at hun var den samme som den Gang. Men han kendte hende ikke som hun nu var, kunde 229 ikke faa fat paa hende, forstyrredes af sit Dobbeltbillede. Hun havde den Gang næppe overskredet den kvindelige Forvandlingsalder, der ofte ledsages af en Tankefrodighed, en Glimren af Indbildningskraften, en Originalitet af hele det aandelige Væsen, der synes at være Blomster paa Barnets Grav og Fødselsgaver til den unge Kvinde. Han vidste, hvor hyppig denne Aandens Herlighed forsvinder igen, saasart Organismen er kommen til Ro, - ligesom et vulkansk Fyrværkeri, der kun straalere over Jordskælvet. Esther var vel ikke som saa mange unge Piger sunket tilbage til Middelmådigheden, men hvor kunde han vide, om ikke maaske netop det, som han den Gang forelskede sig i, havde været saadan en midlertidig Fremtoning. Og hvis han nu gik og levede videre paa en saadan Kærlighed, der kun til Genstand havde den Indfatning, hvori Tryllestenen en Gang havde glimret, - hvilken ynkelig Rolle vilde han da ikke komme til at spille! ... En tragikomisk Rolle i et Elskovsillusionens Satyrspil.

"Nej," tænkte han, "det vilde være langt fornuftigere, om du paa en passende Tid gik hen for at bese Hr. Winthers Galtonske 230 Samling af Familjeporætter og traf Henriette alene hjemme, - langt fornuftigere og navnlig langt sundere. For det kunde dog blive til noget i sit Slags, - men at binde sig til Esther for Livstid paa en saadan Følelse, det er en Umulighed. For de fleste andre kunde det maaske være nok, men jeg maa have noget andet."

Det med Henriette var iøvrig et rent Tankeexperiment. Han følte sig ikke videre tiltalt af hende og tænkte ikke et Øjeblik paa at forny Bekendtskabet. Esther optog ham ganske, og han ønskede intet inderligere end at komme til at elske hende fuldt ud med en salig Skælven af hver inderste Nervefiber, uden nogen Skygge af Tvivl.

Han ventede paa et Øjeblik, da hans gamle og hans ny Esther smeltede fuldstændig sammen. Han trøde paa en pludselig Straale, der samtidig kunde glimre gennem alle disse spredte Punkter og forene dem til én Glorie. Han haabede paa et stormfuldt Minut, der skulde rive alle konventionelle Klædningsstykker og Smykker af, blotte hende for alt hvad der gjorde hende behagelig, indtagende, elskværdig, og lade hendes Sjæl 231 vise sig i nøgen Statueskønhed, altfor gudindestolt til at være blufærdig.

Saa, mente han, maatte hans Lidenskab flamme op, nyfødt og stærkere end nogensinde - hvis den endnu kunde.

For han gik med den hemmelige Frygt, at han var tørret ud, - at han ikke virkelig kunde elske længer. Det bares ham undertiden for, at naar han greb efter Kærlighedens Bæger, saa var kun det ætheriske Skum og det plumpe Bundfald tilbage for hans Læber, som tørstede efter selve den gyldne Vin, hvor Skum og Bærme ere forenede og opløste i én lueflydende Elskovsdrik.

- Se, de har allerede faaet tændt Lys derinde, udbrød Esther, og hendes gule Ridehandsker pegede frem over den flagrende Man.

En rødgul Lysstrøm gød sig ud fra Ridehusets Gavl, oversvømmende en Strimmel af den rimhvide Jord og det inderste af et Par Træer, der vare ligesom kandiserede, medens Alleen til begge Sider straaledede blaalig og blinkede i det stille Fuldmaaneskin.

Det var Hjemkomsten fra en af deres sædvanlige Rideture. Kun havde Wulff ikke haft Tid til at ride med, og Henriksen havde skøttet sig selv, saa Gustav og Esther havde været saa godt som alene. - De var redet

233
ud ad Boulevarden, der strakte sig dæmrende og taaget i det begyndende Tusmørke, uden Lygteblussenes punkterede Linjer, med de uendelige Pyramide-Geledder af Stativerne om de smaa Trækoste. Oppe paa den ensomme Voldstump kunde man se Maanen over Tagene, og dens blege Lys skød sig lige ind mellem de metalgrønne Stammer, hvis graa Skygger afstregede det gule rimdryssede Løv, der knasede under de travende Hestehove. Da de fra Grønningens Skygge dukkede ud paa Langelinje, var det sidste Dagskær druknet i det natlige Maaneskin, et Krystallys over en krystaliseret Jord. Kastelsvolden med dens Træer stod som en let Kridttegning, det gnistrede rundt om fra den hvidpudrede Jord, som om den var elektriseret af Maaneskiven, det blanke Sund havde en bred Maanestribbe ligesom et Guldbælte over et Staalharnisk, og oppe over dem tindrede det mod det dunkle Himmelblaa som Stjærner fra de fineste, usynlige Kviste. Da de red tilbage langs Søerne, knitrede og klingrede de smaa Bølger inde ved Bredden med Restsplinterne af Nattefrostens Is, og denne fine krystalinske Musik af Is og Vand havde med sin urolige Syden som af en hemmelig Ild ledsaget deres Hverdags-Passiar - 234 ligesom et af disse Operastykker, hvor Indholdet er lagt ned i Orkestret.

Medens de luntede over Ridepladsen, lod Gustav alt dette passere Revue med en vemodig Følelse af, at en saadan Aften maaske aldrig kom igen. Han saå paa hendes slanke Skikkelse, der vuggedes yndefuldt paa Hesteryggen, helt overgydt af det milde Lys. "Ja, hvis Livet var saa let og straalende som en saadan Tur," tænkte han, - "hvad andet kunde jeg da ønske mig end altid at have hende ved min Side- -" . . . Esther bøjede sig frem og klappede Ulrikkas Hals med en smilende Trang til at være kærlig; - hun følte sig lykkelig og rolig, men tænkte ikke paa Gustav, - eller lagde i alt Fald ikke Mærke dertil; han var kun tilstede i hendes Bevidsthed som noget, der hørte med og ikke kunde tænkes borte.

Da Manegens Dør blev lukket op, saå de Wulff holde paa en sort Hest, lige midt for. Han sad med Benene strakte frem i Stigbøjlerne, fremadbøjet, med Kasketten skudt tilbage paa Hovedet, skødesløst og ligesom sløvet i Badet af en tæt Damp, der vældede ud fra Hesten som fra en kogende Kedel, bølgede op om hans Skikkelse, der undertiden 235 blev ganske utydelig med vibrerende Omrids, hvirvlede helt op i Gassen, hvor den lyste med gule og rødlige Farvepletter. Under Taagen glinsede det sorte Hesteskind med krumme Svedstriber. Den stod ubevægelig; kun af og til løb der en svag Dirren hen over den; den stærke Hals sænkede Hovedet, som prusted hvide Aandestøtter ned i Gruset. Da Wulff hørte dem komme, drejede han langsomt Hovedet, rettede sig lidt i Sadlen, men beholdt Benene i den hvilende Fremstrækning, hilste og satte Kasketten lige paa Hovedet.

- God Aften, - vel redet?

- En prægtig Tur, sagde Esther.

- Ja, det var sgu ligefrem kønt, bekræftede Henriksen.

- Den sorte Hest synes jeg, jeg skulde kende, sagde Esther. - Er det ikke Romulus?

- Jo-o, svarede Wulff, undertrykkende en let Gaben.

- Han er saamæn bleven godt vasket, bemærkede Henriksen. - Det er sandt, har du set Frøken Berkows nye Ridepisk, som Frøkenen har faaet til sin Fødselsdag . . . Den er ellers fix.

Esther, som var staaet af Hesten, rakte 236 Ridepisen op til Wulff. Han tog den med det samme Udtryk af vranten Dorskhed, saå paa den og bøjede den uden at sige noget. Det var en Fiskebens-Ridepisk, overflettet med Kattetarm, fin og smidig, med en Silkedusk i Spidsen og endende foroven i en Gulddup.

- Det er ægte Guld, sagde Henriksen, - og dør skal du se Frøkenens Navnetræk.

Wulff svarede ikke, men svippede i Luften med Pisen.

Denne svirrende Susen jog en Skælven gennem Romulus. Den før sammen, hævede Hovedet og lagde

Ørene tilbage.

- Du skal ikke være bange, sagde Esther mildt og strøg den over Mulen.

Wulff skar et onskabsfuldt Smil:

- Nej, det Legetøj vilde saamæn ikke bide paa dig ... Du er vant til haardere Konfekt.

Esthers Øjenbryn trak sig sammen. Over hendes lyse Sindsstemning kastede disse Ord en Skygge af Livets Raahed. Hun saå med andre Øjne, mistænksom paa denne Damp, der kogte frem fra Romulus' Bug, og Ridehuset blev hende uhyggeligt, som om der var foregaaet noget barbarisk derinde, medens 237 hun havde redet lykkelig og sorgfri ude i den stille, straalende Nat. Hun sagde ikke noget, men kælede endnu ømmere for Romulus og saå ind i dens store tungsindige Øjne med et vemodigt Smil, som om hun vilde sige: "Stakkel, er de onde mod dig?" -

Gustav kastede et bistert Blik fra hende op paa Wulff, hvem han havde Lyst til at banke. Men Berideren lagde ikke Mærke til Nogen af dem. Han var faldet lidt forover igen og stirrede stivt ned paa Snuden af sin Ridestøvle, der spændte Stigbøjlen frem og ud til Siden.

Esther følte et Puf paa sin Albu. Det var Ulrikka, som var gaaet et Par Skridt frem og vilde minde om Sukkeret.

- Vil De holde det, Hr. Zeuthen? bad Esther og rakte ham Posen. Saa tog hun to Stykker Sukker ad Gangen, et i hver Haand, og rakte dem samtidig til begge Hestene. Hun maatte se til den venstre Haand, som Romulus aad af; den var kejtet og voldsom i sine Bevægelser, saa den var lige ved at skubbe Sukkeret bort eller snappe i Haanden, medens Ulrikka tog det sirlig og akkurat med sine behændige Læber.

Wulff sad af. Oppasseren kastede det 238 røde Dækken over Romulus, der gumlede besværlig paa sit fjerde Stykke Sukker, som den tabte en Stump af uden at lægge Mærke dertil.

Esther lod endnu et Par Gange sin Haandflade stryge kælede hen over denne sorte Mule, der var blød som et Muldvarpeskind, og som under hendes glatte Hud fik en nervøs Sitren af stille Vellyst.

"Hvad mon man vel vilde faa at vide, hvis den kunde gøre sig forstaaelig," - tænkte hun, idet hun saå efter Romulus, da den blev trukket ud.

239

XV.

Romulus - eller som dens officielle Navn lød: Remonte Nr. 311 - var født paa Landet i Sydsjælland. Eller rettere sagt, det var Peter, som var født dér. Kært Barn har mange Navne, siger man, men det var kun det sidste Navn, som den havde i denne Egenskab.

Da den begyndte at se, var der lutter grønt forneden og straalende blaat foroven, som skar den i Øjnene; - og saa, tæt ved, noget stort og mørkt, der bevægede sig og var varmt og blødt at gnide sig op ad, og som slikkede. Peter slikkede igen; og da den havde gjort det en rum Tid, fik den noget blødt imellem Læberne, som indbød til at 240 suge, og gennemrisledes saa for første Gang af Næringens Livsglæde.

Senere hen, da den med Fare for at falde over sine lange Ben var slentret bort fra Moderen, stødte den paa noget, der lignede hende i høj Grad. Da den vilde prøve at puffe til det med Mulen, rejste der sig op af Græsset noget paa lange Ben ligesom den selv. Dette Billede af den selv stak Hovedet ind under Bugen paa det store Dyr, der lignede Peters Moder, og begyndte at suge. Saa gik Peter om paa den anden Side og fandt sig ogsaa noget at suge paa. Og dér stod de hver paa sin Side og diede, indtil Hoppen rystede dem af sig og lagde sig ned.

Peter gik over til sin Moder, og dens ny Ven fulgte med for ogsaa paa sin Side at nyde Gæstfrihed. Da de endelig vare ganske mætte og havde et Overmaal af Kraft, jog de efter hinanden frem og tilbage over Marken, indtil de tilsidst trætte strakte alle fire fra sig. Dér laa de med Ryggen mod hinanden i det fugtige Græs og bagtes af Solen. Man skulde tro, det var et Monstrum af et tohovedet og ottebenet Føl, som var bleven flakt.

Saaledes voxede de da op sammen. De Vare fælles om Mødrene, sov op ad hinanden, 241

legede sammen og begyndte samtidig at faa Smag for Græs. Men deres Hals var endnu for kort; de maatte spærre de lange Ben fra hinanden paa den latterligste Måade, og saa kneb det endda med at naa Kløveren, der ogsaa endnu var lille, ligesom de. Saa var det, Peter var saa heldig at opdage, at man kunde naa Græsset henne paa Gærdet, og derhenne gik de bag ved hinanden og nippede. . Bag ved Gærdet var der mange Træer og Blomster, der var større og mere straalende end de, der grøde rundt om i Græsset, og som Peter aad. Der var ogsaa oppe paa en Høj tre uhyre Blomster, en blaa, en lyserød og en hvid; men de begyndte at bevæge sig og tale, og da de kom nær og stod inde paa den anden Side af Gærdet, havde de Ansigter og Hænder ligesom Vogterdrengen, men hvidere. Ansigterne smilede, Hænderne strakte sig ud imod dem. De tre kom ud paa Marken og lokkede ad Peter og Hans. Især vilde de gjerne have fat i Peter; men den lod Hænderne komme lige hen til sig og satte saa afsted i et Par Spring. For den foregaaende Dag havde en Dreng lokket den hen til sig og slaaet den med en Kæp. Derved havde Peter lært, at der var Forskel paa Gode og Onde. Men 242 det var vanskeligt at kende dem fra hinanden paa Afstand.

Tilslidst overvandt Nysgjerrigheden dens Frygt saa længe, at den Blaa kom til at stryge sin Haand ned over dens Mule. Peter, som var meget kilden, havde aldrig følt saa sød en Fornemmelse; og dens Øre blev kildret af hendes bløde og klare Stemme, der var lige saa forskellig fra Karlens og Drengenes, som hendes Hænder vare glattere og finere end deres. Den fik ogsaa Lov til at nappe med sine lange bevægelige Læber i disse Fingre, og da den tilslidst fik en imellem Tænderne, klemte den sagte til. Den Blaa udstødte et lille Hvin; Peter gav forskrækket Slip, fik et Klask over Mulen og Tilgivelse. De blev snart saa fortrolige, at den Blaa kunde staa lige ved Siden af den og klappe dens lodne Ryg med det tykke krøl!ede Haarlag eller lægge sin Arm om dens stridmankede Nakke.

Det blev et varigt Venskab. Den Hvide og den Lyserøde fik ogsaa Lov til Smaafortroligheder, men de forsvandt snart aldeles. Den Blaa derimod syntes at høre med til Stedet. Hun viste sig af og til udenfor Gærdet, og kom tidt ud paa Marken til den, - em 243 ikke før, saa naar Himlen begyndte at blive rød som en Kløverblomst og Skyggerne voxede saa lange, saa at Peters Ben strakte sig over hele Marken og dens Hoved var oppe paa Bakken hinsides Vejen, hvor den aldrig selv havde været, - saa kom hun.

Peters og Hans' Mødre blev flyttede ud paa en Mark længer borte, og de to smaa maatte følge med. Den Dag var Peter bedrøvet over ikke mer at kunne se Gærdet, bag ved hvilket den Blaa bøde. Men hun var trofast og kom ud til den hver Aften. Naar den laa hos Moderen, sprang den op og løb hende imøde, saasnart den saå hende eller hørte hendes Stemme. For Peters Moder var skinsyg og ængstelig over sit Barn, saa det gik ikke an, at den Blaa kom i Nærheden af hende. Og undertiden, naar de havde taget Afsked og den Blaa allerede var et Stykke paa Yej, kom Peter galoperende tilbage og puffede hende sagte i Ryggen, at hun skulde vende sig om og endnu et Par Gange stryge med sin bløde Haand ned over dens Mule. Der var ingen Nydelse, som overgik denne.

Det skulde da være et rigtigt flyvende Firspring ned over Engen, der fjerede under 244 Hovene, bag efter Hans eller med Hans i Hælene paa sig, indtil de drejede af hver til sin Side i et Kurvesving, der næsten lagde dem hen ad Græsset. Eller ogsaa den Leg, som gjerne gik forud, og som bestod i, at Peter vilde nappe Hans i et af Forløbene og Hans forsøgte at faa Bid i Peters Mankeknode, indtil de, trætte af disse Undvigelser og Finter, som de vare lige behændige i, rejste sig og gik løs paa hinanden med Forhove og Tænder, som det bør sig en ret Hestekamp at stande - selv om den er skrømtvis.

Saaledes drog Sommeren hen over dens Barneliv, som et langt Kærtegn af Naturen, med lyse, varmedirrende Solskinsdage, kølede af frisk Vind og muntre Smaabyger, med stjerneblinkende og maanestraalende Nætter, med sød saftig Kløver, der mættede Luften med sin Aande og var saa vadedyb, at den kildrede Bugen med sine tykke Blomsterduske, med Moderømhed og Kammeratglæder, med forkælende Menneskehænder.

Og saa kom Efteraaret med nøgne hvidgule Marker, som Kornet ikke længer bølgede over, med et barsk Vejrligt, som begyndte at bide, med Pløjningerne, der tog begge 245 Følhopperne i Brug. Det var, som om Livet begyndte at vise Tænder - men med et Smil. For det Hele faldt dog ret behageligt, Peter og Hans tog sig det temmelig let. Medens Mødrene trak Ploven, slentrede de ved Siden i Furen, bag efter hinanden; af og til muntrede de sig med en Galop over et Par Marker. De hørte deres Mødre blive skældt ud, men det forstod de ikke. Og for Resten var det da heller ikke noget at tage sig nær; - saa længe Livet kun griber til Skældsord i al Gemytlighed, er der endnu langt igen til dets sidste Midler.

Men med Vinteren kom den fuldstændige Hviles Tid, indelukket, lun, - maaske en Smule kedelig, især da Hans en skøn Dag forsvandt. Peter savnede den og følte sig lidt ensom. Den opholdt sig i et halvmørkt Rum ved Siden af Stalden, som det udskiltes fra ved en Gitterdør. Det havde før været brugt til Selekammer; en gammel Lugt af Læder og Blanksvæerte blandede sig med Duften af frisk Halm og den skarpe Ammoniakdunst. Naar Vejret var godt, strømmede den friske Luft ind gennem Staldens øverste Halvdør, der åbnede en kort Udsigt over et Hjørne af den græsrige Gaard forbi 246 Brændekuberne og Risbunker, som Hønsene trippede om imellem, til Loen, der lod en Røg slaa ud af Døren, medens Tærskemaskinens bølgende Surren og afbrudte Lyd fyldte Tiden hyggelig med sin søvndyssende Ensformighed. Saa snart Nogen kom ind i Stalden, var Peter strax henne ved Gitret og stak Mulen ud mellem Tremmerne.

En Gang om Dagen var det den Blaa, der kom for at besøge den. Hun var rigtignok bleven graa; men det forvirrede ikke Peter. Den havde lært at se bort fra de tilfældige Farver. Den vidste meget godt, at det blaa eller graa ikke hørte rigtig med til hende, og at det ikke gjorde ondt, naar den bed i det. Hendes Skikkelse var let at kende, og hvordan den ellers saa var farvet, saa var hendes Haand lige hvid og blød og den klare Stemme lige kildrende for Øret.

Hun var iøvrig ikke den eneste, som forkælede den. Ogsaa Karlene lod i Forbigaaende en barket Næve glide hen over dens Fløjls-Mule; Drengene kom ind i dens Lukaf og legede med den; og en stor skægget Mand med lodden Kabuds, der fra først af havde givet sig meget af med den, betragtede dens Væxt med stigende Stolthed.

247

Peter saå hvert Øjeblik fremmede Mennesker komme hen til den i Følge med denne Mand, der klappede den paa Ryggen med sin store Haand, kneb det venstre Øje helt til, vrængede Munden op mod det højre Øre og sagde: - "Dèr skal De se et Stykke Føl," - hvad han snart ombyttede med: - "Dèr skal De se et Stykke Plag," indtil Udtrykket: "Der skal De se et Stykke Hest" - blev den ufravigelige Formel.

Nogen Tid efter at det sidste Udtryk var kommet i Brug, begyndte Peter at prøve saa smaat paa Livets alvorligere Del: at gaa for Plov. Men det faldt den let, da den havde et Overflod af Kraft, som dog skulde have Udløb; - det er en Fordom, at Udløbet i Leg er behageligere end Arbejde, - og Peter havde ingen Fordomme. Kun vilde den have Lov til at tage det i Ro og Mag; den forlangte en Frist i Vendingen ved Forpløjningen, hvor den yndede at se sig lidt om og undertiden nappe en Tot Græs. Og trak det lidt længe ud, saa udsatte den sig kun for et Skjældsord eller i det højeste et Dask med Reblinerne over Ryggen. For den skæggede Mand med Kabudsen, der gik bag Ploven med Linerne over Nakken, han var en billig 248 Mand, der heller ikke mente, det kom an paa et Sekund eller to, især da de snart kunde indhente det forsømte. Blot Peter lagde sig lidt frem i Drættet, saa skar det blanke Plov-jærn hvislende gennem Markjorden som en Køl gennem Vand, og Græsbløgen hævede sig og krængede sin brune Muldflade op med fed Føde for de sortglinsende Raager, som trippede i Kølstriben for at fiske i dens rørte Vande. Men Manden med den lodne Kabuds greb fastere om Plovstjærten og mumlede gennem sin vrængede Mund: "O ho, Peter! nu skær'en."

Naar den saa om Aftenen kom slentrende hen til Porten i Gaarden, saa kom gærne dens Veninde ud ad Køkkendøren lige for eller gennem Havelaagen ved Siden af. Hun klappede dens Mule, der dryppede af Vand, og gav den Rugbrød eller Sukker. Om Efteraaret spiste den Æbler med stor Begærlighed.

Saaledes var Legen gledet over i Arbejde, - idyllisk nok. Og hvis Peter havde kunnet modtage samme elementære Undervisning som dens Navner Vogterdrengen, der undertiden fik den til at spidse Øren, naar han læste over paa sin Bibelhistorie, saa vilde den næppe haft noget synderligt at erindre 249 mod sin Skabers berømte Udtalelse om, at alt var saare godt. -

- Dèr skal De se et stolt Stykke Hest, sagde Manden med den lodne Kabuds en Dag og lod sin store Haand drøjt kærtegnende falde ned paa Peters Kryds, medens han med det ene Øje, der ikke var helt sammenknebet, blinkede til et Par blaa Mænd, hvis blanke Knapper skar Peter i Øjnene.

- Sikken Ryg - som den var trukket efter en Snor, - og se rundt om, han er ligesom han var høvlet ... Og saa er han saa from, at jeg kunde lade min lille Tøs køre ham.

- Ja, vi faar den vel for ottehundrede.

Kabudsen skubbedes helt skævt paa Hovedet, saadan kløede Manden sig bag Øret. Endelig gav han Haandslag. Det var et daarligt Aar, Foderstanden var slet og han havde i Grunden aldrig haft Raad til at holde saa god en Hest.

Peter fik en Grime paa og blev trukket ud af Gaarden. Veninden viste sig slet ikke. Da den nede paa Landsbyens Gade saa sig tilbage og vrinskede, stod Manden under Kastanjetræet udenfor Porten, og hans Haand, der var ganske rød i Sollyset, stod som en 250 Kasketskygge under den lodne Kabuds . . . Peter havde været en af hans Stoltheder, og han havde ikke mange.

Men Peter blev sat i Spring af et Rap og travede videre uden at vide, om den var købt eller solgt.

Et Par Dage efter blev der i Stambogen for 4de Artilleriregiment indtegnet en Remonte med Stamnummer 311, Indkøbspris 800 Kroner, Vallak, 4 Aar gammel, sort af Løb, Tegning: Stjærn, Snip og Hvidkrone, tilgaaet Regimentet den 10de Maj 1882 ved Remontekommissionen. - Det var Romulus.

Den begyndte at blive redet til af Henriksen, som ikke fandt den ulærvillig eller vanskelig at behandle. Den havde nogle legemlige Egenheder, som lagde Hindringer i Vejen. Den var kilden som den kildneste Hoppe og holdt ikke af at Schinklen blev lagt til. Kæbebenene stod ikke saa meget ud, at Spytktjertlerne kunde glide ind under dem, hvilket gjorde den tilbøjelig til at sætte sig imod en stærk Hovedbøjning. Desuden var den lidt svag i Bagbenene, hvis Koder var temmelig lange, og den havde ikke let ved at trække

dem ind under sig. Men naar der blev taget tilstrækkeligt Hensyn dertil og 251 man gik frem med en Smule Forsigtighed, vilde Dressuren ikke blive synderlig vanskelig, og en smuk Ridehest kunde der komme ud af Fyren, som med Undtagelse af disse Mangler var mønsterværdig skabt: - Ryggen kort, en kort og bred Lænd og et langt Kryds.

Skønt alt saaledes tegnede ganske godt og skønt den aabenbart var i Færd med at rykke op paa et højere Værdighedstrin, var Romulus slet ikke tilfreds. Den hang ofte med Næbet og vilde undertiden ikke æde. Den længtes, - savnede sit forrige Liv, men især sin Veninde og hendes Kært tegn. Denne Erindring kom i Begyndelsen næsten periodisk, naar det røde Aftenlys skraanede ind gennem Staldvinduet; - af og til manedes den frem ved et tilfældigt Indtryk, for Exempel naar den paa det lille Stykke Gade fra Kasernen til Ridebanen hørte en Damestemme snakke op og le, eller naar Henriksen undertiden efter Ridningen gav den et Stykke Sukker. Saa viste der sig pludselig for den et dunkelt og gennemsigtigt Billede af den gamle Veninde, utydeligere end et Drømmebillede, kun en Smule mere sanseligt end det Billede, der uvilkaarlig danner sig, naar et Menneske tænker paa en god Bekendt. 252 Samtidig dermed følte den over Mulen noget som et Strøg af en uendelig let Haand, og undertiden fik den en sød Smag i Munden. Den var strax meget glad, men snart efter, naar Fornemmelserne begyndte at svinde bort, blev den overfaldet af en dump Sløvhed, hang med Hovedet og rørte ikke Havren. Hvis den netop i det Øjeblik havde Dressur-Halvtide, var den mindre opmærksom og bekvem end ellers ... Det var denne Erindring, der holdt sig længst; ellers var dens Landliv snart dunstet bort. Kun havde den paa varme solstraalende Sommerdage ofte de store udspilede Næsebor fulde af krydret Høduft og Kløveraande, men den vidste ikke længer, hvad det var. - -

Den var allerede kommen godt ind i Dressuren, da der en Juli-Formiddag blev mønstret for Obersten i Ridehuset. Der var tre Dyr læger, flere Beridere og et Par Officerer tilstede. Forsamlingens Talrighed forvirrede Romulus, Uniformernes Knapper og Guldtræsser blændede den. Den var urolig og vilde ikke rigtig gaa paa Volten. Et Par Rap af Ridepysken gjorde den vildere. Obersten raabte til Henriksen, at han skulde slaa ordentlig til, den kunde jo ikke mærke det. Berideren, som begyndte at blive ærgerlig 253 over, at Hesten prostituerede ham, drev den et Par stærke Flanketræk. Dette gjorde Romulus ganske rasende; - den havde i sine første fire Aar ikke vidst, hvad en Pisk var, og var endnu aldrig bleven saa voldsomt behandlet. Efter et Par Spring rejste den sig paa Bagbenene, saa den stod næsten lodret i Vejret. "Hug den i Hovedet, - den tykke Ende," raabte Obersten. Romulus tumlede ned, ramt af Knappen mellem Ørene, og blev ført ud, sviende og ørhovedet.

Om Eftermiddagen forlangte Obersten, at den sorte Remonte skulde føres frem igen. Henriksen gjorde Indvendinger.

- Nu skal jeg sige Dem noget, Hr. Oversergeant, buldrede Obersten med sin barske Stemme, - den Hest kan blive til noget, den har Karakter, den er ridestædig -

- Undskyld, Hr. Oberst, - jeg har altid fundet den meget lærvillig.

- Den er som jeg siger . . . Der er blevet taget for let paa den, det er Sagen ... Nu tager jeg Deres Kæledægge fra Dem og lader Wulff lægge Schinkler til.

- Men Wulff kender jo slet ikke noget til den, Hr. Oberst.

254

- Wulff rider den, som jeg siger, og det strax.

Den anden Mønstring fandt Sted ude paa Ridebanen. Obersten og Officererne stod henne ved Manegens Dør. Eftermiddagssolen straaled ned mellem Voldtræerne med indfaldende Lys paa de militære Ansigter, der blussede efter en bedre Middag hos Obersten, som nu vilde traktere med en særlig fin Berider - Dessert. Oppe fra Voldskrænten kiggede nogle Gadedrenge ned.

Romulus, der havde faaet Springtøjler paa, gik meget smukt og føjelig under Wulff midt ude paa Banen. En af Gadedrengene fløjtede skingrende Boccaccio-Marsch; Henriksen, der stod og snakkede med en af Dyr lægerne, nynnede halvhøjt: "Nu gaar'en, - nu gaar'en, - nu gaar'en godt igen," - og slængte Hænderne paa Ryggen og lagde Hovedet paa Siden, medens han i Tankerne fortsatte sin Melodi. "Se hvor flinkt det gaar nu, Hr. Oberst," udbrød Stabsdyrlægen. Men Obersten bed sig fortrædelig i Knebelbarten; hans ophidsede Nerver havde belavet sig paa et mere pirrende Skuespil.

- Jeg kan ikke se rigtig, raabte han. - Træk Volten nærmere her hen.

255

Allerede ved Stemmen blev Romulus urolig. Og da den kom hen i Nærheden af Døren og saå den høje Mand, hvis Uniform overstraaled de andres, blev den sky. Den havde ham i venlig Erindring fra om Formiddagen og vilde ikke gaa frem imod ham. Et Par Piskeslag gjorde den saa vild, at den fuldstændig tog Magten fra Wulff, brød ud af Volten og trak sig hen imod Porten. Men Obersten havde afskaaret den Vejen og skræmmede den tilbage med den dragne Sabel, der luede i Sollyset. Nu var Romulus ikke længer til at holde

Styr paa; Wulff var et Par Gange nær ved at blive Græsrytter.

- Longen, - hvorfor Fanden er Longen her ikke? raable Obersten, - og hent mig en Ghambriére, - i en Fart.
- Skolens Ghambriére er hos Sadelmageren, Hr. Oberst, sagde Henriksen, der fik Mod til en Nødløgn.
- Jeg skal hente min, sagde en lille Løjtnant, der vilde indynde sig.

Romulus var bleven longeret og bragt til Ro, da den lille Løjtnant kom springende med sin Chambriére. - Nu maatte 256 Beriderpiskeren dog bruges til noget, og det forbandede Dyr skulde da ogsaa have at vide, hvad det var at bryde ud af Volten, naar den blev mønstret for Obersten.

Obersten, der havde Longen i højstegen Haand, befalede en Sergeant at tage Chambriéren og tugte Synderen. Et Par Slag irriterede Romulus tilstrækkelig op; - rasende indlod den sig paa Kampen med Overmagten. Den lange Chambriére-Snært strimede dens Sider, Ridepiskens Flanketræk kappedes med Schinklernes Sporehug, medens Kapsunet martrede dens følsomme Mund.

- Hug til, for Satan! raabte Obersten til Sergeanten. - Aldrig give efter for en Hest, det er Beriderkunstens Alfa og Omega.

Det varede ikke længe, før Obersten fandt, at han selv maatte haandtere Chambriéren, hvis det skulde faa nogen Art.

Henriksen bad Stabsdyrlægen om at gaa imellem. Da denne kom tilbage med uforrettet Sag, forlod han Ridebanen. Efterhaanden begyndte Officererne og de andre Beridere at mumle indbyrdes, at det snart kunde være nok. Dyrlægerne kom overens om, at hvis Hesten fik Kongestioner til Hovedet, 257 maatte de angive dens Behandling som Aarsag. En af dem gik frem og forestillede Obersten, at Dyret øjensynlig slet ikke mer vidste, hvad der forlangtes af det . . . "Det skal jeg nok lære den," svarede denne.

Og Piskningen blev ved.

Endelig, da Mishandlingen uafbrudt havde varet henvend en Time, var Romulus saa udmattet, at den stod stille og kun for reflexmæssig sammen, hver Gang den hørte Chambriérens Hvin nærme sig gennem Luften. - Saa blev den ført bort fra Ridebanen.

Fra denne Dag af, som ganske havde forandret Romulus' Karakter, var det en erklæret Krig, en Kamp paa Liv og Død af en Værgeløs mod hjærteløse Fjender, som havde alle Rideskolens Torturmidler til Raadighed. To til tre Timer daglig blev den Maaned efter Maaned bearbejdet med Ghambriére, Ridepisk, Sporer og Kapsun.

Obersten interesserede sig særlig for dens Dressur, der var overladt til Oversergeant Wulff. Denne Berider var hans Yndling og repræsenterede hans ubøjeligste Principper. Wulff smigrede altid Obersten og lagde sig endogsaa efter at ligne ham; hans Ansigt havde noget af den samme magre Haardhed, 258 og det lykkedes ham at give Knebelbarten det ægte militære Snit, som Oberstens havde. Naar han var gnaven, bed han op i den og talte gennem Næsen, ligesom sin høje Foresatte. - Han var en udmærket Rytter og en slet Dressør. Det faldt ham ikke ind, at lægge synderlig Mærke til Hestens legemlige Egenheder, endnu mindre at rette sig efter dens Temperament; han kendte ingen Lokkeforsøg (undtagen naar han var for mat til nogen anden Methode). Den brutale Piskekraft var det eneste Middel han brugte, og det i den raeste Form, uden at give Romulus den Frist, som den var vant til at have, uden at standse med Revselsene for at prøve, om den ikke var faldet til Føje.

Til Tider var Dressuren saa voldsom, at Wulff maatte have en Afløser. Et Par Gange hændtes det, at han maatte holde inde og drikke Vand og tilsidst sidde af, fordi han var lige ved at faa ondt, og at den Berider, der indtog hans Plads paa den varme Sadel, endelig besvime og maatte bæres ud, medens en Sergeant allerede i nogen Tid var frafaldet Brugen af Ghambriéren, fordi han næsten ikke kunde løfte Skaffet. Da saa Romulus efter ham, de slæbte ud som et Lig; der 259 tindrede noget i dens mørke Øje, og de forpinte Muskler dirrede af en vild Glæde: endnu var den dog stærkere end de.

Undertiden var Romulus rent tosset og tumlede om som i Vildelse. I et af disse Anfald kastede den sig ned, og hvad der først var hændet tilfældigt, brugte den senere som Krigslist. En Dag lykkedes det den virkelig paa den Maade at knække en Arm paa Wulff. Men Staklen havde ikke engang den Tilfredsstillelse at vide, hvad dens Fjende led. Den mærkede kun, at han ikke viste sig i et Par Uger; i denne Tid blev den ofte redet af Obersten selv: de var to Ridepiske af samme Stykke Fiskeben. Romulus forsøgte at befri sig for den anden paa samme Maade. Men Obersten var heldigere; han kom ned paa Benene, sad igen overskrævs paa Ryggen, da den rejste sig, og tampede den derpaa saa længe, at den tabte Sans og Samling og segnede om. Saa beordrede han sine Underofficerer ind med Ghambriéren og lod dem gennempiske den paa en Gang. Med Forbenene trukne op under sig og Hovedet kastet tilbage langs Siden laa den og blev hudflettet, indtil den endelig sprang op, rasende at" Smerte. Endnu samme Eftermiddag lod han 260 den kaste om, snære

med Longen og piske af tre Beridere, hvem han truede med Fugtling, hvis de ikke slog ordentlig til. Det var Romulus' Held, at der dog ikke kom det rette Hjærtelag i Slagene, som ramte Jorden, hver Gang Obersten fjærnede sig.

Men Obersten kendte ogsaa sindrigere Torturer. En Tid lang forsøgte han at udtørste den; Henriksen skaffede den Vand. En Dag, da den ikke vilde springe, lod han kaste et Knippe Halm ind under Bugen paa den og stikke Ild deri. Men Romulus sprang ikke; den vilde vise sin Standhaftighed, skønt den, trods sit romerske Navn, intet havde hørt om Mucius Scaevola, - og den brændende Halm maatte rages ud igen.

En eneste Fordel havde Romulus af disse Mishandlinger: efter de værste af dem kom den ikke i Remontestalden, men lukkedes ind i Boxen, hvor den havde Rum til at bevæge sig i og et blødt Halmlag at hvile sig paa. Det skete iøvrig ikke for dens Behageligheds Skyld, men for at ingen skulde se, hvor skrækkelig den var tilredt af Svulster, Ophovninger og fingertykke Blodstrimer. For der taltes temmelig hyppig om dette Barbari blandt Officererne. Selv de hærdede 261 Militær-Gemytter følte sig uhyggelige, naar det berygtede Nummer 311 blev nævnet.

Endelig, efter henved et halvt Aars Pinsler, var dens Modstandsevne brudt. Den var som en Klud, og med temmelig stor Lethed blev de sidste Nykker og Egenheder piskede ud af den, ligesom man banker Støv af et Tæppe. De fleste vare rigtignok først piskede ind i den og saa ud af den igen; det kunde synes uindviede en Omvej, men beviser i Virkeligheden Methodens Fortrinlighed, at den kan bruges til saa modsatte Formaal - ligesom Akilles' Lanse. 311 begyndte altsaa at blive handelig; kun havde den beholdt en utilladelig Egenskab: - den var saa kilden, at den ikke kunde lade være med at slaa op, naar Schinkler lagdes ubekvent til. Dette kostede den endnu mangan frygtelig haard Tur, til ingen Nytte: den var kun dobbelt saa kilden efter Piskeslagene, trodsig og saa mistænksom, at selv den skikkelige Oppasser maatte tage sig i Agt for den.

Ridehuset havde nu lukket sig bag den. Der var ikke fra dette kolde Mørke noget Erindringskig tilbage til en lysende Fortid. - Kun undertiden, naar den dampende og drivende under det røde Dækken var bleven 262 indbaaset i den lange Stald med de hundrede Heste, blandt hvilke den var et ulykkeligt Nummer, - naar den stod der og Sveden klæbede Flankehaarene sammen i Strimer, medens Blodet dryppede fra Lysken ned i Halmen, - da kunde der pludselig i dens Bevidsthed, som var en eneste uhyre Svie, dukke noget mildt og husvalende op, ligesom et enkelt kølende Vindpust stryger gennem en feberhed Sommerdags Tordenluft. Af sig selv kom det, naar Smerten var paa sit højeste, som om Bevidstheden, der ikke kunde holde sig rolig og ikke heller komme videre i samme Retning, var nødt til at slaa om til den største Modsætning. Det var Fornemmelsen af noget let og blødt, som kællende strøg den over Mulen, - ikke en virkelig Fornemmelse, men ligesom Skyggen deraf, en Erindring, men løsreven fra alle Omgivelser, uden noget Billede af en Haand og et Menneske, uden Lyden af en Stemme, saa at Romulus ikke vidste, hvorfra den stammede; - kun saa meget følte den, at det var længe, længe siden den virkelig havde fornummet dette bløde Strøg, som var umiskendelig forskelligt fra de tekniske Klask af Rytternæverne paa Kommandoen: "Rr-ør! Føre Tøjlen over 263 i venstre Haand og klappe Hesten tre Gange paa Halsen."

Og Romulus, der havde stivet sig af mod den ulidelige Smerte, trodsig, med strakte Ben, rejst Nakke og tilbagelagte Øren, den sank pludselig sammen under denne lille Aande-Haand, som om Senerne vare skaarne over og Musklerne lammede, medens der over dens Trods sneg sig en dump Følelse af trøstesløs Forladthed og Medlidenhed med sig selv. Saa lagde den Hovedet ned i Krybben, og idet den gav efter for Smerten, stønnede den og prustedes, saa Næseborene spilede deres røde Indre ud, og Avnerne hvirvlede over den som en Myggesværme i Lygteskæret.

"Nu græder 311," sagde Oppasseren til en Rekrut, der kom ind i Stalden med et Par fyldte Spande. -

Men denne Aften, da Esther havde kælet for den i Ridehuset, græd Romulus ikke. Den havde ikke længer hin ubestemte kællende Fornemmelse over Mulen, der steg op af sig selv ligesom en Boble af noget, der endnu aandede nede i det mørke uigennemtrængelige Dyb af dens Erindring. Dens Erindring var som en Brønd: dyb og med en lille Flade. - Paa denne Flade spejlede sig nu Billedet af en 264 Kvindeskikkelse, der ligesom de fordrejede Spejlbilleder paa krumme Flader var ganske lille og næsten forsvindende bag en stor Haand, som nænnede sig og klappede dens Mule. Og Romulus stod ganske stille, ligesom angst for at skræmme Billedet bort, medens den beskedent baskede med Halen.

- Idag kan vi da ikke ride ud, sagde Esther, idet hun glattede Kjølefolderne over Knæet.

- Nej, vi maa sværge til det intramurale System, svarede Gustav, der snøde en Lok af Mannen om Tommelfingren og satte Foden i Stigbøjlen. - Hu, hvor det er koldt at komme af med Frakken.

- Det bliver nok første Gang, vi rider herinde alle fire, bemærkede Henriksen, - medmindre da Wulff bliver borte. Nej, der har vi ham.

- God Aften ... Er det Romulus?

- God Aften, Frøken Berkow ... Ja, jeg tog den, - den passer ogsaa bedst for 266 Ridehuset endnu ... Vi maa love for Manegen i saadan et Hundevejr.

- Ja, det er saamæn alt det, at vi har den ... Nu har de knappet os en halv Time af igen.

- Saa? gid Fanden havde den Oberst... Det er sgu ikke mer, som det har været, Henriksen ... Og saa er her jo ravende mørkt.

- De lovede, her skulde snart blive tændt . . . Tag I højre Volte, saa tager vi venstre.

- Det er ligesom Abraham og Loth, lo Esther, idet hun satte Ulrikka i Trav.

- Nej, det var nok før Volternes Tid, det jeg véd af, raabte Henriksen. - -

Blæsten buldrede rundt om Bygningen, peb igennem Lindealleens knirkende Grene, hvis sidste Blade hvirvlede bort, kastede stødvis paa Gavlens store Rundbuevindu Salver af noget tungt sjæppende - Regn eller Tøsne. Det var saa mørkt, at man næppe kunde se Stjærnen paa Romulus' Pande eller de hvide Sokker paa Henriksens brune Hest tvers gennem Ridehuset; Bøjler og Sporer glimtede ganske mat ud af Dunkelheden. Under Vinduerne var der graabrurie Firkanter af det ophovede Grus, der saa ud som krappe, 267 mudrede Smaabølger. Foroven dannede Sparreværkets Bjælker Masker i et stort Trænet, der fyldte Tagets mørke Fælde; og Blæsten slog derned gennem Glughullerne som en Glente, stødte imod Skraasiderne, fangedes i Maskerne, baskede sig ihjel under jamrende Suk. En klam Kulde og muggen, jordslagen Lugt fyldte det store Rum.

Et Par Sergeanter holdt Døren paa Klem og kiggede ind.

- "En Dør skal være aaben eller lukket," sagde Gustav til Esther, idet han travede forbi.

Navnlig det sidste, raabte hun tilbage,

- Hvad Fanden staar I dør og glør efter? buldrede Wulff. - Kom ind eller ud, men luk Døren . . . Her er jo en Træk, saa man er lige ved at blæse af Hesten.

Sergeanterne kom trent ind og lukkede Døren. Skrævende og med Hænderne i Buxelommerne hviskede de til hinanden og smaagrinede, medens de kritiserede Rytterne. De beundrede Esther og misundte Wulff: - Pokker til Ka'l, han kommer altid til at ride paa de smukkeste Heste med de smukkeste Piger!

Wulff og Esther traverserede i kort Trav 268 tilvenstre tvers over Banen, saa de mødte Gustav og Henriksen tæt ved Døren.

- Kommer De ikke hjem til os iaften, Hr. Zeuthen? spurgte Esther, - nu er der jo ikke længe tilbage til Rejsen -

- Tak, jeg kan desværre ikke iaften ... Jeg skal endnu se til Oberst Ranks Hustru, som er meget syg . . . Det bliver for sent, - jeg kommer ikke derfra før henad ni - og det er helt ude paa Enghavevej . . .

- Det var en temmelig akavet Overgang fra Versade til Traversade, Wulff, raabte en af Sergeanterne.

- Aa, den kan ikke sine Ting, det Bagbæst ... Nu har den slaaet to Gange op for Schinklen . . . Vil De ride lidt med de to Herrer, Frøken Berkow, jeg maa have den noget alene.

Gustav og Esther travede sammen langs Barrieren. Henriksen holdt sig lidt inde imod Midten.

- Véd De hvad, sagde Esther, - jeg er egentlig ked af, at jeg rider hos Wulff. Jeg synes ikke rigtig om ham.

- Har han fornærmet Dem, den Tølper? for Gustav op.

- Nej, det kan jeg egentlig ikke sige, - 269 ikke ligefrem ... Men hans Tone støder mig, - han er, som De siger, en raa Person, skønt han ser ud som en Gentleman.

- Det har jeg længe vidst, og jeg har ogsaa haft Lyst til at sige Dem det . . . Tag Dem i Agt!

Hestene sprang sky til Side ved Midten af den lange Væg, hvor en Mand rumsterede med Gasrøret.

- Stille, Ulrikka, stille ... Ja, naar det ikke var for dens Skyld, som jeg holder saa meget af at ride, saa vilde jeg heller ride hos Berider Henriksen - han ser simplere ud, men jeg kan bedre lide ham . . . Men det gaar dog ikke an, saadan uden videre - -

Esther tav og for sammen som i en Kuldegysning, da der bag ved dem, fra den anden Ende af Manegen, lød et Par voldsomme Piskeslag, der knaldede gennem hele Ridehuset med en raa Resonans af det store Rum. Gustavs og Esthers Blikke mødtes, og han blev rød i Hovedet, som en fintfølende Yngling bliver det, naar der siges en Usømmelighed i Nærværelse af en Kvinde, hvem han sværmer for.

- Henriksen har for Resten en smuk Skimmel, en rigtig Galophest, - begyndte han, 270 idet han bøjede sig frem for at bortlede hendes Opmærksomhed. - Den bærer meget let - -

Esther hørte ikke paa ham, men vendte ham Nakken med en heftig Dreining af Hovedet, medens hans Sætning blev hugget ihjel af Piskeslagene. Det var et sandt Uvej, som var brudt løs over Romulus og fyldte det mørke, uhyggelige Ridehus med sin brutale Larm, som Væggene syntes at glæde sig over og kaste til hinanden. De holdt stille og stirrede ned mod den anden Ende af Bygningen, skønt det ikke var muligt at se noget. Men i det samme tændtes langs igennem Ridehuset en efter en de tre store Gascirkler, som flammede pludselig op med deres mange Smaablus. Et blegt, koldt Lys strømmede ned, indsugedes af det muldagtige Grus, der havde en Farve af falmet brunt Fløj, og kastedes tilbage fra Væggens hvide Barrierestribe, hvis Malning hist og her var gnedet af. Det flimrede over de blanke Hesteskind og hoppede blinkende med smaa Straalehjul om paa Bidsler og Bøjler.

Da det sidste blev tændt, saà de Romulus slaa bag op som rasende, medens en blaa Artilleristarm, der lyste med en gul 271 Distinktion, løftede Ridepisen op over Kasketten, hvor den dirrede et Øjeblik med en Drejning som af en Rovfugls Vinge, før den slaar ned paa Byttet.

Disse Rytterhug, der med en Sabel syntes at kunne have øvet den gamle Krønnikeidræt at kløve Hjelm og Hoved ned til Tænderne, lod den susende Pisk smelde mod Flanken med et Knald, der bestandig paany overraskede ved sin Kraft, og svirpe ind under Bugens Blødhed med en sejt, svøbende Efterlyd, som næsten gjorde ondt i Øret.

Esthers Ansigt blev blegere. Næsen syntes at blive mere kroget, og Fløjene vibrerede som af Modbydelighed. Under de sammentrukne Bryn stod Øjnene ganske forundret store.

- Det er syndigt, sagde hun. - Nej, jeg havde dog aldrig trøt, at nogen kunde slaa saa grusomt ... At handle saadan med et værgeløst Dyr! . . .

- Den raa Karl! . . . Stakkels Romulus!

Da Gustav ved at sige Navnet kom til at tænke paa, at det var hende, der havde døbt den, blev han endnu mere blød om Hjærtet. Han red ind til Henriksen.

- Kan De ikke faa ham til at høre op med det, Hr. Oversergeant, det er for galt.

272

- Nej, det kan sgu ikke nytte, at jeg siger noget, det gør ham bare mere arrig. For Resten, hvis han fryser, maa han snart kunne blive varm ved den Metode.

Gustav drejede sin Hest og saà Esther tæt henne ved Wulff, hvem hun tiltalte, halvt bønfoldende, halvt truende med sine ivrige Haandbevægelser. Wulff holdt et Øjeblik stille, og Romulus, der begyndte at dampe, havde en skælvende, stakaandet Hvile, fuld af Smerte fra den foregaaende Tur og Rædsel for en følgende.

Berideren, der lod til at være meget rolig ved det Hele, saà haanlig paa den unge Pige, hvem han smigrede sig med at have gjort Indtryk paa, medens det glædede ham at kunne ydmyge hende og lade det svage Køn føle Overlegenheden af den mandlige Karakterstyrke. Han svarede i en gnaven Tone, bidende sig i Knebelsbarten, og Gustav kom tidsnok til at høre ham sige: -

- ... og for Resten kan De have godt af at hærde Deres Nerver.

En rasende Forbitrelse glødede op i Gustav ved at høre denne brutale Forhaanelse af Esther, men inden han kunde finde et Ord, havde Knaldet af et Piskehug og Gruset, som 273 stod dem om Ørene under Romulus' fortvivlede Badutspring, gjort Hestene saa sky, at han kom et Stykke bort fra Wulff, og baade han og Esther fik nok at gøre med at tøjle dem og holde sig i Sadlen. Hans Lady sprang midt ud paa Banen, hvor den slog op og stejlede, Ulrikka tørnede med Esther mod Barrieren og blev ved at trykke sig op ad Væggen, dirrende i sine fine Lemmer af samme Skræk som hun over denne Mishandling, som ikke syntes at faa Ende.

Thi Minutterne blive saa lange, naar Sekunderne ere Piskeslag.

Endelig fik Esther Dyret lidt til Ro. Hun var selv ikke rolig. Ansigtet var ganske blegt. Under den stramme Ridekjole hævede Brystet sig, som om hun snappede efter Vejret. I venstre Haand dirrede Ridepysken, som hun efter Sædvane holdt midt paa, inde langs Bredontøjlen. Romulus boltrede sig under sin Plageaand i den anden Ende af Ridehuset.

- Herregud, sagde han ganske fortvivlet til Gustav, - kan den da ikke slaa ham af og knuse Hovedet paa ham!

Men Romulus kunde ikke kaste Berideren af. Wulff sad som grøt i Sadlen, - man vilde sige, han var et med Hesten, hvis han 274 ikke i saa Fald havde handlet ondt med sit eget Legeme. - Det var heller ingen stor Kunst at sidde fast; - der var ingen Snedigheder, ingen beregnede Dobbeltbevægelser at vare sig for. Romulus, der var ør og bedøvet af Smerte, slog næsten reflexmæssig op for hvert Slag, og Hovene havde næppe rørt Jorden, før et nyt Slag kastede dem i Vejret igen. Gruset skovledes mod Væggen. Den tumlede til Siden; Bagparten tørnede mod Barrieren med Lyden af et tungt Legemes Fald. Men den var tvunget over til højre Volte, hvor Pysken var fri. Hovene dundrede mod Barrieren. Wulff smilede barsk:
- Ja, spark du kun Benene ømme, - jeg skal nok - -

Han løftede Pysken op over Hovedet, saa Spidsen stødte mod Væggen.

Og efter hvert af disse Flanketræk, der knaldede med en Haardhed, saa man skulde tro, de ramte Læder og ikke nervebesjælede Muskler, var det ensformige, klodsede Drøn af Jærnskoene paa Barrieretræet det eneste Svar af en stum Smerte, der sprællede sig mat. Kun naar der var usædvanlig længe mellem Slagene, hørtes en fortvivlet hivende Stønnen, medens hvide Aandestøtter joges ud 275 i den kolde Luft af de opspilede, blodrøde Næsebor . . . Fra Mundvigen, der krængedes af Stangbidslet, føg store Fraadeflager over den tilbagekrummede Hals, som skummede oppe langs Tøjlen, ned ad Bringe og Bov og hen paa den foldeblanke Ridestøvle, hvis Spore bed sig fast bag Gjorden som en Igle. - Der stod Taage rundt om den. Sveden, der begyndte at sive ud og drive ned over det dirrende Skind, genstraalede Gaslyset i krumme Reflexer med en Glans af anløbet Kulblænde. Saaledes, pint frem og tvunget tilbage, nærmede den sig sætvis, langs Væggen.

- Lad os ride ud ... Her kan De ikke blive, sagde Gustav.

- Ja, ja - ud ... Lad Døren lukke op, Hr. Henriksen.

- Men i det Vejr, Frøken - -.

- Jeg vil ud.

- Aa, luk op derhenne!

Esther var allerede tæt ved Døren, der faldt tungt tilbage i sine knirkende Hængsler. Blæsten posede Ridekjolen ud som en Ballon og ruskede i det hvide Slør, der vimplede, saa Fløjen slog smaa Smæld i Luften. Men pludselig lod hun Ulrikka gøre skarpt omkring, og idet hun skruede venstre Haand 276 om, rev hun Ridepysken ud af den. Hun red forbi Gustav og Henriksen, i samme Øjeblik som Romulus, drevet af et frygteligt Slag, sprang frem midt i Ridehuset under Gasblusset, hvor den stampende, dirrende og gispende ventede paa det næste Slag. Men inden det havde ramt den, var Esther tæt inde paa Livet af den lidt foran til højre, saa hendes Arm næsten strejfede dens Øre.

- Nu holder De op, - Bøddel! raabte hun til Wulff med en lidt hæs Stemme.

- Hvis De nu vilde passe Dem selv et Par -

Der lød et skarpt svirrende Hvin og et halvkvalt Skrig. Hestene for fra hinanden, som om der fra Loftet var faldet noget ned imellem dem. Romulus blev trukken bag over i Stængerne. Ulrikka drejede rundt som en Top, skrækslagen ved en voldsom Bevægelse af sin Rytterske.

Da Esther fik Ulrikka til at gøre Front og parerede den, sprang Romulus forbi med tom Sadel. Ulrikka for sammen og stod saa ganske stille. Esther sad rank, rejsende dens Hoved med Tøjlerne. Fra hendes sænkede højre Haand hang Ridepysken ned i en Vinkel, knækket et kort Stykke fra den gule 277 Ridehandske. Hendes Læber vare fast sluttede med et Udtryk af uforsonlig Haardhed, og de store Øjne stirrede ned paa Berideren, der langsomt rejste sig overende.

Over hans jordgraa Ansigt bugtede der sig diagonalt en tynd, blodunderløben Stribe, som begyndte oppe paa venstre Tinding, rev Knebelsbartens Haar op og endte nede under den højre Mundvig, hvor Blodet piblede frem og trillede ned paa Hagen.

Henriksen saà fra Ansigtet hen paa Esthers Ridepysk og mumlede: -

- Det var som Fanden, - og den var dog af Fiskeben!

Gustav sprang af Hesten og gik hen ved Siden af Esther.

- Det er heldigt for Dem, at De er et Fruentimmer, - ellers skulde den Spas komme Dem dyrt til at staa, sagde Wulff, der nu var kommen paa Benene, lidt ør og bedøvet af Rystelsen og Stødet.

- Hvad det angaar, svarede Gustav, saa er her en Mand, De kan drage til Regnskab . . . Jeg tager det Slag paa mig og forsvarer det . . . Det var mig, som burde have givet Dem det.

Wulff, der var i Færd med at knibse 278 Jordsmuld af sine Frakkeskuldre, saà op og bemærkede:
- Det sidste skulde De have betænkt før, unge Mand.

For at give sin Haan en flot Understregning, havde han vixet sin forpjuskede Knebelsbart og strøget sig om Hagen; da han nu saà sine Fingre røde af Blod, opfriskede denne Farve Skamrødmen over den Krænkelse, som var overgaaet ham, og han stirrede sig gal paa den som en Tyr. I det samme opfangede han et Øjekast mellem Gustav og Esther, som havde faaet blussende røde Kinder. "Ah ha!" tænkte han, "naa, I to leger Kærester! - saa kunde det endnu komme hende temmelig dyrt til at staa."

- For Resten, tilføjede han, inden Gustav kunde faa svaret, - naar De er saa forhippet paa at tage Følgerne, saa kan vi vel ved Lejlighed faa det ordnet . . . Men foreløbig, vedblev han, idet han med Ridepysken svippede noget Grus ud af Folderne paa de blanke Ridestøvler, - foreløbig er det vel bedst, at vi fortsætter vores Ridetur,

Og han begyndte at gaa hen imod det Hjørne, hvor Romulus stod.

279

- Men kan den da ikke købes den Hest ? udbrød Esther.

- Det er Regimentets.

- Men den maa dog have en Pris . . . Tusind Kroner -

- Nihundredehalvtreds, Frøken, det er allerede mer end den er værd, indskød Henriksen.

- Jeg giver tolvhundrede, naar jeg bare kan faa den - og strax.

- Det vilde sgu blive en god Handel for den, der sælger, sagde en af Sergeanterne.

- Strax kan De naturligvis ikke faa den, men jeg skal snakke med Obersten, og jeg tænker nok, han gaar ind paa det, sagde Henriksen, bedaaret af hendes Flothed i Pengesager og med Haab om en lille Fordel som Mellemand.

Romulus, der var vild af Frygt for sin Fjende, galoperede langs igennem Ridehuset, forfulgt af Wulff, der bandede mellem Tænderne, fordi ingen hjalp ham. De to Sergeanter lod, som om de vare ganske optagne af Hestehandlen: den var rigtignok ikke bygget til Damehest - men paa den anden Side gjorde det saa ikke noget, at den var kilden for 280 Schinklen. - De undte den storsnude Oversergeant hans Ærgrelse og holdt med Esther, idet de beundrede Modet og Kraften af denne Kvindearm, der knækkede en Ridepisk i Synet paa en Mand: - Pokker til Pigebarn! - den Gang var Wulff sgu kommen net op at køre.

- Men jeg betinger mig, sagde Esther, at den Karl ikke rider den mer . . . Jeg køber ikke en skamslaet Hest.

- Ja hør, lad det nu være nok, Wulff, raabte Henriksen. - Det er sgu ikke mer end rimeligt den Fordring . . . Du skulde tage dig lidt i Agt for at forpurre en god Handel - du vèd nok, at Obersten har ikke noget mod at faa et Paaskud til at give dig en ordentlig en over Nakken.

Wulff følte det træffende i den sidste Bemærkning og begyndte at finde sin Stillinguholdbar. Det var desuden trættende at trave om i det dybe Grus, og Svien i Ansigtet blev utaaelig. Det galdt kun om at faa en taalelig Sortie. Han trak sit Uhr frem og sagde i en let Tone, som om der kun var forefaldet et lille Uheld: -

- Ja, der er rigtignok kun gaaet det halve af Timen, Frøken - -

281

- Jeg rider ikke med en Mand, som jeg har pisket. -

Blodet steg Wulff til Hovedet, og Strimen efter Piskeslaget blussede op, som om han havde faaet et friskt. Da han intet fandt at svare, forlod han Ridehuset, idet han hilste skødesløst med Pysken.

Esther sprang af Hesten, kastede Ridekjolens Slæb over Armen og gik henimod Romulus. Den stod oppe under det store Gavlvindue, Hovedet hang ned; den pustede den hvide Aande lige ned i Gruset, som Mulen næsten berørte. En tæt Em stod op om den, vældende ud under dens forpiskede Bug, som Røg af en brændende Smerte. Den hævede Hovedet og blev urolig, saasnart den mærkede, at Nogen nærmede sig. Men den dunkle Kjole beroligede den lidt. Den betænkte sig, om den skulde løbe - indtil Fingerspidserne berørte dens Mule. Mod denne bløde kildrende Fornemmelse, som den kendte, strakte den Hovedet frem og sænkede det, som for at hvile i den. Saa blev den staaende ganske stille og lod sig kærtegne af de fine Damehænder, der havde trukket Handskerne af, for at byde den deres levende, skære Hudflader til Balsam, og af den indsmigrende 282 Kvindestemme, der formede Kælenavne og lokkede for den, at den ikke skulde være bange, for der var slet ingen, der vilde gøre den noget ondt mer, hviskede til den i enfoldige Sætninger, hvis Ord kun vare udsendte for at bære en Klang, de instinktive Naturklange af Følelsens Lydsprog, som ogsaa Dyret og det spæde Barn forstaar, og som synes uden Tankernes Omvej at tale lige til Nerver og Muskler. Og den glatte hvide Haand klappede beroligende paa Halsen, der krummede sig blanksort og vaad, som om den var vasket; over Sporesaarene og Flankehuden, der dirrede allerede ved Berøreisens Nærmen, gled Haandfladen varsomt og let som en Henaanding for ligesom at stryge Smerten bort, og ind under Bugen, hvor Sveden var Blod. Saa var Haanden igen foran Hovedet for at fylde dens Mund med noget hvidt og sødt, hvis Velsmag den kendte; endelig tog hun den om Tøjlen oppe ved det fraadede Bidsel og ledede den tilbage til de andre, medens Stemmen vedblev at lokke og kærtegne.

Gustav var fulgt med et Stykke bagved Esther. Men da han saå, al alt gik godt mellem de to, vilde han ikke gaa derhen af 283 Frygt for at genere hende, forvirre de naive Ord paa hendes Læber, standse Hændernes uvilkaarlige Bevægelser. Han skyndte sig hen i det andet Hjørne af Ridehuset, hvor Tøjet hang. Nu stod han med Overfrakken paa og med Esthers Waterproof over Armen og talte sagte med Henriksen, der bøjede sig over Sadlen ned imod ham. Henne ved Døren holdt en af Sergeanterne Lady og Ulrikka. Den anden var gaaet for at kalde paa Hestepasserne.

- Her er den, sagde Esther. - Sørg nu lidt godt for den, Hr. Oversergeant ... Og gør mig saa den Tjeneste at tale med Obersten saa snart De kan.

- Ja vel, Frøken, det skal jeg ... Oh hva' - saa - stille - naa, saa kom saa da.

Romulus var begyndt at pruste uroligt og skele til den Arm, som strakte sig hen imod den med blanke Knapper og en trekantet gul Distinktion paa det mørkeblaa Ærme. Men den lod dog Haanden faa fat i Tøjlen og faldt til Ro, medens Esther, som havde faaet sin Waterproof paa, klappede den paa Halsen til Afsked.

Da hun gik forbi Ulrikka, puffede den til 284 hendes Albu med Hovedet. Men hun havde ikke niere Sukker.

- Jeg har givet den, sagde Gustav og pressede den tunge Dør op, der i den stærke Træk smak i bag ved Esther med en haard Metalklang, som om den ikke mere vilde have hende ind.

Træerne paa Volden susede tungt og mørkt mod drivende Skyer, hvis jagende Flugt den skjulte Maane røbede ved svage, vextende Lysrande om deres tuschfarvede, hobede Masser. Over Bræddemuren, som de gik langs med, knirkede de vaade nøgne Lindegrene; af og til hvirvlede nogle nølende Blade bort over det sorte Grus. Regnen slog dem i Ansigtet, Paraplyerne vare lige ved at krænge, Vindstødene tog undertiden næsten Vejret fra dem.

Og dog syntes Esther, at hun aandede friere, da hun henne ved Porten, paa Grænsen af Manegens Enemærker, saå tilbage paa Ridehuset, der over den øde Banes Mørke hævede sin lange grimme Façade, med det høje Tag, de store søvniagt oplyste Vinduer og et lille Lyshul midt paa, hvor hun lige over Dørranden kunde se en Artillerist-Kasket bevæge sig.

285

XVII.

- Farvel, Frøken Berkov, og Tak for i Aften.

Gustav var fulgt ind gennem Porten med Esther; de stod inde paa den underste Afsats af Trappegangen, da han gav hende Haanden. Han havde ikke villet tage Afsked med hende ude paa Gaden i Blæst og Regn. Undervejs, kæmpende med Vind og Vejr, vadende gennem Sølet, havde de kun vexlet et Par Ord. Og han syntes, de maatte tale sammen. Maaske vilde hun bede ham gaa med op.

- Det er ikke Dem, der skal takke, det er mig . . . Det vilde været rædsomt, hvis jeg havde været alene, - ikke haft et eneste 286 Menneske, der følte ligesom jeg - eller i alt Fald -

Esther tav. Hun stod nogle Trappetrin højere oppe med Ryggen mod Rækværket, som hendes venstre Haand støttede sig paa. Den højre bevægede Paraplyen, og hun stirrede ned paa den Slyngning, som Vandet fra Duppen tegnede paa Trinnet.

- Sig mig, fandt De, at jeg var - at jeg opførte mig ukvindelig?

- Nej tvertimod . . . Men hvor falder det Dem dog ind?

- Jo, jeg vilde have det at vide . . . Det er ikke, fordi jeg bryder mig om Deres Dom - nej, det mener jeg ikke - jeg taler saa forvirret, men De kan nok forstaa . . . Jeg mener, det vilde ikke forandre min Følelse, hvis De dømte anderledes - ikke en Tøddel, det er umuligt . . . Men, - jo, jeg bryder mig meget om Deres Dom, - ellers havde jeg ikke spurgt om den ... Jeg bryder mig om den for Deres Skyld, og derfor - - derfor ogsaa for min egen Skyld.

- Esther!

I en Etage højt oppe blev en Dør smækket i. En høj Barnestemme begyndte at snakke op og vakte Resonansen i det høje Rum. 287 Knirkende og trippende Trin kom ned ad Trapperne.

Esther saà ned paa ham. Der var et bedende Udtryk om hendes Mund og ligesom lidt forskræmt i de store Øjne.

- Nej, lad os skilles nu, sagde hun hurtig, - vi træffes vel snart . . . Jeg havde gerne talt mere med Dem i Aften - jeg véd ikke - jeg trænger til at tale med Nogen - med en, som -... Men deroppe er vi ikke alene, og her . . . Nej, det er bedre saadan, jeg er heller ikke rask, nu bagefter mærker jeg, at det har taget paa mig . . . Det gør saa ondt i mit Hoved, jeg kan næppe samle mine Tanker . . . Det var kun det ene, som jeg maatte høre af Dem; - nu er det godt . . . Farvel.

Hun gik et Par Trin op, langsomt og med trætte Skridt, idet hun med et Blik bad ham om ikke at følge efter.

- Det er sandt, Deres Ridepisk, - jeg havde nær beholdt den. Jeg tog den op, da De kastede den.

- Naa, den havde jeg helt glemt.

"Esther!" raabte den lille Pige, hvis Stemme hele Tiden havde lydt ned gennem 288 Trappegangen. - "Véd du hvad jeg skal, Esther, jeg skal i Selskab med Papa."

- Naa, skal du det, lille Mis, sagde Esther, idet hun bøjede sig ned og kyssede Barnet, - saa mor dig godt og bliv ikke søvniq.

"God Aften," sagde en høj Herre, som Gustav antog for Papa. - "Frøkenen har da ikke redet ude i det Vejr?"

- Nej, vi maatte desværre være i Ridehuset.

"Kom nu, Mis, du plager jo Frøken Berkow. - God Nat!" -

Saalerne knirkede og trippede ned ad de sidste Trappetrin og ud i Porten. "Tror du, de har redet hurtig, Papa?" "Hvor kan jeg vide det, Mis?" - De standsede et Øjeblik; en Paraply blev slaaet besværlig op, baskende i Trækvinden. "Papa," sagde Barnestemmen sagte, "saà du, at Esthers Ridepisk var i Stykker? - Det var stygt af Esther at slaa saa haardt med den, var det ikke, Papa?" "Hys." Regnen trommede paa Paraplysilken, Skridtene blev borte ude paa Gaden.

Esther smilede ned til Gustav.

- Det vilde jeg ogsaa have sagt, da jeg var en lille Pige. Men saa vilde jeg ikke 289 imorgen kysse Esther, saadan som hun vil... Det er sandt, det var min Ridepisk; - hvad skal jeg med den?

- Den har i al Fald Guldets Værdi, hvis den ikke har mer.

- Hvis den har mer, saa er det ikke for mig, og det er rimeligt, at den beholder den, for hvem den har mest Værdi... Maaske der kommer en Tid, da - De ikke mer kan træffe mig, - saa kan De en Gang imellem se paa den - og tænke paa en gammel Veninde . . . God Nat.

- God Nat.

Gustav blev staaende lænet til Stolpen og stirrede op efter Esther, som steg langsomt og undertiden saa ned over Rækværket med et Smil til ham. Da hun kom højere op, kunde han kun se det nederste af hendes blaa Ridekjole, der af og til svøbte en Flig ud over Trintakkerne mellem Stakitstængerne. Hendes Saaler holdt op at knirke og begyndte at skrabe paa Maatten. En Dør blev lukket op og smækket i.

Saa kyssede han hendes Navnetræk paa Ridepiskens Gulddup.

290

XVIII.

- Saa var det, hun slog ham i Ansigtet.

- For saa vidt altsaa en meget korrekt Behandling, sagde Professor Zeuthen, idet han omhyggelig skar et Stykke Ost af, jævrende efter, hvor Gustav havde hulet. - Fuldkommen korrekt ... Og derpaa? -

- Ja, da han saa for op imod hende, og sagde, at det vilde være kommet hende dyrt til at staa, hvis hun havde været en Mand, saa gjorde jeg hendes Sag til min og sagde, at han kunde kræve mig til Regnskab ... Jeg beklagede, at det ikke var mig, der havde gjort det.

- Hm ... Ja, det var jo meget 291 ridderligt . . . Sig mig Gustav, elsker du Frøken Berkow?

- Selv om jeg ikke elsker hende, saa kunde jeg dog ikke lade hende i Stikken . Skulde jeg have staaet som en Klods og ladet hende rødme over, at hun som Kvinde ikke kunde forsvare en Handling, som jeg beundrede . . . Det vilde jo have været den elendigste Fejghed, -jeg turde ikke have set hende i Øjnene mer.

Professor Zeuthen tømte sit Ølkrus, lagde Servietten fra sig og rejste sig. Han gik hen til Sønnen, som spadserede urolig frem og tilbage i Stuen, lagde Hænderne paa hans Skuldre, saa ham lige ind i Øjnene og spurgte ganske rolig:

- Altsaa, Gustav, - elsker du hende?

- Ja.

- Naa, min kære Dreng, - det tror jeg, du gør ret i.

- Fader!

- Ja, ja ... Ser du, det er meget bedre saadan, - nu kan vi spare os alt det øvrige ... Saa beundrer jeg lidt mindre og forstaar saa meget des bedre, - det er altid en af de første Opgaver overfor de store og gode Handlinger ... Og hun?

292

- Jo - jeg tror nok - nej, nu er jeg vis paa, at hun holder af mig . . . Skønt det er næsten utroligt, - jeg kan slet ikke forestille mig det . . . Men det andet er endnu utænkeligere, - det kunde jeg ikke udholde, - hvis hun ikke gjorde det - - -. Men hun gør det, hun elsker mig . . . Aa, jeg har jo aldrig elsket andre end hende . . . Jeg holdt af hende den Gang, vi kom saa meget sammen hos Schmidts . . . Vød du det? - jeg har aldrig talt derom ... Jeg forsøgte at glemme, fordi det ikke kunde blive til noget... Det gik ogsaa over - og der kom intet i Stedet ... Jeg trøde, der skulde komme, men der kom ikke noget - Gudskelov! ... Og nu, da jeg traf hende igen, saa levede der saa meget af det gamle op i mig . . . Men jeg syntes, hun var bleven en anden - jeg vød ikke - saa dameagtig, lidt kold undertiden og rolig, slet ikke som før ... Men i det Øjeblik da var hun den gamle Esther, men større og stoltere; - saa god og saa modig og saa skøn! . . . Hvis hun havde dræbt ham og skulde straffes som en Forbryderske, jeg vilde elske hende, - altid - altid. -

- Naturligvis ... Men det var dog ganske 293 heldigt, at hun nøjedes med denne følelige Ytring af sit allerhøjeste Mishag og i alt Fald overlod den eventuelle Rest til dig ... Ja, for det maa du jo være forberedt paa, naar du indlader dig paa Duel - ikke sandt? - I et heldigt Tilfælde - et forholdsvis heldigt Tilfælde, vil du komme til at dræbe ham.

- Og tror du maaske, at det Tilfælde vilde forurolige mig? ... Forholdsvis heldigt, - nej, det heldigste - det heldigste. - For jeg hader ham, som jeg aldrig har trøt, jeg kunde hade nogen, - jeg hader ham, fordi han har kunnet gøre det i hendes Nærværelse og har ladet hende være tilstede ved sin Grusomhed, fordi hun har maattet tigge ham forgæves, fordi han har pint hende værre end om han havde slaaet hende, fordi han har

krænget hendes Indre ud med én raa Haand, fordi-fordi hun har mærket ham med sit Had . . . Aa, - jeg forstaa slet ikke - nej, jeg kan ikke forstaa, at ikke jeg allerede havde slaaet ham.

- Jo, det er saamæn meget forstaaeligt, Gustav . . . Saadan noget kan kun en Kvinde gøre. - Vi Mænd er, - ja, for det første er vi jo noget mer haardhudede, - og saa - nej, vi kan ikke handle saadan lige ud, vi er 294 forkvalede af Konveniensen, af - Hensyn til juridisk Ret, og - mit og dit, og - Fanden og hans Oldemo'er . . . Naa, jeg kan ogsaa godt forstaa, at du havde Lyst til at slaas med ham og dræbe ham, - det ligger inden for Konveniensen . . . Jeg finder det Hele ret naturligt, nogenlunde normalt, i Betragtning af de unormale Omstændigheder ... Men-n, du maa dog indrømme mig, at det vilde være heldigere at undgaa den Duel - ja Gustav, -for husk paa, at det lige saa godt kan være ham, der faar Hævn ... Og hvis du skulde gaa hen og dø, - saa vilde det være en temmelig bedrøvelig Udgang paa den Historie . . . Jeg siger det ikke saa meget for din Skyld, - du véd, jeg finder ikke det Hele saa lystigt, at den, der tager Reisaus, just gaar Glip af noget synderligt . . . Men det vilde være Synd for Esthers Skyld - og - maaske ogsaa - en Smule - for min Skyld.

- Bedste, kæreste Fader - men hvad skal jeg gøre? . . . Jeg kan jo ikke andet -og jeg kunde ikke andet . . . Selv om det skulde gøre jer ulykkelige, jeg kan ikke angre.

- Nej, Vorherre bevares! det var da ogsaa det dumteste, du kunde give dig til... Ren Tids- og Nerve - Spilde ... Hvis du 295 begyndte paa det, vilde jeg strax raade dig til at gaa op og øve dig i Pistolsigtet ... Hvordan tror du, det har sig dermed, Gustav?

- Ja, i det sidste Aarstid har jeg rigtignok mest brugt Mikroskop-Revolveren, - men jeg skød dog lidt i Sommer.

- Aa, den, der en Gang har haft en sikker Haand -. Dèr kan du se, det var godt, at jeg lod dig lære at skyde med Pistoler . . . Det er dog altfor fjollet, at ni Tiendedele af Mandkønnet gaar om og hverken kan forsvare sig selv eller andre . . . Hvis det nu havde været en Officer - forudsat at saa Frøken Berkow havde slaaet ham -

- Hun! - hun havde slaaet en Generalissimus.

- Godt, - men lad os blive ved Officeren . . . Altsaa i det Tilfælde havde du sandsynligvis - sandsynligvis - faaet Duellen.

- Havde faaet? ... Og nu - tror du da -

- En Oversergeant duellere?- utænkeligt.

- Ja men, du har jo dog lige nylig talt, som om du godt kunde tænke dig det.

- Saadan noget gør man undertiden, Gustav, for at sondere, hvor naiv en anden 296 er ... Desuden vilde jeg have dig til at indrømme, at det ønskeligste er, at det ikke bliver til noget, - naar man først rigtig ønsker noget, saa tror man det ogsaa snart.

- Ja, det er godt nok, - men jeg kan ikke tænke mig, at han kan lade være . . . Han har i de andres Paahør udtrykkelig sagt, at vi let kunde finde en Lejlighed til at klare den Sag, og han har dog en vis militær Ære -

- Ja, klare Sagen, naturligvis, - ja, - nej men, du ser helt fejl paa Manden, - du forvexler de to Ting: - Han er ikke Ridder, han er Berider . . . Han er en Berider, som er slaaet af Esther, men han er ikke En, som er slaaet til Ridder af hende - det er en uhyre Forskel ... Nej, den Tanke at duellere er aldrig gaaet gennem Mandens Hoved, kan jeg indestaa dig for, lige saa lidt som det, hvis jeg vilde tage Livet af mig, vilde falde mig ind netop at sprætte Maven op paa mig, hvad en Kineser dog strax vilde tænke paa ... Det er en hel anden Verden . . . Nej, han vil hævne sig ved at forsøge at ride dig overende, eller faa en Sadel lagt paa, naar du skal ride, hvor Gjorden springer, eller drikke dig en Skalle, simpelthen - uden at der er 297 Vidner tilstede - Apropos, du husker nok Paraden, - de knyttede Hænder op for Panden . . . Eller saadan noget i den Retning ... Nej, ser du, det egentlig fine, det forbandede fine af Spillet, det er slet ikke gaaet op for dig: - det er det, at hans egen Raahed gør ham det umuligt at vaske den Skamplet af ... Hvis han følte som en Mand af vor Stand, saa kunde han gøre det ved Duel . . . Men selv om han nu faar saadan en elendig Hævn, saa maa han gøre det i Smug, han tør ikke nyde den, han maa udtrykkelig lyve sig fra den. - Ser du, det er det fine af Spillet . . .

- Ja, det kan jo være, du faar Ret . . . Hille-mænd, er Klokken saa mange, saa maa jeg se at komme afsted.

- Hvor skal du hen?

- Ud at se til Oberst Ranks Hustru.

- Skal du helt derud i det Hundevøj? ... Naa, Farvel min Dreng... Ja, jeg ser maaske op til dig, inden jeg

gaar i Seng, at vi kan snakke lidt mer sammen.

298

XIX.

Esther havde kastet Ridekjolen paa en Chaiselong, hvor den laa ligesom besvimet og slæbte de lange, tunge Klædesfolder hen over Brysselertæppet i det lille Værelse.

Det tog lang Tid, inden hun fik sin Hverdagskjole paa. Af og til holdt hun inde med en nervøs Skuldergysen, eller slap pludselig Tøjet for at tage sig op til Hovedet. Hun var ligesom hallucineret af Piskeslagene, bestandig syntes hun at høre dem knalde og svirpe rundt om sig ... Men undertiden faldt hun ogsaa i Staver med et Smil om Læberne. Saa sad hun stille, stirrede hen for sig og legede med en Stenkulsknap, som hun glemte at putte gennem Knaphullet.

299

Hun tænkte paa Gustav. I det Øjeblik, da han traadte frem og forsvarede hendes Gærning som sin egen, følte hun, at han elskede hende, og elskede hende netop i denne Handling. Men saa kom lidt efter lidt Tvivlen: han havde vel gjort det af Høflighed, af Pligtfølelse, fordi en ung Mand nu en Gang skal være de unge Damers Ridder og forsvare dem, ogsaa naar de forløber sig. Hendes Stolthed blussede op: Hun forløbet sig! og saa lade sig dække af en Kavalier! ... Saa havde hun spurgt ham, og af hans Svar vidste hun nu, at han elskede hende.

Denne Bevidsthed gjorde hende mere stolt end glad. Om hun ogsaa selv elskede ham, det havde hun slet ikke tænkt paa, tænkte heller ikke nu derover.

I Begyndelsen af deres andet Bekendtskab var hun ofte holdt tilbage af taktfuld Frygt for at vise en Venlighed, som maaske kunde synes at minde ham om hans gamle Følelse. Hun havde jo ikke længer nogen Ret til at paakalde den og ønskede det heller ikke. Men skønt hans Ungdomskærlighed sikkert for længst var død og begravet med en Pæl gennem Livet, gjorde Erindringen om den dette Bekendtskab kærere for Esther end 300

noget andet kunde have været. Saa svandt lidt efter lidt al Forlegenhed, og den Fortid, som var dem imellem, kunde berøres uden at nogen af dem følte sig generet. Det forekom hende endog, at den var en Underbygning, som gjorde deres Forhold sikrere; thi intet er vanskeligere for de fleste Naturer end at forelske sig to Gange i det samme Menneske. Og selv tænkte hun ikke paa at forelske sig. Kun vænnede hun sig efterhaanden til hans Omgang, og naar han talte om sin Rejse, tænkte hun, at det vilde blive lidt tomt at ride alene og ikke at se ham hjemme om Aftenen en Gang om Ugen eller to. Det havde været det Hele. Og det var heller ikke mere nu. Hun var dog kommen til at sætte saa megen Pris paa ham, at hans Kærlighed gjorde hende stolt, gav hende en Styrke, som hun i dette Øjeblik trængte til. Selv om hun kun havde et lidenskabsløst Venskab at give i Bytte, selv om denne Glød, som hun fik en ny Livsvarme over, maatte fortære ham utilfredsstillet, - hun havde dog ikke mægtet at ønske den utændt. Men endnu var hun ikke naaet til at overveje det. Denne Stemning havde saaledes dysset alle hendes Tanker ind, at de ikke engang 301 havde rørt ved det nære Spørgsmaal, hvad Følgerne af denne Aften vilde blive. Men pludselig dukkede saa den Forestilling op, at Gustav skulde duellere for hendes Skyld. Da hun var temmelig naiv, og ikke i dette Øjeblik havde nogen skeptisk Fader ved Siden, der kunde bortmane dette utrolige Spørgelse med et erfarent Smil, beherskede denne Tanke hende strax fuldstændig. Ophidset som hun var med en Overspænding af alle sine sarteste Nerver saa hun allerede den unge Mand svømme i sit Blod.

Hun var netop i Færd med at fæste en stor antik Guldbrosche oppe paa det venstre Bryst, og da hun saa i Spejlet, var hendes Ansigt ganske graablegt. Hendes Hoved værkede, og det svimlede for hende. Hun vaklede tilbage til Chaiselongen; utaalmodig og med en øjeblikkelig Forbitrelse slængte hun Ridekjolen midt ud paa Gulvet, kastede sig ned paa Fløjlslyndet og brast i en voldsom Graad. Det var ikke blot Tanken om den Fare, som syntes at hænge over Gustavs Hoved, - alle denne Eftermiddags sammenkoblede Sindsbevægelser, Medlidenhed, Forbitrelse, Hævnlyst, Stolthed, Frygt - og nu ogsaa en Kærlighed, der ganske ubemærket 302 begyndte at krystaliseres, - de syntes at vaagne paa én Gang og at ville mætte sig i Taarer . . . Hun vidste ikke længer, hvorfor hun græd, tørrede sine Øjne, til de blev endnu mere irriterede, bed Tænderne fast i Lommetørklædet; men den tilbagetvungne Hulken blev ved at gennemsitte hendes Hals, og Taarerne gled ustandselig ned over de vaade Kinder. Saa kom hun pludselig til at smile ved Tanken om et af Sam Wellers Udtryk i Pickwick-Klubben: hun græd, "som om hun havde en Vandrende lagt ind i Hovedet". Og lidt efter sagtnede Graaden af sig selv: for det gaar med Øjnenes Regn ligesom med Himlens: det regner, naar det maa regne, og naar det har regnet nok, saa hører det ogsaa op igen.

Hendes første Tanke var Nødvendigheden af at tale med Gustav. Hun maatte sikre sig, at der intet foregik uden hendes Vidende; ikke fordi hun mente at kunne gribe ind i Begivenhederne, men fordi det var hende utaaeligt at staa uden for dem. Hvis det kom til Duel, og hvis Gustav faldt, - hun kunde dog ikke have set ham for sidste Gang! . . . De maatte træffes og tale sammen, 303 hun vilde sige ham - hun vidste selv ikke hvad, men tale med ham maatte hun.

Da hun havde faaet skrevet den lille Billet, hvori hun anmodede Gustav om . at komme den næste Formiddag, ringede hun paa Pigen. Men det faldt hende strax ind, at det var bedre, hun selv lagde Brevet i en Postkasse. Hun tog sin Hat paa, og idet hun kastede et Blik i Spejlet, frygtede hun for at Pigen skulde se hendes forgrædte Ansigt. Saa gik hun hen til Vinduet, som Regnen skyllede ned ad. Det vilde da slet ikke blive bedre med Vejret, og han skulde endnu i Aften helt ud paa Enghavevej! . . . Hvor det dog var et brydsomt Liv at være Læge! . . . Men saa udrettede man da ogsaa noget for andre . . . Hun vilde i Grunden gerne være gift med en Læge, - hellere med en Læge end med en Kunstner, som hun før havde fundet var det højeste, man kunde ønske sig.

- Ringede Frøkenen?

- Ja, det er sandt, Emilie, - vil du bringe mig mine Galoscher.

- Men vil Frøkenen da gaa ud i det Vejr? ... Er det ikke noget, som jeg kan besørge? spurgte Stuepigen, idet hun tog 304 Ridekjolen op og glattede den, meget forundret, for Frøkenen plejede altid at være overordentlig omhyggelig med sit Tøj. - Jeg skal dog i Byen, vød Frøkenen nok.

- Nej Tak, Emilie, - jeg maa selv gaa. - -

Det gjorde godt at komme ud igen i den styrkende, raakolde Vinterluft og at kæmpe mod Blæsten, der vilde krænge Paraplyen og pressede Regnen ind under den smeldende Silkerand. Hun aandede dybt og gik langsomt, - indtil hun pludselig hørte at en Mandsstemme talte til hende. Saa skyndte hun sig afsted, puttede Brevet i en Postkasse og løb næsten tilbage. Det var slet ikke faldet hende ind, at det var for sent til at gaa alene ud. Da hun kom tilbage til Porten, skottede hun ligesom sky hen til Ridehuset. Alt var slukket: det stod mørkt med sit store Gavlvindue, hvor et Lygteblus spejlede sig i en af Ruderne, med sit lange sorte Tag, som skraanede blankvaadt ned bag de nøgne Grene og med de overbyggede Glughuller, der hævede sig fra Rygningen mod graalysende Skyrande som en Række smaa Huse.

Paa et af de underste Trappetrin saà hun endnu en vaad Plet, hvor hun havde 305 ladet sin Paraply dryppe, mens hun talte med Gustav. Da hun kom højere op, kiggede hun ned over Rækværket og smilede, - som om hun endnu ventede at se ham staa dernede og stirre op efter hende. I det samme hørte hun deres Dør blive lukket op ovenover: Kandidat Boyesens Stemme spurgte, om Berkows var hjemme. Det ærgrede hende, at han skulde komme netop denne Aften. Hun ventede til han var bleven lukket ind, saa skyndte hun sig ned igen, gik op ad Køkkentrappen og ind i sit Værelse.

Kort efter bankede Stuepigen paa Døren. Hun skulde hilse og sige, at Kandidat Boyesen var der. "Sig, at jeg har Hovedpine og maa hvile mig, - jeg skal komme, saasnart jeg kan", svarede Esther.

Hun var i dette Øjeblik ikke meget oplagt til at modtage Besøg og Boyesens mindst af alle. I den sidste Tid var han bleven saa indladende og kom med saa mange ømme Smigrerier, at hun slet ikke længer forstod sig paa ham. Skulde han virkelig have i Sinde for Alvor at gaa hen og forelske sig i hende? ... nu? ... - det vilde dog være altfor meget af den forkerte Verden. I alt Fald var det hende ubehageligt at træffe ham, og 306 hun var glad ved at finde et Paaskud til at lukke sig inde.

Hun forsøgte at læse, men kunde ikke holde Tankerne samlede ved Bogen. Ørkesløs laa hun paa Chaiselongen, grundende over hvad der var hændet, og hvad der vel nu vilde ske, angst og forhaabningsfuld, - og uden at ane, at der var gaaet halvanden Time, overraskedes hun af Pigens Spørgsmaal, om Frøkenen selv vilde lave Theen, eller om hun skulde bede Fruen gøre det. Saa rejste hun sig mat og gik ind i Spisestuen.

Boyesen var fuld af høflig Bekymring over hendes Befindende, - Hovedpine var noget af det værste han kendte, - brugte hun aldrig Bromkalium? Esther beroligede ham med, at det allerede næsten var ovre, - det havde ingen Ting at betyde. Men Moderen klappede hende paa Haaret og kys-, sede hendes Pande; hun fandt virkelig, at Esther saa' meget medtagen ud.

- Du forkøler dig bestemt ved Ridningen, sagde Berkow. - Det er ogsaa for sent paa Aaret nu ... Du skulde virkelig høre op dermed.

307

- Det har jeg ogsaa selv tænkt paa, svarede hun ligegyldig.

- Og den stakkels Hr. Zeuthen, som saa maa ride alene, henkastede Boyesen lidt drillende.

- Aa, han rejser til det skønne Syden, saa ham vil vi foreløbig ingen Medlidenhed have med, svarede Berkow.

- Undertiden kan Norden være behageligere end Syden . . . Det Land er det skønneste, hvor Kvinderne behager En mest.

- Saa? er du saadan en Kvindejæger? spurgte Fru Berkow smilende.

- Ikke just Jæger, men Tilbeder, - det har jeg altid været . . . Tusind Tak, Frøken Berkow, - men Deres Hovedpine har skadet denne Aften saa meget, vil De nu ogsaa ødelægge min Nat?

Esther var bleven saa aandsvævende, at hun havde budt Boyesen en Kontorkop sort The, skønt han altid plejede at drikke lidt og meget svag The. - Hun havde helt glemt, at Gustav skulde rejse, og nu syntes hun pludselig, at hun slet ikke kunde undvære ham . . . Hvad skulde dog alt det blive til? ...

- Men Theen er jo bleven ganske stram, 308 udbrød Berkow, - og Du, som ellers er saadan en Virtuos ... Du maa sandelig være meget daarlig, - eller maaske gaar Du i Kærestetanker! . . . Lad mig se dine Hæle.

Boyesen stemmede med i: - de maatte virkelig undersøge Sagen; det vilde overraske ham i høj Grad, hvis hans Kusines Hæle og Hjærte skulde fejle noget, for han havde altid anset hende for et koldt Gemyt, som intet kunde faa til at smelte. Esther smilede træt, som man gør, naar man ikke gider indlade sig paa en Spøg. Men Fru Hildegerd sagde, at de skulde vær' saa god at lade Esther være i Fred og drikke deres stramme The med taknemlig Erindring om, at den plejede at være saa god.

Efter Bordet gik Berkow som sædvanlig ind i sit Værelse for at arbejde. Da ogsaa Moderen forlod Dagligstuen, gik Esther ind i Kabinettet og lod, som om hun ordnede noget ved Blomsterne. Hun havde ikke Lyst til at tale alene med Boyesen, og hendes Patient-Tilstand kunde til Nød undskylde en Smule Udhøflighed. Men Boyesen kom strax efter derind. Der var intet andet Lys i Kabinettet end det, der faldt ind gennem Portieren til Dagligstuen. Skrivebordets blanke Nipssager, 309 Messingbakkerne paa Konsollerne, Skilderirammer og Kandelaber-Prismer omgav Dunkelheden med en urolig Blinken.

- Jeg vilde sætte megen Pris paa et af Deres nye Fotografier, Frøken Berkow, - jeg har slet intet af dem, sagde han idet han satte sig paa Fodenden af Chaiselongen tæt ved Blomsterbordet, som hun stod ved.

- Jeg skal se, om der er noget tilbage, saa skal De faa det.

- Tusind Tak, det er meget venligt af Dem, - skønt jeg maa sige, jeg tro'de næsten, at De ligefrem skyldte mig et.

- Saa? henkastede hun i en ligegyldig og næppe spørgende Tone, idet hun bøjede sig ned og indsugede Duften af en Hyazinth.

- Ja, ser De - De kan nok huske det Portræt af mig, som manglede derinde i Familie-Albumet ... Da jeg spurgte Dem om det, blev De saa underlig forlegen, - og saa - ja det er maaske frækt af mig at sige det, - men jeg var saa indbildsk - kan De tænke Dem - -

Han holdt inde, skubbede Brillerne tilrette og saa skarpt op paa hende: "Men Herregud, kan hun da ikke hjælpe mig paa Gled ved det mindste Spørgsmaal - eller 310 blot et Blik?" tænkte han. Men hun stod saa rolig, som om hun slet ikke lagde Mærke til hans Forlegenhed, løftede sig op paa Tæerne og klippede et Par visne Fønixblade af.

- ... De kan tænke Dem, jeg var saa indbildsk at tro, at De havde taget det for at have det selv. -

- Det havde jeg ogsaa gjort, men -

- Er det sandt? . . . Kæreste Esther, - kan jeg tro, at De har haft mig kær? . . . Tør jeg haabe -

- Hys, tal ikke saa højt, - og lad mig tale ud: - jeg har for længe siden brændt det igen.

- Brændt? . . . De er grusom -!

- Hvorfor det? ... Det gør slet ikke ondt at blive brændt *in effigie*, - De har jo ikke engang mærket det . . . For min Skyld maa De gjerne gøre Gengæld mod det, jeg giver Dem, - saa er vi kvit.

Esther gik forbi ham ind i Dagligstuen, hvor hun mødte Moderen, der kom ind med Kager og en Karaffe af den Punsch, som var en af Berkows vidunderligste Fabrikater.

- Jeg har det dog saa daarligt nu, 311 Moder, - jeg tror, det er bedre, jeg gaar i Seng.

- Ja, gør du kun det, min Pige.

- God Nat, Frøken Berkow.

- God Nat. -

Boyesen gav sig til at konversere Fru Hildegerd og nippede langsomt til Punschen med en veltilfreds Mine. "Der skal Ingen se paa mig, at jeg lige har faaet en Kurv," sagde han til sig selv med en vis Stolthed. Og idet han gennem Portiereportene inderst inde saa Esther bøje sig over Berkow, der vendte sig om fra Skrivebordet og lagde sin Arm om hendes Liv, - saa havde han midt under sit Mismod nogen Tilfredsstillelse ved den Tanke, at man strængt taget ikke kunde sige, at han formelt havde erklæret sig, og at han som god Taktiker, skønt overvunden, bragte "Fred med Ære". -

Men Esther traadte ind i sit Værelse med en Følelse af Triumph.

Skønt det til enhver anden Tid og overfor enhver anden vilde været hende pinligt at maatte give et Afslag, var det hende ikke muligt at føle nogen Medlidenhed med Boyesen, - og hun trøstede sig med, at han vel næppe vilde tage sig det saa nær. En lille Ydmygelse 312 undte hun ham dog, fordi han med sine middelmaadige Egenskaber havde gjort saa megen Lykke hos hendes Køn, og en lille Hevn undte hun sig selv, fordi ogsaa hun havde maattet sukke for ham. Men hvad der inderst inde gjorde hende glad og fri, det var en ubevidst Fornemmelse af at hun ved at kaste hans Kærlighed bort med aabne Hænder havde modtaget en Anden, der forstod det bedste i hende og elskede hende, som hun vilde elskes.

Idet hun strakte sig ud i sin bløde Seng og trak Tæpperne over sig, faldt det hende ind, hvad Boyesen vel vilde have tænkt, hvis han havde været tilstede i Ridehuset. "Han skulde blot vide, hvad det var for en heftig og ujuridisk Ting, han var i Færd med at fri til, saa vilde han vel være glad over, at han ikke havde min Sag at føre Resten af sit Liv", - Og hun lo ganske sagte, idet hun pustede Lyset ud.

313

XX.

Gustav saa paa sit Uhr, idet han gik ned ad Trappen. Klokken var ikke mer end to Minutter i Ni; - han kunde i Grunden endnu naa at gaa op til Berkows, - de drak sjelden The før et Kvarter paa Ti. Oberstens Hustru havde været i overraskende Bedring, og han vendte tilbage fra hendes Sygeleje med en Forhøjelse af sin glade Sindsstemning.

Det store Hus, som han traadte ud af, laa isoleret. Foran strakte flade Marker sig ud mod Kallebodstrand, til den anden Side ind imod Vesterbro begrændsedes Vejen af forsømte Køkkenhaver og nye Byggegrunde. En enkelt Lygterække punkterede Vejen frem 314 imod den massivt mørke Halvbue af Byens Baghuse, hvor kun enkelte Ruder lyste. Man kunde næppe længer se, hvor pæn lav Maanen stod; kun ude over Amager var der en Smule Lysning mellem de jagende Skyer, og Skumtoppene glimtede i et bredt Bælte tværs over det sorte Vand.

Det var næsten blevet Storm, og med foldet Paraply maatte han presse sig frem mod regntung Blæst, - men det tog hverken Vejret eller Humøret fra ham. Medens Vinterregnen gjorde ham vaad og kold, var hans Hjærte ganske foraarsvarmt. Han tænkte paa den Aften for flere Aar siden, da han havde fulgt Esther hjem, og første Gang følte at han elskede hende. Og medens han gik hurtig til, i det Haab at se hende snart og maaske endnu samme Aften høre hende tilstaa ham sin Kærlighed, sang han ganske højt den lille Sehumanske Sang, som de den Aften havde hørt sammen: -

Du bist wie eine Blume
So hold und schön und rein,
Ich schau dich an, und Wehmuth
Schleicht mir in's Herz hinein.

Mir ist's als ob ich die Hände
Auf's Haupt dir legen sollt'
Betend - - - - -

315

Han blev pludselig afbrudt af et Par Hænder, som dukkede ind under Paraplyen og ingenlunde lagde sig bønligt paa hans Hoved, men tværtimod med et udfordrende Tag greb ham i Kraven. Øjeblikkelig, næsten reflexmæssig slap han Paraplyen og fik de knyttede Hænder op for Panden - netop tidsnok til at modtage med Knoerne et brutalt Stød, der kastede ham et Par Skridt tilbage. Men Næverne havde endnu Tag i Kraven og hans egne Hænder ramte kun en Ryg, hvis Nakke pressede sig mod hans Bryst. Han hørte en dyb Stemme brøle: "Kan De ogsaa parere et *Square-shoulderhip*?" - følte et voldsomt Stød i Hjærtekulen - mærkede at Jorden blev borte under ham - og intet mere.

Da han kom til sig selv igen, laa han nede i en Grøft mellem Murbrokker. Den venstre Arm var knækket, han følte en stærk Smerte i sin højre Side, hvor et Par Ribben syntes at være stødt ind, og Hjørnet af en Murbrok havde slaaet ham et Hul i Nakken. Men Benene fejlede heldigvis intet, saa han kunde endnu hjælpe sig selv. Uhret viste syv Minutter over Ni; han havde kun været besvimet et Kvarters Tid. Men det var nok til 316 at blive gjenneblødt og stiv af Kulde, og han kunde let faa en Forkølelse, der var farligere end Bruddene.

"Naa, det var vel altsaa Tak for sidst fra Romulus' Plageaand, - det kom saamænd promte," sagde han til sig selv, medens han med Besvær gik ned ad en Sidegade til Vesterbro, hvor han endelig fandt en Droske.

Da han steg ud ved sin Port i Tordenskjoldsgade og vilde betale Kusken, savnede han sin Portemonnæ.

317

XXI.

Det var højt op paa Formiddagen.

Gustav laa forbunden i Studereværelset, hvor han havde ladet sin Seng flytte ind for at have det hyggeligere i den kedelige, lejebundne Tid. Stuen var fuld af det varme og tætte Lys, der sies ind gennem nedrullede Persiener. En vandret lang Solstraale, der smallede sig ind mellem et Par af de midterste Tremmer, læskede sig med Glasglans og Vadskefarver paa Hjørnet af Apparadbordet, mættede sig med gult Støv, hvis Hvirvler den syntes at suge op i sig og assimilere til Lysatomer, - og lagde sig saa plat ud midt paa det brogede Gulvtæppe ved Fodenden af den store Chaiselong.

318

Professor Zeuthen sad paa Chaiselongen. En Politiembedsmand stod ved Hjørnet af Arbejdsbordet og læste op af en Noterbog:

- Oversergeant, Berider Wulff var tilstede og forklarede, at han Onsdag den 2den November (altsaa igaar) - henimod Kl. 9 Aften - (altsaa paa den Tid da Overfaldet fandt Sted) - befandt sig paa sit Værelse i Kasernen, beskjæftiget med Regimentsregnskabet. Han bemærkede, at han paa Grund af en Mangel i Regnskabet havde raadført sig med Oversergeant Henriksen, som vilde kunne bevise Rigtigheden deraf. Hans Hansen, Menig og Jens Persen, Menig, der havde haft Vagt ved Portene, tilkaldtes dernæst og erindrede ikke, at Oversergeant Wulf Aftenen d. 2den November havde forladt Kasernen eller var kommen hjem henad Kl. 9. ... Oversergeant, Berider Henriksen havde givet Møde og forklarede, at han paa den omspurgte Tid havde talt med Sergeant Wulff angaaende en formentlig Fejl i Regnskabet, som han (Wulff) ikke kunde faa til at stemme. Adspurgt om det nøjagtige Tidspunkt for denne Samtale kunde Sergeant Henriksen først ikke angive dette, men erindrede derpaa, at han umiddelbart før han mødte Wulff havde hørt 319 Uhret paa Gangen slaa Ni. - Paa Anledning skulde Sergeant Henriksen tilføje, at Kasernens Uhr gik syv Minutter for langsomt.

- Altsaa - han har egentlig ikke bevist sit Alibi, sagde Professoren.

- Ganske vist, svarede Politimanden, idet han stak Notesbogen i Lommen, - men paa den anden Side er der jo ingen Vidner, og kun Formodning, - Kandidaten kan ikke engang paastaa at have set Berideren.

- Nej, det gik saadan i en Haandevending, - der var kun en Lygte et Stykke bag ved ham, - og desuden pressede han strax Hovedet ind mod Brystet paa mig. -

- Formodentlig for at Ansigtet ikke skulde ses, udbrød Professoren.

- Det kunde ogsaa være for at dække det. -

- Men jeg syntes nok, at Stemmen lignede Wulffs.

- Hm . . . Han var ikke uniformeret?

- Nej.

- Nej naturligvis . . . Det vilde ogsaa været for dumt. - Da Portemonnæen savnes, kunde her jo unægtelig ogsaa foreligge et Rov-Overfald.

- Men Bruddet af Ribbenet synes at 320 være Følgen af et Spark i Siden, - og det var der i saa Fald ingen Grund til, sagde Professoren. - Læg ogsaa Mærke til at det Hele er foregaaet paa korrekt Boxermaner, og Underofficererne ere næsten alle drevne Boxere.

- Ja, jeg indrømmer, der en en Del Sandsynlighed . . . Sergeant Wulff havde hørt Dem sige i Ridehuset at De skulde ud paa Enghavevej for at se til Oberst Ranks Hustrn og at De vilde komme derfra henad Ni, - ikke sandt?

- Han maa have hørt det, da jeg sagde det til en Dame, som han red ved Siden af.

- Hm! ... Ja vi vil undersøge alt meget omhyggelig, - men det vil falde vanskeligt at finde tilstrækkelige Indicier.

Det gør heller ikke stort til Sagen . . . Det er kun for en Ordens Skyld, at jeg har angivet ham for mistænkelig.

- Naturligvis, for en Ordens Skyld - meget rigtigt . . . Det vil selvfølgelig være os magtpaaliggende at skaffe Sagen opklaret . . '. Disse Overfald blive temmelig hyppige i København . . . Farvel. -

- Saa Gudskelov, han gik, sagde Gustav, det kedede mig alt det Vrøvl.

321

Han laa og drejede i sin højre Haand en lille graa kvadratisk Konvolut med en fin Damehaandskrift og en flyvende Svale, der bar Frimærket i Næbet. Af og til løftede han Brevet op og indaandede med vellystige Næsebor den Violduft, som svævede om Papiret.

- Slip nu det Brev et Øjeblik, - eller kom bare med Poten, at jeg kan føle paa Pulsen, sagde Professoren, som var gaaet hen til Sengen. - Aa, du har jo ikke videre Feber endnu . . . Naar du blot ikke faar en ordentlig Forkølelse, saa er du dog sluppet ganske lempelig. - Hun har lagt højre Arm til, og du venstre.

- Hvad skrev du saa til hende?

- Jeg skrev blot, at du ikke kunde komme, fordi det var gaaet saaledes, - at det næppe var noget betydeligt, men at du dog i nogen Tid maatte holde Sengen, saa de ikke kunde vente at se dig for det første, men at jeg snart skulde aflægge dem en Visit.

- Gud vèd, om dog ikke alligevel - -

- Hvilket?

- Aa, - ingen Ting.

- Ja, det maa man jo nok kunne 322 antage, at Vorherre vèd . . . Men nu maa jeg nok ud at se til mine -

- Du gamle Blasfemiker! giv mig saa et Kys, inden du gaar. -

Den gamle Kathrine stak Hovedet ind ad Døren.

- Der var en Dame og vilde gjerne tale med Professoren.

- Herregud - maatte hun gaa igen?

- Nej, Hr. Professor, - Damen venter dernede.

- Naa, - saadan ... Er det en Patient?

- Det tror jeg ikke, Hr. Professor. - Og med et fiffigt Blik til Gustav tilføjede Kathrine; - det er forresten vist den Dame, hvis Billede jeg har set paa Kandidatens Skrivebord.

- Aa! nej saa vil vi ikke haabe, hun er Patient Farvel min Dreng.

Den gamle Pige blev inde i Værelset. Hun ordnede nogle Papirer henne paa Skrivebordet, lagde den store Papirskniv saaledes, at hun syntes, dens Elfenbenskrumning tog sig mest imponerende ud, og gav

Skrivetøjets Voltaire-Statuette en Viske med Fjervingen, idet hun tænkte: "Skal den gamle Abekat nu 323 en Gang sidde dør, saa skal han da i al Fald ikke have Lov til at være støvet." Saa rettede hun Chaiselongens Voxdug, der var bleven skuppet til Side af Professoren, lod Fjervingen gaa hen over et Par Reolhylder, og gav sig saa til at opstable omhyggelig nogle heftede Bøger, som Politimandens Albu havde væltet ind over Arbejdsbordet. Gustav begyndte at blive ganske nervøs. Et Par Gange saå han hen paa hende og var lige ved at spørge: "Er der noget du vil mig, Kathrine?" ...

Endelig kom hun da ogsaa frem med hvad hun havde paa Sinde. Medens hun med Hjørnet af sit Forklæde viskede en Plet af Arbejdsbordets Klæde, sagde hun, uden at se paa ham, som om hun talte med sig selv:

- Saa blev det dog ikke til noget med Kandidatens Rejse.

- Nej, foreløbig maa jeg nok køre og sejle her i min Seng. -

- Aak ja, Herregud! . . . Men det sagde jeg jo nok, naar det en Gang imellem rammer at jeg drømmer noget, som der er Mening i, saa skal det aldrig fejle, at det slaar til.

Hun havde nu vendt sig om; medens hun glattede paa Forklædet, saa hun paa 324 ham med noget bebrejdende i sit Blik, som om hun mente, at hvis han i Tide havde hørt paa hendes Raad og opgivet sin Plan, saa kunde denne voldsomme Hindring være undgaaet.

- Men forresten er der jo endnu Tid til at rejse, naar jeg er bleven rask.

- Aa, saa kommer der nok noget andet i Vejen, sagde Kathrine med en sikker Hovedrysten.

- Ellers vilde jeg forresten spørge Kandidaten, om De ikke ønskede noget - om jeg ikke skulde lave en Kop Bouillon til Dem.

- Nej Tak, Kathrine.

- Eller noget andet, - for jeg synes, at Kandidaten kunde trænge til noget styrkende.

- Nej, jeg kan virkelig intet nyde, - ganske umuligt, sagde Gustav - lidt utaalmodig, for han hørte Gangdøren blive lukket op.

Kathrine forstod hans Blik, da ogsaa hun nu hørte Professorens Røst og en Damestemme i Forstuen. Hun gik hen mod Sovekammerdøren og sagde, idet hun langsomt lukkede den op: -

- Ja, ja da ... Men hvis Kandidaten 325 siden skulde faa Lyst til et eller andet, saa behøver De jo kun at ringe.

Og hun opnaaede, inden hun lukkede Døren efter sig igen at se et Glimt af Esther, som Professoren førte ind.

- Her bringer jeg Beriderbetvingersken, - det viste sig nemlig - desværre for mig -at være et Besøg med fejl Adresse - eller i al Fald var det da kun i Egenskab af din Fader at jeg var saa lykkelig at modtage det, hvorfor jeg ogsaa fandt det rimeligt at skikke det til den rette, - især da Klokken er saa mange, at jeg maa afsted over Hals og Hoved, - De vød Frøken, Forretninger gaar for alt - selv for saa behageligt Selskab.

- - Som De er saa heldig altid let at kunne skaffe Dem, Hr. Professor . . . Jeg haaber ogsaa, De gør Alvor af det Besøg, som Deres Brev lovede.

- Det gør jeg ganske sikkert, - og jeg vilde vistnok gøre det, selv om der ikke her hjemme var En, der mindede mig om at gaa op at se, hvordan Berkows havde det . . . Altsaa, - paa Gensyn, Frøken - mine bedste Hilsener til Deres Forældre, som De vød, jeg er meget indtagen i . . . Farvel. -

- Det var kønt af Dem at komme saa 326 hurtig og ,se til mig, sagde Gustav, og trykkede hendes Haand.

- De er saa beskeden af Dem, - som om jeg kun gjorde det for Deres Skyld og ikke for min egen, svarede Esther, idet hun satte sig ved Siden af Sengen og knappede de øverste Handskeknapper op.

- Længtes De virkelig efter at se mig? spurgte han smilende.

- Det kunde De til Nød læse Dem til dér, - og hun pegede paa Brevet, der laa paa Lagenet.

- De kan tænke Dem, jeg var allerede paa Vejen til Dem, længe inden jeg havde faaet det, - maaske før det blev afsendt. . . Jeg kom nemlig saa tidlig fra mit Sygebesøg, at jeg akkurat kunde være naaet derind til Thetid, - og jeg havde ingen Ro paa mig, da jeg vidste, at De var hjemme . . . Men saa var det, jeg blev overfaldet.

- Og det var min Skyld, at De gjorde det, og at De nu maa ligge her og lide en Del, - er De da slet ikke vred paa mig?

- Det maa være uendelig lidt, for jeg kan ikke mærke det.

- Og De ønsker heller ikke, at De var 327 rejst for en Uge siden og sluppen bort fra alt det?

- Saadan nogen unødvendige Spørgsmaal De gør, - og De er dog ellers saa klog!

Esther lo, idet hun saà ned og trak sin

Handske af.

- Saa maa jeg nok holde op med at spørge, for at De ikke skal forandre den gode Mening, De har om min Forstand . . . Nej hvor De bor hyggelig her, udbrød hun og saà sig nysgjerrig om. - Jeg kan saa godt lide, at et Værelse viser, hvem der bor i det . . . Det Bord der henne med alle de Glas, og Mikroskopet, det ser især morsomt ud.

- Ja, naar jeg nu havde min Frihed, saa kunde jeg vise Dem, hvordan det bruges altsammen og lade Dem se i Mikroskopet.

- Ja men, saa var jeg her jo slet ikke, sagde Esther og lagde Hovedet lidt paa Siden med et drillende Smil. Hun havde rejst sig og stod midt i Stuen ved Hovedgærdet af Chaiselongen.

- Aa, De er her ogsaa nok en Gang, naar jeg er bleven rask, svarede han og nikkede til hende. - Nej, nej, ikke dér, tilføjede han, da hun vilde sætte sig paa Chaiselongen.

328

- Kan jeg ikke sidde i den? . . . Den ser dog solid nok ud.

- Det er maaske en taabelig Grille af mig, men jeg kan ikke lide det . . . Dèr ligger mine Patienter, naar jeg undersøger dem. . . . Sæt Dem hellere igen her ved Siden af min Seng.

- Moderne Aander, sagde Esther pegende paa Darwins og Wagners Portrætter, idet hun tog Plads ligeover for ham.

- Ja, - det største Fremskridt i Videnskaben og i Kunsten . . . Man skal dog have i taknemlig Erindring, at man er kommen til at leve i en forholdsvis god Tid.

- Aa ja, - rigtignok ogsaa kun forholdsvis . . . Det er morsomt, hvor man dog forandrer sig! ... Da jeg var ganske ung - endnu yngre, end da De kendte mig, - da syntes jeg altid, det maatte være saa herligt at have levet i en tidligere Tid ... Og naar jeg nu skulde vælge at leve i et andet Aarhundrede, saa vilde jeg ønske mig det saa sent som mulig, - om tusind Aar eller endnu længer frem.

- Ja, det skal De have Ret i . . . Synes De forresten ikke at Darwins Ansigt er 329 prægtigt? . . . Jeg holder saa meget af at se paa det, - det passer saa godt til ham.

- Ja netop, jeg har hørt om en Kunstner som aldrig havde set noget Billede af Darwin, at han en Gang gav sig til at tegne Darwin, som han syntes, han skulde se ud, - og det skal have lignet ganske mærkeligt . . . Det er just det smukke, - man faar derved saadan et tilforladeligt Indtryk . . . Naar en betydelig Mand har en helt anden Type end man skulde forestille sig, saa synes jeg altid, det er som om der havde været noget usandt ved ham.

- Det er sandt, noget kan jeg dog vise Dem, som vil mere Dem . . . Hvis De vil gaa hen til Skrivebordet og lukke den øverste Skuffe op til venstre - Nøglen ligger dèr paa Bakken. -

- Den her? . . . Der ligger et Portræt af en Dame, som jeg nok kender en Smule til. -

- Saa har De fulgt det Delfiske Valgsprog . . . Det var ikke det, jeg vilde vise Dem . . . Der ligger ogsaa et lille kvadratisk Brev paa tykt Papir.

- Dr. Gustav Zeuthen, Esquire, - er det det?

330

- Se en Gang efter, hvad der staar i det.

- Nej, - fra ham selv!

Esther læste med en Stolthed, som om hun selv havde faaet Brevet, nogle venlige Linjer fra Darwin, der takkede Gustav for en interessant og original Afhandling, som han havde læst med meget Udbytte.

- De blev nok glad, da De fik det, sagde hun, idet hun lagde Brevet i Skuffen og laasede af.

- Ja, det blev jeg rigtig nok . . . Jeg havde et Par Dage før talt med en ung Zoolog, og han sagde, at naar jeg havde sendt Darwin noget, saa vilde jeg faa Svar fra hans Søn, for han plejede at svare paa Faderens Vegne . . . Men saa var det, som De meget rigtig sagde, fra ham selv. - -

- Sig mig, sagde Gustav, da Esther igen sad ved Siden af Sengen, - nej, De vèd vel ikke endnu noget om, hvad det bliver til med Romulus.

- Jo, det er da sandt, - det skulde jeg have fortalt Dem for længe siden: - Lige da jeg vilde gaa herhen, saa kom Henriksen med den. Han var tilfældigvis endnu igaar Aftes blevet kaldt til Obersten og saa 331 havde han benyttet Lejligheden. Obersten havde svaret, at skønt den unge Dame havde begaaet den taktiske Fejl ikke personlig at henvende sig til ham, hvilket han vilde have sat megen Pris paa, saa vilde han dog sælge mig den for ni hundrede Kroner. Saa gav jeg Henriksen halvhundrede. -

- Naa, ja saa er han saamæn bleven godt belønnet ... Og er den lykkelige Romulus allerede bleven installeret?

- Ja, for vi havde en Stald staaende, og vi havde netop talt om, at der var Rum, hvis jeg en Gang skulde holde Ridehest. Og ligesom vi er i Færd med at trække den ind, saa kommer Fader hjem, - og De kan tænke Dem, jeg havde igaar helt glemt at fortælle ham, at jeg havde købt en Hest.

- Naa, hvad sagde han saa til den Forøgelse af Husstanden?

- Aa, Fader er nu altid saa mageløs, - da jeg havde fortalt ham, hvordan det hele var gaaet for sig, saa kyssede han mig og sagde, at jeg var en god Pige.

- Og hvad var det saa for noget særlig interessant, som igaar Aftes bragte Dem til at glemme det?

- Nej, jeg glemte det i Grunden ikke, 332 men jeg syntes, det kunde jeg altid gøre, - og jeg havde ikke Lyst . . . Jeg vèd ikke, - jeg var mest inde paa mit eget Værelse, og dèr havde jeg alle Slags Stemninger og Tanker, baade glade og pessimistiske ... Ja, at jeg ikke var helt nedslaaet, det var nu Deres Skyld.

- Virkelig? - Da kunde jeg have stor Lyst til at vide, hvilke behagelige Tanker jeg kunde give Anledning til? . . . Nej, saa forfængelig vil jeg alligevel ikke være - foreløbig . . . Jeg vil heller høre, hvad De tænkte paa, naar De var sørgmodig.

- Aa, det var Efterveer af den Pidskningsscene, kan De nok tænke . . . Jeg tror aldrig, jeg har været saa ulykkelig, - og jeg var dog kun Tilskuer.

- De? ... jeg synes virkelig, De hørte i temmelig høj Grad til de Handlende.

- Ja, - men saalænge jeg var passiv, lidende, saa led jeg dog kun som Tilskuer ... Og det var det, jeg kom til at tænke paa, - ja, for jeg skal sige Dem, jeg har nu en uimodstaalig Trang til at almindeliggøre den Slags Ting, saa jeg tilsidst kommer næsten helt bort fra det oprindelige Indtryk og presser noget ud deraf, som ikke directe 333 ligger deri, - eller maaske føler jeg strax det almindelige deri, og derfor virker saadan noget saa stærkt paa mig . . . Det var det, jeg vilde sige - jeg kom til at tænke paa, at vi - De og jeg og hele vor Samfundsklasse, vi er dog egenlig kun lidende som Tilskuere ... Ja, for jeg mener, der er dog kun faa af os - og dem regner jeg nu slet ikke med, - som er saa egoistiske, at de synes det Hele er meget godt og udmærket. Men naar vi ikke finder det, saa er det kun sjælden for vor egen Skyld, - naar vi helt igennem saa temmelig er Pessimister, saa er det, fordi saa mange andre lider ... Og naar det allerede ødelægger Lykken at være Tilskuer, hvad maa det saa ikke være for dem, der selv er under Pisken, - og det er dog nok de fleste . . . Det er det, som jeg synes gør det Hele saa fortvivlet, at man bliver helt svimmel ved Tanken og synes, man tør slet ikke tænke derpaa . . . Men hvad mener De, - De lader mig sidde her og snakke ganske alene.

- Ja, det er ogsaa det, jeg helst vil ... Det interesserer mig langt mer at høre, hvad De mener, end selv at snakke.

- De er meget egoistisk . . . Tror De 334 maaske ikke, at jeg ogsaa helst vil høre Dem tale.

- Naar man er syg, vèd De nok, har man Lov til at være lidt egoistisk.

- Og naar man er rask, er man det uden at have Lov til det.

- Mer eller mindre i al Fald, - og nogle maaske slet ikke mer end de har Lov til ... Men naar jeg endelig skal sige noget, saa er min Mening Deres Handling.

- Hvordan det?

- Naar man lider som Tilskuer, saa skal man høre op med at være Tilskuer, saa skal man forsvare, hvor der er noget at beskytte, slaa til, hvor der er noget at hævne, og heller knække sine Vaaben end lade dem ruste.

- Men saa er det dog kun Draaber i Havet.

- Draaber er ogsaa en Kraft; - i Aartusinder kan de udhule en Sten, og Livet arbejder med Millioner af Aar ... Og selv om man intet andet udretter, saa er det dog en Trøst for En selv at have virket.

- Ja en Trøst! ... Og saa Lykken, - det er dog en Drøm, man saa nødig giver Slip paa!

335

- Ja Lykken, - den er vel ikke det, men den findes dog ogsaa, tror jeg . . . Lykken, mener jeg, er det, naar man træffer andre, der lider af det samme, som man selv lider af, og kæmper for det samme, som man selv kæmper for - eller gærne vilde kæmpe for, - og naar man derfor elsker hinanden ... Selv om det er aldrig saa faa, - og jo bedre de er, des færre er det naturligtvis, - saa er det Lykken, - det tror jeg da ... Og det var maaske ogsaa til Dels det, De tænkte paa, da De sagde, at naar De ikke var helt nedslaaet, saa var det min Skyld.

- Det maa vel have været det, - hvad skulde det ellers været? svarede hun smilende og trykkede hans Haand.

- Kæreste Esther! . . . Saa kan du tro, vi skal ogsaa blive lykkelige sammen.

- Ikke helt, og ikke altid, du, - for det tror jeg nu ikke man kan blive, uden at være meget egoistisk.

- Saa bliv det aldrig, Esther, - men en lille Smule ... en Gang imellem . . . ikke sandt? . . . for min Skyld . . . saa skal jeg være det for din Skyld.

Esther bøjede sig ned over ham og kyssede ham. Da hun vilde rejse sig, holdt han 336 hende endnu et Par Sekunder trykket ned til sit Bryst og hviskede, medens han kyssede hendes Kind og Hals: -

- Saa let slipper du ikke fra mig, min søde Hustru, for begge mine Arme er ikke knækkede.

337

XXII.

- Naa, og hvordan har saa den firbenede Ven det idag, Esther?

- Aa, ikke godt, du ... Jeg er bange, den dør . . . Men Dyrlægen sagde det ikke bestemt, og saa kunde jeg ikke lade den dræbe.

- Kom, lad os gaa ned og se til den.

Det var en tidlig Foraarsdag. Udenfor Spisestuevinduet som de stod ved, straaledede Kastanjetræet i det skarpe Sollys med Skællene paa de fede, olieglinsende Knopper, af hvilke der hist og her udkrøllede sig Smaablade, ligesom grønne Gæller, der begyndte at aande Vaarens friske Lufthav. Paa den gammeldags, magelige og bredt rundede 338 Trappe, som de gik ned ad, trak et foraarstræt Vindpust ind, vimplede med Esthers Slør og legede med Snippen af det lille blaa Shawl, som hun havde kastet over Skuldren.

Romulus var bleven syg et Par Dage før, nogle Uger efter deres Bryllup. Den havde levet et lykkeligt Halvaar under denne Herskerinde, hvis Godhed den var dobbelt modtagelig for efter at have smagt Grusomheden. Dyrets Evne til at leve i Øjeblikket udslettede snart Ridehusets Skygge af dens Liv. Men inden i sig bar den en skjult fysisk Erindring derom, som lurede paa at faa Kraft og tage Hævn over Flygtningen. Det syntes, som om den havde faaet en indre Beskadigelse under disse vanvittige Badutspring, som den undertiden gjorde under Beriderens Pisk. Den første egentlige Vaardag, da den var kommen hjem fra en lang Ridetur til Dyrehaven, hvor den havde strakt ud af Hjærtenslyst, brød Ondet frem.

Stalden var tom. Esther trykkede paa en Klinke og stødte sagte en frisktjæret Dør op ind til Selekamret. Det var et temmelig stort kalket Rum. Gulvet var dækket med et alenhøjt Lag af Halm. Nogle gamle Gymnastikmadrader vare stillede paa langs ved 339 Væggene. Det saå ud som en Delirants Celle. Fra et lille

Vindue højt oppe skraanede en røgblaa Solstriben ned gennem det tætte Straastøv, der hvirvlede ind og ud af den og rundt i den, som om der lige var blevet rørt voldsomt op i det. Denne Lysstriben endte midt i Kamret med en blank Plet, der syntes at gyngede paa noget sort. Det var Romulus' Side, der hævede sig og sank maskinagtig arbejdende, ligesom en Blæsebælg, medens en klynkende Stønnen trængte ud gennem Halmen.

- Dèr kan du selv se!

- Ja, den har det ikke godt, Stakkel... naar kommer Dyr lægen igen?

- Mellem tre og fire . . . Det er længe.

Da Døren gik op, var Romulus bleven gennemjaget af en ubestemt Rædsel. Den ejendommelige Blandingslugt i det gamle Selekkammer havde undertiden bragt den en svag opbølgende Erindring om Vinterstalden fra dens Føldage. Men Smerterne, som havde væltet den om i Halmen, gav dens Tilstand mere Lighed med de Timer, den havde tilbragt i Regimentsstaldens Box, og da den mærkede, at nogen nærmede sig, fik den en Genoplivelse af sin gamle Skræk, naar den 340 igen skulde føres til Ridehuset. Men idet den hørte de kendte Stemmer, hævede den Hovedet og drejede Nakken, saa dens store mørkebrune Øje kunde se Gustav og Esther. Stillingen var dog for anstrængt; Hovedet plumpede ned igen. Saa begyndte Benene at skrabe og støde, indtil den drejede sig langsomt i Halmen. Gustav og Esther gik længer hen til Siden. Da de vare komne lige ud for den, lagde den sig ned, saa ufravendt paa dem og blev ved at stønne.

- Det Skind! udbrød Esther, den er dog glad ved at se os.

Gustav vadede sagte hen til dens Ryg, bøjede sig og klappede Siden, der var ganske vaad. Benene begyndte igen at arbejde; den kom op paa det højre Knæ, stemmede den venstre Hov ned i Halmen, og med et pludselig Sæt forsøgte den at rejse sig og støtte paa Bagbenene. Gustav sprang hurtig til Side; Romulus tumlede ned i Halmen og rullede halvt om paa Ryggen. Saa laa den igen stille og stirrede paa dem, som om den vilde sige: Der kan I se, jeg duer ikke til noget længer.

Esther stod lænet op mod Væggen med de foldede Hænder hængende ned foran sig.

341

- Gustav, - tror du, den lider meget?

- Ja, det gør den vist.

- Vèd du hvad, det er alligevel ikke saa stygt, som at se den krympe sig under en Menneskehaand, - skønt der er det, at man slet ikke kan hjælpe.

Romulus stønnede utaalmodigere med en hivende Gisp. Den hævede et Par Gange Hovedet og lod det falde ned igen. Saa begyndte den at rulle sig og kaste sig frem og tilbage. Smerterne lod den ikke have Ro, den syntes bestandig at maatte flytte sig, som om Halmen brændte under den. Støvet hvirvlede op gennem Lysstraalen som Røg.

- Hør Gustav, sagde Esther, det er dog bedst, at du gaar op og henter din Revolver.

Han havde allerede Haanden paa Klinken.

Men i det samme rejste Romulus sig med en Kraftanstrængelse halvt overende i en siddende Stilling. Bagparten laa som lammet; Forbenene stemmede sig stift ned i Halmen. Den stærke krumme Hals hævede Hovedet som i Trods. Dens svedsprængte Skind var helt oversaat med smaa Straasplinter, og i dens forpjuskede Manke hang der indfiltret Halm. Da den var midt i Foraarstidens Haarfældning, traadte Mærkerne af 342 Piskeslagene tydelig frem paa Flanken i krydsede graa Striber.

Trods deres Medynk kunde Esther og Gustav ikke lade være med at nyde den ophøjede Skønhed, som Døds kampen i dette Øjeblik bredte over Dyret.

Styrken, som med den yderste Anstrængelse holdt det forpinte Legeme oppe, syntes allerede ikke længer at tilhøre Kød og Blod. Det var denne Livets sidste krampagtige Heroskraft, som Belforts dødsskudte Løve har i sine spændte Granitmuskler.

Men dens Øjne, som rettede sig imod dem, havde den Blanding af Fyrighed og Bønlighed, som har ladet de arabiske Sangere ligne Hestens Blik med en elskende Kvindes.

- Esther, tag dig i Agt!

Hun gik lige hen til den tog med Hænderne om Hovedet og trykkede sin Kind og sine Læber mod den bløde Mule.

Det var, som om denne Berøring smeltede den Kraft, der endnu stod imod. Benene rystede. Hals og Hoved rokkede et Øjeblik, som et Træ rokker, inden det falder. Endelig styrtede den om paa Siden, saa Hovedet hug ned i den rygende Halm som Slagvullen af en Plejl - og Benene løftedes en 343 Smule i Vejret. Den stønnede og sprællede lidt. et Par Sekunder, saa hørte enhver Bevægelse op.

Paa Trappen mødte de Ægteparret Winther, der havde været oppe for at gøre dem en Visit.

- Aa, det var da dejligt, vi traf jer, udbrød Henriette. Men hvad er det! ... I ser virkelig altfor alvorlige ud for et Par Nygifte . . . Jeg tror saamæn du har grædt.

- Aa, det er ingen Ting, svarede Esther koldt.

- De kan nok huske den sorte Hest, som Esther købte, Fru Winther, den er lige død, sagde Gustav, der frygtede, at Henriette allerede skulde mistænke dem for en ægteskabelig Splid.

- Romulus? . . . Nej, Herregud! er den det ... Det smukke Dyr, -- og I har haft den saa kort. - Henriette sagde dette med et Gran af Skadefryd, for de havde endnu ikke opnaaet at holde Hest og Vogn, og det trøstede hende en Smule at andre havde Bryderi af deres Hestehold.

- Ja, det var jo virkelig et kedeligt Uheld, sagde Winther.

344

Og da han var i godt Humør paa Grund af det smukke Foraarsvejr, og hans plumpe Godmodighed lokkede ham til at fremdrage den lysere Side af Sagen, tilføjede han beroligende, idet han trak sin Handske af:

- Naa, men den var vel forresten assureret.